

[C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdfJ_P_GAREN-Mark_Stone_18_-_Zelezny_kral.pdb](#)

PDB Name: J_P_GAREN-Mark Stone_40

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Rychlovýtah vynesl kapitána Marka Stonea do posledního patra budovy, kde sídlila Služba pro dohled nad primitivními planetami. Pětatřicetiletý Mark, muž atletické postavy a hnědých vlasů, se vyznačoval energickým výrazem tváře, jejíž pokožka byla do bronzova opálена paprsky desítek sluncí Galaxie. Výtahové dveře se s tichým zasyčením otevřely. V místnosti, která sloužila jako sekretariát šéfa S.D.P.P., generála Khova, trůnila na vysoké židli před počítačovými obrazovkami Peggy. Vysušená a kostnatá, asi padesátiletá typická stará panna. Na nezvykle dlouhém nose jí seděly tlusté brýle, za jejichž skly vypadala její očka směšně malá. Když poznala příchozího, usmála se a její úzké rty odhalily přední zuby, které by klidně mohli vystavovat v muzeu přírodních věd, v oddělení hlodavců. Peggy byla osobní sekretářkou generála Khova, který již více než deset let řídil S.D.P.P. železnou rukou. Její kanceláři prošly za tu dobu desítky a desítky důstojníků Služby, k Peggy zdvořilých, rezervovaných i servilních, doufajících, že si tímto způsobem zajistí generálovu přízeň. Mark však byl zvláštní případ. Pravda, občas si z ní tropil žerty, ale přesto pro něj měla slabost. Zvláště pak od té doby, co zachránil život generálovi, ztracenému na jedné vzdálené planetě. Ráda se dívala do jeho šedých očí, v nichž mohla vyčíst směsici ironie a skutečného přátelství.

"Generál vás už očekává, kapitáne Stone."

"Máte ponětí, kam mě hodlá tentokrát vyexpedovat?"

Peggy vyloudila podle svého mínění okouzlující úsměv:

"Víte dobře, že potěšení sdělit agentům cíl jejich mise si zásadně nechává pro sebe."

Stiskla tlačítko interfonu a hlásila:

"Kapitán Stone se dostavil na váš rozkaz, generále."

"Ať jde hned dál!"

Intonace hlasu připomínala spíše vyštěknutí dobrmana, než přívětivé pozvání.

"Nenechte se mýlit," řekla Peggy a přimhouřila jedno oko. "I když to tak nevypadá, generál má momentálně výbornou náladu. Jenom se nedokáže zbavit některých svých zvyků."

Mark se ušklíbl:

"Žádné strachy, Peggy. Znáám Khova stejně dlouho jako vy a vím, že dodnes nikoho nepokousal. I když je to k nevíře."

Khov byl dvoumetrový obr vážící hodně přes metr, s hrubě řezanými rysy. Po vzdálených mongolských předcích zdědil mírně šikmé oči. Jeho zcela holá lebka odrážela poslední paprsky zapadajícího slunce, které do místnosti pronikaly prosklenou stěnou.

"Posaďte se, chlapče," zamručel v odpověď na Markův pozdrav.

Zalovil v zásuvce svého psacího stolu a vyjmul odtud láhev skotské a dvě sklenky.

"Poslužte si! Od chvíle, kdy moje žena vyslechla vaši historku o našem statečném počínání na planetě Wilk, přestala mi whisky vyčítat."

Mark stěží potlačil úsměv. V průběhu jedné z výprav nezastal Khov netečný k půvabům domorodé krasavice. Generálova žena tehdy pojala jisté podezření a mladý kapitán, aby zabránil rodinnému rozkolu, si vymyslel historku, která jeho nadřízeného nejen zcela očistila, ale dokonce z něj udělala hrdinu.

"Vyřídte vaši paní mé upřímné pozdravy." Khov mlčky přikývl.

"Teď ale k věci. Před dvěma měsíci objevila Galaktická průzkumná služba terramorfni planetu obíhající kolem ústřední hvězdy označené v hvězdném katalogu jako BZ7482. První pozorování odhalila přítomnost primitivní populace humanoidů. Snímky v infračerveném spektru ukazují na řídké osídlení, v radiové oblasti elektromagnetického spektra nebyla zaznamenána žádná emise. Nově objevený svět byl zařazen do seznamu primitivních planet a příslušná dokumentace předána naší Službě na základě zákona o nevměšování. Toho zákona, který velice důvěrně znáte," dodal generál ironicky.

"Na ten se dá jen těžko zapomenout," reagoval stejným tónem Mark. "Naši vážení úředníci nám jeho znění omílají při každé příležitosti: nedělat nic, co by mohlo jakkoli ovlivnit přirozený vývoj domorodé populace. Pozorovat, ale nikdy nezasahovat."

Khov ze sebe vyrazil souhlasné zamručení.

"Jak bývá zvykem, všechny instituce teď vyžadují podrobnou zprávu v co nejkratší době. Vydáte se na tu planetu. Víám, že nejste žádný nováček, ale v žádném případě tuto misi nepodceňujte. Nevíme prakticky nic o její fauně a floře ani o humanoidních obyvatelích. Víte sám, že tyhle první výpravy bývají nejnebezpečnější." (Výmluvným gestem své obrovské tlapy předešel Markovým námitkám.) "Znáám vaše kvality, nicméně nemohu zavírat oči před statistikami. Až budete odcházet, zastavte se v hale u desky cti, kde jsou vyryta jména všech agentů S.D.P.P., kteří zahynuli při výkonu služby. A většina z nich byli také velice schopní důstojníci."

Jako by chtěl zahnat nepatřičné dojetí, které ho na chvílku ovládlo, vyprázdnil jedním hltm svou sklenici.

"Váš člun, který obvykle používáte, Neptun, je už připraven na astroportu. Předpokládám, že si budete přát, aby vás doprovázel váš osobní android Ray, a ne některý z těch posledních modelů robotu..."

Každého agenta S.D.P.P. doprovázel na jeho akci robot s lidskou morfologií. Podobnost těchto strojů s lidmi byla tak dokonalá, že je obyvatelé primitivních planet od sebe nedokázali rozeznat.

V generálově pohledu se objevil potměšilý záblesk. Velice dobře vědělo zvláštních vztazích, které se v průběhu společných výprav vytvořily mezi Markem a Rayem. Android patřil k modelům, kterých bylo vyrobeno pouze několik málo exemplářů. Byl vybaven psychickým zesilovačem, který mu umožňoval komunikovat telepaticky se svým majitelem. Tato výrobní série však byla brzy ukončena, protože mezi pozemšťany bylo velice málo jedinců, nadaných těmito mentálními schopnostmi.

"Děkuji, generále, ale Ray mi zcela vyhovuje. Zná už všechny mé zvyky a reakce, čímž se vyhýbáme zbytečným časovým ztrátám. Kdy mohu vyrazit?"

"Dnes večer. Úředníci by nezůstali ve své kanceláři ani pět minut po pracovní době, ale když jde o druhé, jsou velice nároční."

Když už se Mark zvedal ze židle, Khov dodal se spikleneckým úsměvem:

"Doufám, že mě budete podrobně informovat o přednostech místních dívek. Pokud ovšem nějaké budou

mít."

"Ray nahrává všechno, co vidí."

Khov se zašklebil.

"Vážně si myslíte, že nevím o tom, jak váš povedený android dokáže vymazat všechny záběry, na kterých jste vy s místními kráskami? Dokonce i ti nejomezenější z mých techniků začínají mít pochybnosti o úplnosti a věrohodnosti jeho záznamů. Přinejmenším pokud jde o jisté intimní okamžiky."

Mark nasadil dokonale nevinný výraz.

"Víte dobře, generále, že vždy plně respektuji místní zvyky a obyčeje."

"Zvláště tehdy, když vám vyhovují. Konec konců je to váš problém, ale neudělejte nějakou hloupost."

Nebyl byste prvním agentem S.D.P.P., kterého zranil žárlivý manžel."

2

Mark vstoupil do pilotní kabiny Neptuna odpočatý a zjevně v dobrém rozmaru. Ray seděl u řídicího pultu. Byl to velmi solidně stavěný chlapík, trochu podobný svému společníkovi, pouze rysy jeho obličeje byly poněkud hrubší. Konstrukteři odvedli vynikající práci. Nezapomnělo se na nic, včetně černých teček rašícího vousu a nepatrných otvorů v pokožce, sloužících k vylučování kapek umělého potu.

"Zdravím tě, Marku! Spal jsi dobře?"

"Výborně! Konečně zase jednou po dlouhé době jsem nemusel být ve spánku napojen na psychický induktor, protože o cíli naší cesty neexistují téměř žádné informace. Nebylo se tedy co učit a budeme muset improvizovat až na místě."

Ray se, na androida až příliš lidsky, zachmuřil.

"Tyhle metody se mi ale vůbec nezamlouvají. Zvyšuje se při nich neúměrně riziko nehody a víš, že nesnáším, když ti hrozí nebezpečí."

Marka tenhle citový výlev jeho robota nepřekvapil. Kybernetici sice tvrdili, že androidi mohou jednat pouze na základě a ve shodě se svým naprogramováním, ale kapitán věděl, že ve skutečnosti je všechno mnohem složitější. Od doby, co se Ray objevil v jeho životě, vyvinula se mezi nimi vzájemná náklonnost, která se nedala charakterizovat jinak, než jako přátelství. Když například Ray zjistil, že jeho přítel je v nebezpečí, stávalo se jednání androida naprosto autonomní, nezávislé na programování, ze kterého zbylo jen jediné - hrozná účinnost. Mark zase dokázal celé dva dny vláčet nepřátelskou přírodou bezvládné tělo svého vážně poškozeného druha. Nemělo to sice žádnou logiku, nicméně přesto to udělal.

"Naše letová dráha je v pořádku?" zeptal se Mark. Byla to v podstatě zbytečná otázka. S Rayem u řízení nemohlo prakticky dojít k žádné chybě. Ale byla to součást předepsaných rituálních dotazů, jejichž odpovědi byly nahrávány kvůli uspokojení úředníků a technokratů, kteří v životě nevstoupili na palubu kosmické lodi. Ray s jemnou ironií v hlase odpověděl:

"Za hodinu dojde k vynoření ze subprostoru uvnitř solárního systému BZ 7482." (Zvedl oči vzhůru ke stropu, což byl domluvený signál, že přerušuje záznam konverzace a bude pouze snímat ukazatele kontrolních přístrojů.) "Tak, teď máš dost času na svůj oblíbený doušek skotské."

Tato poklidná chvilka, poslední před začátkem vlastní průzkumné mise, se pro ně stala téměř obřadem. Mark labužnický vychutnával ostrou chuť a vůni nahnědlé tekutiny. Téměř ve stejném okamžiku, kdy polkl poslední kapku, se rozeznělo signalizační zařízení, ohlašující, že výstup ze subprostoru nastane za jednu minutu. Sklopil své sedadlo do vodorovné polohy a zapnul si magnetické přezky bezpečnostních pásů.

Když nevolnost spojená s přechodovým jevem zmizela, znovu se posadil. Ray již studoval údaje vycházející z útrob počítače.

"Sluneční soustava, ve které jsme se vynořili, odpovídá předaným parametrům. Ústřední hvězda magnitudy Q, kolem které obíhá šest planet. Pouze třetí je terramorfní. Dvě planety nejbližší hvězdy jsou malé a žhoucí koule, tři vnější, objemné, se podobají skutečným kosmickým mraznicím."

"Zaměř detektory na třetí planetu, ta jediná nás zajímá."

"Tak, tady to máme. Hmoty: 0,82 hmoty Země. Rotace kolem vlastní osy za 22 hodin 17 minut. Oběh okolo ústřední hvězdy za 314 dní. Sklon rotační osy nepatrný, což do značné míry stírá rozdíl mezi jednotlivými ročními obdobími."

Obrazovka vnější viditelnosti teď ukazovala velkou modrou kouli. Ray pokračoval:

"Oceány překrývají čtyři pětiny povrchu planety a přispívají ke zmírnění podnebí. Značný počet menších i větších ostrovů a jedna rozlehlá pevnina, táhnoucí se severojižním směrem, přerušena uprostřed mohutným a vysokým horským pásmem. Oba póly pokrývá led."

Neptun se rychle blížil k cíli své cesty.

"Atmosféra srovnatelná s pozemskou, jen nepatrně bohatší na kyslík."

"Naveď loď na kruhovou oběžnou dráhu, abychom mohli podrobně zmapovat povrch planety. Naši přátelé z Galaktického průzkumu provedli jen částečné snímkování. Použij i optický teleskop. Při maximálním zvětšení by se mohlo podařit vyfotografovat i pár domorodých obyvatel."

"To všechno zabere několik hodin. Můžeš se mezitím naobědvat a potom si dát relaxační pauzu."

"Nejsem vůbec unavený," namítl Mark.

"Každá chvilka využitá k regeneraci sil je před akcí dobrá," reagoval mentorským tónem Ray. "Vzpomeň si, že během každé výpravy zhubneš o několik kilogramů."

"S tebou se nedá diskutovat," řekl znechuceně Mark. "Chováš se skutečně jako kvočna a ze mě děláš nezodpovědné kuře."

"Tak, tady bychom měli dosavadní výsledky pozorování," hlásil Ray, když se Mark po téměř šesti hodinách znovu objevil ve vchodu do pilotní sekce. "Ostrovky jsou neobydlené, stejně jako východní část kontinentu. V západní části jsem objevil něco jako město ležící v ústí velké řeky, tekoucí zhruba podél 45. stupně místní severní šířky."

Ray promítl na velkou nástěnnou obrazovku snímek města pořízený z ptačí perspektivy. Jednalo se o typické středověké sídliště obehnané hradbami, kterému dominoval opevněný hrad se čtyřmi rohovými baštami.

"V okolí je roztroušena asi třicítka vesnic, které dál od města a blíž k horám přecházejí v malé osady a samoty."

"Zaznamenal jsi nějaké domorodce?"

"Bylo to na samé hranici rozlišovací schopnosti teleskopu. To je vše, co se podařilo dát dohromady s pomocí počítače."

Na promítací stěně se objevila série záběrů.

"Sám vidíš, že jsou to typičtí humenoidi. Oděv prostý, zbraně primitivní: meče, kulaté štíty, sem tam kopí. Ranný středověk. Nejsem schopen rozlišit, jestli čepele jsou ze železa nebo z bronzu. Jezdí na zvířatech velmi podobným pozemským koním."

"Čím se živí?"

"Kolem sídlišť jsou roztroušena obdělávaná pole, chovají také velká zvířata podobná skotu. Značnou část krajiny zabírají lesy. Husté koruny stromů znemožňují zjistit, jaká zvířata tam žijí."

"To teď už bude naše práce tam dole. Jde se na to, jinak si budou naši vážení chlebedárci ještě myslet, že se na akcích flákáme."

Sešli do skladištního prostoru, kde se Mark úplně vysvlékl. Zákon o nevměšování byl v tomto ohledu jasný. Na primitivní planetu se nesměl brát žádný osobní předmět. Ray mu podal kalhoty z hrubé látky a plátěnou košili.

"Vyrobil jsem je na základě získaných informací. Nevím, jestli budou ty hadry odpovídat právě poslední módě, ale neměl jsem moc vzorů. Klima je relativně teplé, ale pro jistotu jsem spíchnul i vestu z umělé kůže. Nu a nakonec boty. Jsou o něco vyšší než ty, které jsem měl možnost vidět, ale alespoň budou lépe chránit proti případným hadům a hmyzu."

Zatímco se Stone oblékal, natáhl na sebe i android podobné svršky. Potom podal svému druhovi široký opasek.

"Nezapomeň na svou ochranu."

Opasek byl skutečným divem pozemské techniky, určený výlučně agentům S.D.P.P. v akci. Vytvářel kolem svého nositele ochranné silové pole. K jeho překonání bylo třeba vynaložit větší energii, než jakou obsahoval miniaturní atomový generátor; zabudovaný v přezce opasku. Chránil tedy jak před klasickými projektily, tak dokonce před laserovými paprsky. Členové S.D.P.P. nastavovali většinou silové pole na nižší intenzitu, aby zbytečně nebudili podezření domorodců. Ti by určitě údivem oněměli, kdyby viděli,

jak se šípy jejich luků odrážejí od neviditelné překážky dvacet centimetrů před svým cílem. Mělo to ovšem své nevýhody: vzhledem k pružnosti ochranného pole byly údery a nárazy střel a zbraní často velmi bolestivé. Paradoxně tak nejnebezpečnějšími byly ty nejprimitivnější zbraně, jako sekery nebo kyje. Kromě toho každý ztlumený úder odčerpával energetickou kapacitu generátoru, který se tak v déletrvající bitce rychle vyčerpával.

Mark si na ochranný opasek zavěsil meč a dýku, vyrobené rovněž Rayem. Kontrast mezi primitivními zbraněmi a špičkovou technikou opasku Marka vždycky pobavil. Celkem vzato si nemusel dělat příliš velké starosti, protože věděl, že se může zcela spolehnout na svého androida. Ten byl vybaven řadou zdokonalení. Kromě ochranného opasku vlastnil takzvaný antigrav, zařízení, které mu umožňovalo vznést se nad zem se zatížením odpovídajícím hmotnosti dospělého muže. A co bylo důležitější, ukazováček jeho pravé ruky sloužil jako hlaveň laserové pistole, zatímco v levém předloktí měl zabudovaný výkonný dezintegrátor.

"Nasedat," zahlaholil Mark a vsoukal se do kabiny spojovacího modulu.

Byla to malá loď kulovitého tvaru, jejíž vrcholek byl vyroben z průhledného plastexu.

Ray se usadil k řízení a motor se tiše rozběhl.

"Výstup připraven," oznamoval android.

Vnější lamelový kryt výstupního otvoru se rozevřel a stroj byl doslova nasát okolním vzduchoprázdňem mezi vznášející se ledové krystalky. Modul pomalu klesal k povrchu planety a za chvíli dosáhl horních vrstev atmosféry.

"Automatický obranný režim Neptuna?" pronesl tázavě Mark.

"Zapojen před dvanácti sekundami. Uskutečníme tři oblety planety, abychom využili atmosféry k brzdění. Zároveň si tak doplníme snímky povrchu. Místo přistání jsem vybral uprostřed lesního porostu, pár kilometrů od jedné menší osady. Pro první kontakt s domorodci to bude vhodnější, než objevit se uprostřed hlavního města. Pozor, sestup začíná."

Mark si utáhl bezpečnostní pásy. Hustá oblačnost bránila ve výhledu, neznamenal však vážnější problém pro navigaci. Ray byl vybaven zařízením pro noční vidění a radarem.

Sotva znatelný otřes signalizoval, že přistáli. Mark už natahoval ruku k ovládání otevíracího zařízení, ale Ray ho zarazil.

"Ještě moment! Analýza okolní atmosféry dosud neskončila. Mohli jsme také přistát v nějaké zamořené oblasti."

Po pečlivé kontrole měřicích přístrojů se znovu ozval:

"Všechno je v pořádku. Můžeme ven. Nezapomeň nastavit silové pole ochranného opasku. Co kdybychom narazili na nějaké noční dravce?"

Mark seskočil na zem a s rozkoší vdechl vlahý vzduch naplněný vůní lesa. Po dnech, strávených v regenerované sterilní atmosféře astronefu, to byla velice vítaná změna. Udělal několik kroků, aby si zvykl na poněkud nižší gravitaci, než byla pozemská.

Tichý šelest ho přiměl, aby otočil hlavu. Modul, jehož dveře se uzavřely, se právě odlepil od země.

Chvilku pomalu stoupal, pak zrychlil a pohltila ho noc. Mark se neubráníl lehkému zamrazení. Tenhle okamžik, kdy mizelo poslední pouto spojující ho s jeho civilizací, na něho vždycky dokázal zapůsobit.

Kdyby Neptun potkala nějaká nehoda, zůstal by pravděpodobně na dlouho, ne-li do smrti, vězněm na tomto cizím a vzdáleném světě. Vyslání záchranné expedice bylo vzhledem k zákonu o nevměšování málo pravděpodobné... Raději na to nemyslet...

Ray, jakoby uhlí jeho rozpoložení, mu položil ruku na rameno.

"Posad' se tamhle na ten padlý kmen stromu. Za chvíli bude svítat a pak hned vyrazíme. Vesnice je odsud asi dvanáct kilometrů támhle tím směrem."

3

Mark si hřbetem ruky otřel potem orosené čelo. Pochodovali už dvě hodiny, ale urazili sotva polovinu vzdálenosti, která je dělila od cíle jejich cesty. Hustý porost je nutil k četným oklikám. Zatím nenarazili na žádného nepřátelského tvora, pouze se jim podařilo vyplašit několik ptáků. Mladý muž se nakonec zastavil ve stínu rozložitého stromu, připomínajícího dub.

"Myslím, že si zasloužím krátkou zastávku," vyrazil ze sebe a svezl se do mechu opřen zády o kmen

stromu. "Řekni mi, proč každá naše mise musí začínat takovým odporným porostem?"

"Takové jsou předpisy," poučoval ho Ray, který vzal jeho bédování vážně. "Musíme přistát na pustém místě, abychom omezili riziko, že nás při tom spatří nějaký zvědavý domorodec... Až si odpočineš, budeme pokračovat v cestě."

V okamžiku, kdy se Mark zvedal se země, vyslal Ray psychicky:

"Pozor, zaregistroval jsem před námi nějaký hluk. Ověř si energetickou úroveň ochranného štítu."

O pár sekund později se z lesního porostu vynořila silueta. Byla to mladá dívka s hnědými vlasy, oblečená do ubohých šatů, sahajících jí do půli lýtek. Četné díry v látce prozrazovaly, že je to její jediný oděv. Tvář měla zbrcenou potem a strhané rysy svědčily o naprostém vyčerpání. Marka udeřil do očí její pohled, naplněný šíleným strachem.

Dívka z posledních sil doklopýtala k pozemšťanovi a zhroutila se u jeho nohou. Chraplavě vyřázela nesrozumitelná slova. Vztáhla k němu ruce v prosebném gestu. Vysvětlení jejího chování na sebe nedalo dlouho čekat. Z houští se vyřítilo nějaké zvíře. Podobalo se přerostlému vlku s hustou tmavou srstí. Z tlamy mu vyčnívaly dlouhé, ostré tesáky. Když šelma spatřila svou kořist ležet na zemi, vyrazila krátké ostré zaštěknutí a skočila. Nešťastnice v panické hrůze objala křečovitě Markova kolena, takže mu znemožnila jakýkoli pohyb.

Ray zareagoval se svou elektronickou rychlostí a přesností. Zachytil dravce ve vzduchu za ocas ještě dříve než stačil dopadnout na svou oběť. Zvedl jej do výšky a prudkým úderem malíkové hrany mu zlomil vaz. Potom mrštil nehybným tělem o několik metrů dál. Ani tento bleskový zásah však nezbavil dívku jejího strachu. Stále cosi nesrozumitelného drmolila a ukazovala rukou na místo, odkud se před okamžikem šelma vynořila.

Mark opatrně uvolnil nohy z dívčina sevření a věnoval jí povzbudivý úsměv. Jeho charitativní snažení však bylo narušeno v samotném zárodku hlukem lámaných větví. Objeví se dva jezdcí. Měli na sobě dlouhé, šedě pláště ozdobené na hrudi symbolem rudého kruhu. Když spatřili pozemšťany, zastavili se. Náhle si jeden z nich povšiml mrtvého zvířete. Tasil meč a vyrazil ze sebe příval nesrozumitelných slov.

"Máš přepnuto na univerzální překládání?" vyslal Mark.

"Samozřejmě, všechno registruji a nahrávám, ale zatím mám nedostatek dostupných údajů pro pochopení pravidel jejich řeči."

K hněvivému pokřikování prvního muže se teď přidal i druhý jezdec. Vyděšená dívka se ukryla za Markovými zády. I ona křičela, ale strachem. Stone, napůl ohlušený vřavou zahučel směrem k Rayovi:

"Nevypadá to, že by s námi měli právě ty nejlepší úmysly."

"Tahle maličká byla zjevně jejich kořistí a my jsme jim zkazili lov."

Náhle se nezvaní příchozí odmlčeli a se zvednutými meči pobídlí koně směrem k pozemšťanům. Mark si povzdechl a tasil svou zbraň.

"Škoda, že si s nimi nemůžeme popovídat. Vzájemné nepochopení je příčinou většiny konfliktů."

"Konverzace nekonverzace, už tě vidím, jak jim vydáváš dívku, která tě prosí o pomoc," zaryl si Ray.

"Nejsme na téhle planetě ani dvě hodiny a už jsi ochoten být se pro první slečinku, kterou potkáš."

"Přestaň filozofovat," zavrčel Mark, "a raději si kousek odstup."

Jezdec, jistý si svou převahou, se k Markovi přibližoval drobným klusem. Pozemšťan odrazil kvintou úder mířící na jeho lebku a odpověděl bleskovým bodnutím. Jeho protivník, zasažený hrotem meče do boku, se svalil s koně na zem. Pokusil se ještě zvednout, ale pak se s krvavou pěnou u úst zhroutil do trávy.

Ray postupoval se stejnou rázností. Uhnul se bleskově svištěcí čepeli, uchopil oběma rukama protivníka a bez zjevnější námahy ho vyhodil ze sedla. Než se muž stačil postavit na nohy, dopadla na jeho spánek plochá strana Rayova meče a omráčila ho.

Dívka, zkoprnělá úžasem nad rychlostí s jakou se všechno seběhlo, jen němě zírala na své zachránce.

Když jí konečně došlo, že se nemá již čeho bát, vrhla se k Markovi. Výmluvnost se jí rázem vrátila.

Uchopila pozemšťana za ruku a snažila se ho táhnout směrem, odkud před chvílí přišla.

"Podíváme se, co nám chce ukázat," rozhodl Mark.

"Snaž se, ať na tebe co nejvíce mluví," naléhal Ray. "Můj tlumočník už začíná nacházet ekvivalenty."

Dívka kráčející vpřed krátkým rychlým krokem se neustále ohlížela, ubezpečujíc se, že ji její zachránce

následují. Když se jí zdálo, že postupují příliš pomalu, rozčileně je výmluvnými gesty pobízela k většímu spěchu.

Po asi půlhodině rychlé chůze střídané s poklusem se náhle vynořili z lesa. Před nimi se objevila dosti uboze vyhlížející osada tvořená asi desítkou stavení ze dřeva a vepřovic, jejichž střechy kryly došky. Na ústředním plácku bylo shromážděno kolem čtyřiceti osob, žen, mužů i dětí. Mezi nimi se prodíralo pět ozbrojenců oděných do šedých plášťů s emblémem rudého kruhu, zjevně si vybírajících svou kořist. Na pokyn jednoho z nich, který se zdál být jejich velitelem, vytáhli z davu určenou oběť. Spoutali jí ruce na zápěstích a přivázali k dlouhému lanu. Tam již bylo takto svázáno šest mladých lidí, čtyři mládenci a dvě dívky.

Nějaký hubený stařec, vyhlížející se svou hřívou bílých vlasů a vousů až nepatřičně důstojně, se snažil protestovat u velitele vojáků. Byl však hrubě odstrčen.

"Začínám pomalu rozumět jejich jazyku," řekl Ray. "Ten stařec jim vysvětluje, že tady jsou na panství hraběte Luka. Voják ho odbyl, že král Wargu potřebuje otroky a vezme si je, kde bude chtít."

Jejich průvodkyně zatahala Marka za ruku a ukazovala mu scénu odehrávající se před jejich zraky. Naléhavě mu cosi vykládala.

"Nemusíš ani tlumočit, co říká," vyslal Mark. "Určitě nás chce přimět, abychom se do toho vložili."

Rayovy rty se roztáhly do napůl ironického, napůl přátelského úsměšku.

"A ty jsi samozřejmě vyhovíš, jen aby ses jí zalíbil!"

Na prostranství před nimi dostávaly události nový spád. Velitel oddílu švihl bičíkem starce přes obličej a pobídl své muže, aby si pospíšili. Nenadálý příchod pozemšťanů způsobil, že na okamžik všichni znehybněli a zmlkli. Důstojník jim pokročil vstříc a promluvil tázavým tónem:

"Mám dojem, že se ptá, odkud přicházíme a kde jsme. Pokusím se mu odpovědět."

Android se obrátil na vojáka v jeho jazyce.

"Jsme cizí poutníci. Zabloudili jsme v lese."

Žoldněřův obličej se zkrivil jízlivým úšklebkem.

"Ukážu vám správnou cestu!"

Panovačným gestem namířil svůj ukazováček ke šňůře, ke které bylo přivázáno sedm vesničanů.

Mark odmítavě potřásl hlavou a tasil meč, což na všech primitivních planetách galaxie znamenalo výzvu k boji. Jeho protějšek se udeřil zaťatou pěstí do hrudi a vyrazil ze sebe větu, kterou Ray ihned přetlumočil:

"Vy se opovazujete protivit se vojákům krále Vargy?"

Mark okamžitě prostřednictvím androida odpověděl: "Narodili jsme se jako svobodní lidé a jako svobodní lidé také zamřeme!"

Důstojník, pobouřený takovou opovázlivostí, zavelel svým mužům k útoku.

"Alespoň uvidíme, jaký druh šermu na této planetě provozují," komentoval to ironicky Mark.

Již první okamžiky ukázaly, že šermířské umění je zde teprve v plenkách. Gardisté se snažili o jediné - udeřit protivníka co největší silou. Mark odrazil tercií útok přicházející z boku, a potom bodnutím propíchl protivníkovo rameno. Rychlým odskokem vzad se vyhnul prudkému seknutí druhého ozbrojence. Ten švihl do prázdna a jeho zbraň se zastavila až o zem. Neměl už čas ji znovu napřáhnout.

Mark mu hrotem svého meče způsobil hlubokou řeznou ránu na pravé paži. Muž ochromený bolestí upustil zbraň. Když si vzápětí uvědomil svou bezmocnost, dal se na divoký úprk směrem k lesu.

Ray si vedl neméně dobře. Pootočením hrudníku o devadesát stupňů se uhnul výpadu svého protivníka a kontroval drtivým úderem rukojetí svého meče do jeho obličejce. Nešťastník se v bezvědomí zhroutil na zem. Dalšího gardistu potkal vzápětí stejný osud.

Důstojník ohromený rozprášením svého oddílu, které bylo dílem několika okamžiků, se vzmožil na nesouvislá blábolení:

"Vy jste si dovolili... jak jste se mohli opovážit..."

Když uviděl, že Mark k němu zamířil, nezaváhal ani na okamžik. Neměl nejmenší chuť změřit si síly s protivníkem, který takovým způsobem zlikvidoval jeho mužstvo. Dal se na kvapný ústup. Ten se po několika krocích změnil ve zběsilý útěk, doprovázený posměšnými výkřiky vesničanů.

Mladá dívka se rozběhla ke starci, který se po úderu bičíkem snažil vstát ze země. Něco mu horlivě vykládala a ukazovala přitom na pozemšťany.

"Je nejvyšší čas, abych do tvých neuronů indukoval všechno, co zatím univerzální tlumočnick dešifroval z je jich řeči. Zavři oči a uvolni se."

Tento typ výuky ovládal Mark velice dobře: v průběhu jedné ze svých výprav se setkal s inteligentním rostlinným společenstvím, které zmnohonásobilo jeho telepatické schopnosti.

O několik sekund později se jeho víčka opět rozevřela.

"To je všechno?" zeptal se poněkud zklamaně.

"Teď, když se podařilo nalézt všeobecný kód, už to půjde velice rychle. Potřeboval bych ale nahrát co nejvíce dialogů."

"Obávám se, že momentálně nejsem schopen vystupovat v roli nějakého intelektuálního přeborníka."

"Jsi teď válečník, ne nějaký osvícený vzdělanec. Tvoje mlčení bude považováno za projev síly, která pohrdá mužskou žvanivostí. Mimochodem, ta slečinka se jmenuje Nala."

Kmet, podpíraný dívkou a provázený v uctivé vzdálenosti několika dalšími vesničany, zamořil k pozemšťanům.

"Jsem stařešina této vesnice a chtěl bych vám poděkovat za váš odvážný čin. Jste ve službách hraběte Luka?"

Mark začal odpovídat, zpočátku pomalu a těžkopádně, potom rychleji, tak jak mu mozek poskytoval odpovídající výrazy.

"Ne! Jsme cizinci. Přicházíme odtamtud, z jedné velmi vzdálené země!"

Udělal vágní gesto, zahrnující celý východní směr, z kterého se dalo těžko usoudit, co má přesně na mysli.

Starci se při další otázce téměř neznatelně zachvěl hlas.

"Co od nás chcete? Jsme velice chudí a můžeme vám nabídnout jen skromné pohostinství."

Ray vyslal směrem k Markovi:

"Zdá se, že nezištná pomoc není na této planetě příliš známým pojmem. Jsou z toho celí pryč a čekají nějaký podraz..."

Mark usilovně hledal ve svém skromném slovníčku potřebné výrazy.

"Já a můj přítel chceme pouze přístřešek pro tuto noc. Zítra odejdeme nabídnout své služby hraběti Lukovi."

Starci se viditelně ulevilo. Po jeho tváři se rozlil upřímný úsměv.

"Bude mi ctí moci vám nabídnout pohostinství ve svém domě."

Dovedl pozemšťany k jedné z chatrčí a vybídl je, aby vešli dovnitř. Uprostřed prostorné místnosti s nízkým stropem stál dlouhý stůl a primitivní lavice k sezení. Dvě ženy stojící v koutě se hluboce uklonily.

Stařec naznačil hostům, aby se posadili a pak přikázal ženám:

"Přineste víno!"

Mlčky vyčkal, dokud se na stole neobjevily cínové poháry, pak si nalil a vypil naráz celý obsah nádoby.

Ray, který ho napodobil, vyslal:

"Můžeš se do toho bez obav pustit. Je to lehké víno spíš podprůměrné kvality. Žádné nebezpečí pro tvůj organismus. Při rozumných dávkách, pochopitelně."

Při čekání na jídlo, jehož přípravu dosvědčovaly zvuky nesoucí se z vedlejší místnosti, nepřestával stařešina v chvalozpěvech na zachránce vesnice.

"Nejsem si jist, jestli jsme vám spíše neuškodili," přerušil ho vážně Mark. "Ten žoldnér utrpěl velkou pohanu a určitě se bude chtít pomstít. Za pár dnů nebo týdnů se určitě vrátí s početnějším oddílem. Co pak budete moci dělat?"

"Téměř nic! Nemáme žádné zbraně a ani s nimi neumíme zacházet. Ale hned zítra vyšlu posla k hraběti Lukovi a požádám ho o ochranu. Ale nedělám si veliké naděje. Náš pán má sám dost starostí!"

Mark se okamžitě chopil příležitosti.

"Jestli nebudete mít nic proti tomu, doprovodíme vašeho posla."

Stařec se netajil uspokojením. Jeho muž bude mít mnohem větší šanci splnit svůj úkol.

Ženy prostřely na stůl misky z pálené hlíny. Zachráněná dívka, která se už vzpamatovala z nepříjemných zážitků, přinesla velkou drůbeží pečení. Stařec ji obratně rozporcoval a jako první obsloužil pozemšťany.

Ray, aby nebudil pozornost, jedl také. V oblasti jícnu měl skrytou dutinu, kde byla potrava rozkládána a

přeměňována na energii, dobíjející jeho generátor.

Mark se pustil s chutí do jídla. Po syntetické, nepříliš lákové stravě, kterou jim během letu předkládal distributor na Neptunu, bylo příjemnou změnou zakousnout se do skutečného šťavnatého masa. Znovu ho napadlo, že v kulinářské oblasti by mohly primitivní planety obyvatelům země přinést mnoho užitečného.

Hostina trvala nezvykle dlouho a Markovi bylo jasné, že pro chudé vesničany to musí být velká oběť.

"Proč vás vlastně vojáci napadli? Cožpak král Wargou nemá dost svých vlastních poddaných?"

"Nedovedeme si to vysvětlit, pane. Za panování krále Klira vládli v celé zemi klid a mír. Ale před dvěma roky byl Klir svržen Wargou, který okamžitě znovu zavedl otroctví, zrušené už před více než sto lety! Jedině náš pán, hrabě Luko, odmítl obnovit na svém panství ten barbarský zvyk. Od té doby jsou jeho poddaní cílem nájezdů královských gard. Minulý měsíc odvedli vojáci polovinu obyvatel sousední vesnice. Vybírají si pochopitelně ty nejmladší a nejsilnější."

Slunce se už sklánělo k obzoru, když hostina skončila. Stařec trval na tom, že hosty provede po vesnici a jejím okolí. Pozemšťané si všimli, že řemesla jsou zde v počátečním stádiu vývoje: svoje dílny zde měli kovář, hrnčíř, tkadlec, všichni vybaveni velmi primitivními nástroji. Na okolních políčkách rostl jakýsi druh obilí, něco mezi pšenicí a kukuřicí, jehož těžké klasy ukrývaly nazlátlá zrna.

"Nahrávej všechna, co vidíš," připomněl celkem zbytečně Mark Rayovi. "Naši pozemští odborníci přímo prahnou po všech detailech každodenního života domorodců. Na základě těchto informací porovnávají každých padesát let rychlost civilizačního pokroku na primitivních planetách."

Když se konečně vrátili do starcova domu, už se úplně setmělo. Jejich průvodce a hostitel jim ukázal dvě místnosti.

"Přeji vám dobrou noc. Můj posel se pro vás zastaví zítra za svítání."

Markův pokoj byl malý, chabě osvětlený jedinou svící. Jeho vybavení bylo více než skromné: lůžko a hrubě tesaná stolička. Postel byla rovněž dřevěná, pokrytá kožešinami. Mark usedl na tvrdou pryčnu a útrpně si povzdechl. Ani vzdáleně se to nepodobalo pozemské antigravitační matraci v jeho bytě. Ze zkušenosti věděl, že k adaptaci na primitivní životní podmínky bude potřebovat pár dní. Ale nedalo se nic dělat, patřilo to k jeho povolání.

Sfoukl svíčku a ocitl se v absolutní tmě. Již téměř spal, když zaslechl sotva postřehnutelné zaskřípění dveří. Za několik okamžiků se k němu přitisklo pružné dívčí tělo. V uchu mu zaznělo šeptání Naly:

"Odvaha, kterou jsi dnes prokázal, si zaslouhuje být odměněna."

Mark chvíli nerozhodně váhal, protože neznal místní zvyky a nevěděl, jak se zachovat. Dívka si jeho nečinnost vyložila po svém:

"Snažně tě prosím, neodháněj mě! Poslal mě k tobě náš stařešina. Kdybych teď odešla, myslel by si, že pohrdáš jeho darem. Urazil by se a mne by nechal potrestat."

Mark se už nenechal znovu pobízet. Přece nemůže urazit důstojného starce a být příčinou pohany této dívky! Nicméně byl si vědom, že Ray by v jeho neuronech odhalil poněkud jiné, méně ušlechtilé pohnutky.

4

Věže hradu ve Volfě, opevněném sídle hraběte Luka, už byly docela blízko. Pozemšťané, doprovázeni poslem z vesnice, cválali celé dopoledne na koních, které jim nedobrovolně poskytli královští gardisté. Vesničan byl povídavý mladík, bystrého výrazu. Téměř celou cestu nezavřel pusou, což obzvláště potěšilo Raye, který si tak mohl bohatě rozšířit slovní zásobu a místopisné informace. Ty pak neprodleně psychicky předával Markovi.

Volfá bylo typické středověké městečko, obehnané primitivními hradbami. U hrány je zastavila stráž. Posel se prokázal listinou, kterou obdržel od stařešiny vesnice a rozvinula se živá debata. Nakonec strážný kapituloval a uvolnil třem jezdcům cestu. Pomalu cválali po mírně stoupající dlážděné ulici, která byla zjevně hlavní tepnou Volfy. Z obou stran ji lemovaly domy z hrázdného zdíva, nejvýše jednopatrové. Jejich přízemí zabíraly nejrůznější obchůdky a řemeslnické dílny. Nakonec trojice dorazila na prostranství zaplněné z větší části stánky a pulty trhovců, kde vládl čilý ruch. Na protilehlém konci náměstí se rýsovala vstupní brána do hradu. Mark zastavil svého koně.

"Běž, příteli," pobídl vesničana, "a splň své poslání! Řekni také hraběti Lukovi, že rytíř Mark ho na zítřek

zdvořile žádá o audienci."

"Proč nejdete rovinou se mnou?"

"Chtěli bychom udělat ještě nějaké nákupy, abychom před tvého pána nepředstoupili jako nějaký potulný pobudové."

Když mladík odklusal, jeho dva druhové přivázali svá zvířata u dveří stavení, jehož tepaný vývěsní štít oznamoval možnost občerstvení a ubytování.

"Bohužel, s návštěvou hostince budeme muset počkat," oznámil Ray. "Nemohl jsem zatím vyrobit místní peníze, protože nevím, jak vypadají."

"Máš pravdu! To je ovšem smutná skutečnost. Budeme se tady muset trochu projít a porozhlédnout. Snad se nám brzy podaří doplnit si naše mezery ve znalostech místní měny. Mám totiž hlad jako vlk a o žízni ani nemluví."

Oba pozemšťané se vnořili do hlučícího davu, který zaplňoval tržiště. Bedlivě pozoroval prodavače i jejich zákazníky. Mark pobaveně sledoval počínání asi čtrnáctiletého chlapce, hubeného uličníka s kulatým obličejem a čtveráckýma očima, který se již delší dobu držel v blízkosti obtloustlého měšťana. Zazobaný tloušťák se nakonec zastavil před pultem a začal se přehrabovat ve vystavených štůčcích látek. Mladý dareba využil jeho chvilkové nepozornosti a obratně mu odřízl měšec zavěšený na opasku.

Okamžitě ukryl svou kořist za košili a pomalu, s nevinným výrazem se vzdaloval z místa činu.

Po chvilce zrychlil krok a zahrnul do úzké postranní uličky. V okamžiku, kdy se chystal potěšit se svým úlovkem, se z něho nic objevila ruka, která mu vyfoukla měšec před nose.

"To je moje," zaječel vztekle, "vraťte mi to!"

"Velmi správně, hochu," poznamenal ironicky Mark. "Ale ještě předtím se zeptáme, co si o tom myslí jeden tloušťák, oblečený do hnědého pláště, který kousek odsud nakupuje..."

"Vy mě chcete prásknout?"

Ray vylovit z měšce jednu minci a pozorně si ji prohlížel.

"Slitina zlata a olova. Primitivní ražba, kterou nebude problém napodobit," vyslal.

Vrátil váček překvapenému chlapci.

"Vezmi si to zpátky," usmál se Mark. "Necháme si jeden zlaták, za trest, že ses nechal chytit."

Jeho protějšek ukryl své nepříliš poctivě nabyté jmění znovu za košili. Chvilí si pozemšťany prohlížel zvědavým pohledem a pak se ozval:

"Vy jste cizinci a museli jste přijet teprve nedávno. Váš oděv je ještě pokrytý prachem z cesty."

"Výborně!" přikývl pobaveně Mark. "Máš postřeh!"

"A také nejste asi příliš bohatí."

"Hm! Co tím chceš naznačit?"

Klučina po krátkém zaváhání pokračoval:

"Mohli bychom zajít do hostince a dát si něco k jídlu." (Poklepal významně na měšec za košili.) "Já to zaplatím." Potom poněkud lítostivým tónem dodal: "Když budu sám, tak mě neobslouží a určitě se budou ptát, kde jsem k těm zlatákům přišel. Na vás si to nedovolí."

"Dobrá, platí," řekl Mark a napřáhl ruku k chlapci. "Jak ti říkájí?"

"Burk! Vezměte si můj měšec k sobě. Při placení to tak bude lepší."

O pět minut později už byli všichni usazeni kolem stolu v nedaleké krčmě. Hostinská, obtloustlá matrona s nepřítomným výrazem jim přinesla džbán vína.

"Tak co bys nám doporučil?" obrátil se Mark na jejich nového přítele.

"Na začátek taštičky plněné paštikou a potom pečené hovězí. Obojí tady mají výborné."

Za chvíli už mohl Mark s úsměvem sledovat Burka, který vypadal, jako kdyby nejedl nejméně týden.

Mezi jednotlivými sousty se dozvěděli, že klučina je sirotek, který se živí příležitostnou prací pro kupce a drobnými krádežemi.

Když se Burk konečně nasytil, Mark mu řekl:

"Potřebovali bychom na dnešek nějaký nocleh. Myslíš, že bychom se mohli ubytovat tady?"

"Krčmářka je moc drahá! Ale znám jednu ženu, která pronajímá pocestným pokoje za rozumnou cenu.

A má tam i stáj pro koně."

Mark už víc než hodinu čekal v předpokoji hraběte na přijetí. Ráno po svém příchodu navštívil nejdříve správce hradu a přednesl mu své přání. Pak ho strážný zavedl do této místnosti a oznámil mu, že Luko ho přijme, jakmile mu to okolnosti dovolí. ("Hrabě je momentálně velice zaneprázdněn.") Mark si krátil čas postáváním u úzkého okna, odkud sledoval čilý ruch na hradním nádvoří.

Konečně byl uveden do prostorné místnosti, která byla zjevně pracovní hraběte. Luko byl podsaditý třicátník s energickým výrazem tváře, lemované hustými černými vlasy a vousy. Seděl za stolem pokrytým množstvím různých listin. Za jeho zády stáli dva vojáci, nejspíš členové osobní gardy. Když se Mark uklonil, hrabě ho oslovil:

"Rytíři, byl jsem již informován o udatném počínání vás a vašeho zbrojnoše při útoku králových vojáků na jednu z mých vesnic. Co vás ke mně přivádí?"

Pozemšťan mu stručně pověděl, že přichází z jedné velmi vzdálené vesnice na východě země a že by rád vstoupil do služeb nějakého šlechtice. Lukovi, jak se zdálo, jeho vysvětlení stačilo.

"Buďte zde vítán, messire," reagoval s poněkud rozpačitým výrazem, "ale nejsem si jist, zda přicházíte v nejvhodnější době. Právě jsem dostal zprávu, že královské vojsko vytáhlo na naše město. Rozhodl jsem se vyrazit mu vstříc, abych ušetřil obyvatele Volfy válečných útrap. Za hodinu odjíždíme. Jestli i za těchto okolností chcete vstoupit do mých služeb, budeme mít příležitost pohovořit si více cestou... Vidím, že máte skvělý meč. Nafasujte si ještě štít a přilbici. Mám bohužel více zbraní, než mužů schopných jimi vládnout."

Na nádvoří už na Marka čekali Ray s Burkem. Chlapec ráno zarputile trval na tom, že je doprovodí na hrad. Ještě než stačil Mark otevřít ústa, spustil vzrušeně:

"Vojsko už se shromažďuje, máme nejvyšší čas doplnit si výbavu. Vím, kde se vydává uzbroj a výstroj."

"My tě ale nemůžeme vzít s sebou," pokusil se protestovat Mark.

"Potřebujete páže, které se vyzná, pane, jste cizinci. A já tak jako tak chci táhnout s vojskem. Jenom bych nejraději sloužil pod vaší korouhví."

Pozemšťanům nezbylo než kapitulovat. Mládenec požádal Raye o tři zlatáky (android jich v noci vyrobil slušnou hromádku).

"Kup si pro sebe nějaký plášť, aby ses měl v noci čím přikrýt a hlavně sežeň nějaké jídlo. Ze zkušenosti vím, že na taženích zásobování většinou funguje dost špatně."

Když Burk odběhl, Ray utrousil:

"Nemyslíš, že bychom se měli diskrétně vytrátit?"

"Pokud chceme vypracovat seriózně zprávu, musíme se držet co nejbliž místního panstva. A válka je ta nejlepší příležitost, jak tento záměr uskutečnit."

* * *

Vycházející slunce ozářilo svými paprsky planinu, která se již brzy měla stát bitevním polem. Po dvou dnech usilovného pochodu se Lukova malá armáda utábořila na vrcholku terénní vlny, ne příliš daleko od královského vojska, jehož ohně bylo v noci zřetelně vidět.

Za svítání nechal Luko nastoupit své oddíly a uspořádal je do bitevního šiku. Pohled to nebyl příliš povzbudivý. Hrabě měl k dispozici všeho všudy asi čtyřicítka jezdců a kolem sta pěšáků.

"Využijeme toho, že máme slunce za zády. Náš nepřítel bude oslněn jeho paprsky."

Marka poněkud udivilo, že královská armáda není o mnoho početnější než Lukovo vojsko. Nepřátelští vojáci byli seřazení pod úpatím vyvýšeniny. Po jejich pravém boku se táhl les a vlevo se klikatila malá říčka.

"Nevypadají, že by se do boje příliš hrnuli," ušklíbl se hrabě. "Ukážeme jim, kdo má větší kuráž."

Kupředu!"

Jezdci vyrazili drobným klusem, potom přešli v cval, sledování pěšáky, kterým v běhu pomáhal mírný svah. Mark provlékl levou paži koženými poutky štítu a pravicí pevně sevřel kopí, které si vybral v Lukově zbrojnici. Byla to primitivní zbraň s dřevěnou násadou a železnou špicí. Náhle spatřil přímo před sebou nepřátelského jezdce. Soustředil se na malý kotouček uprostřed jeho štítu. Náraz byl až nečekaně prudký. Obrovská síla ho vrhla dozadu, ale trhnutím kyčlí se mu podařilo najít ztracenou rovnováhu. Koutkem oka zahlédl svého protivníka, jak opsal ve vzduchu oblouk a dopadl na zem s rozhozenýma rukama.

"Na poprvé to nebylo špatné," zaslechl vedle sebe Rayův ironický hlas. "Vidím, že jsi nevyšel tak docela ze cviku. Teď si dávej pozor, před námi jsou pěšáci."

Jak se dalo očekávat, ztráty byly na obou stranách přibližně stejné. Hraběti už zůstala sotva dvacítká jezdců. Naštěstí mu na pomoc dorazila pěchota. Bitva se změnila v šarvátky jednotlivců, v boj muže proti muži. Mark si vedl velmi dobře, ale pokud to šlo, snažil se svým nepřátelům ušetřit život. Připomněl to i Rayovi.

"Vyřaď je z boje, ale zabíjej jen v krajní nouzi. Nejsme tady proto, abychom změnili chod místních dějin."

Boj pokračoval, nemilosrdný a vyčerpávající.

"Vítězství!" vzkřikl konečně hrabě. "Ustupují! Kupředu, moji stateční vojáci!"

A skutečně! Královská pěchota couvala. Nebyl to ještě útek, ale ústup, pomalé vyklízení pozic. Nepřítel už ztratil asi padesátimetrový úsek.

Náhle se ozvaly zmatené výkřiky, které sílily až přešly v panický řev.

"Zrada! Zrada!"

Z nedalekého lesa se vyřítila královská jízda, která rychle obklíčila Lukovy bojovníky. Vojáci, tísnění ze všech stran, se nemohli účinně bránit. Hraběti za chvíli nezbyvala než hrstka mužů kteří kolem něho utvořili živý ochranný val.

Uprostřed nepřátelského vojska se náhle vynořil vysoký muž v šedivém plášti zdobeném vpředu třemi rudými kruhy a pomalu si razil cestu vpřed. Řady královských ozbrojenců se před ním uctivě rozestupovaly. Když se ocitl v blízkosti hraběte a hloučku jeho věrných, sejmul přilbici, odhalujíc vrásčité obličej, který přetínaly dvě dlouhé jizvy.

"Hrabě Luko, vyzývám vás, abyste se vzdal! Bitvu jste už ztratil a když odmítnete, dojde ke zbytečnému masakru."

Oslovený se svou odpovědí okamžik váhal:

"Konetáble Krále, dám přednost tomu zemřít se zbraní v ruce, než hnít zaživa v žaláři toho samozvance Wargy."

"Warga je náš král a jsme mu povinováni poslušností. Jak se rozhodnete?"

Luko přelétl pohledem svůj nepočetný oddíl a v duchu hodnotil poměr sil.

"Když se vzdám, zachrání to mým lidem životy?"

"Pouze životy, nic víc. Jen to vám mohu slíbit."

"Dobrá, souhlasím. Ale svůj meč odevzdám pouze vám, konetáble."

Zatímco hrabě odešel se svým přemožitelem, jeho družina byla odzbrojena, shromážděna v narychlo postavené ohradě a obklopena strážemi. Zajatcům bylo nicméně dovoleno napít se v řece a zahnat tak žízeň, která je po vyčerpávajícím boji trápila.

Když se setmělo, Ray vyjmul ze schránky zamaskované v pravém stehně dvě výživné tabletky a podal je Markovi.

"Doufejme, že nám zítra nezapomenou dát něco k jídlu."

Pozemšťan již téměř usínal, když nějaká malá ruka zatřásla jeho ramenem. Do ucha mu pronikl Burkův šepot:

"Messire Marku, jsem hrozně rád, že jste naživu. Hledal jsem vás celý den."

"Jsi také v zajetí?"

"Ne! Když jsem uviděl královskou jízdu vyjíždět z lesa, došlo mi, že je všechno v háji a rychle jsem se schoval. Večer se mi podařilo proplížit se nepozorovaně až sem. Rozestavili tady spoustu hlídek, takže útek nepří padá v úvahu. Třeba budou zítra méně ostražití. Poslouchal jsem, jak se spolu gardisté baví. Říkali, že máte být dopraveni do Sily, hlavního města a tam prodáni na trhu s otroky. Když se mi to povede, zítra v noci vás se vyhledám. Když ne, najdu si vás v Sile."

6

Skupina zajatců, vlekoucí se po prašné, špatně udržované cestě, se roztáhla do dlouhého lidského hada. I na strážných, doprovázejících vězně, už byla znát únava. Když se na obzoru vynořily hradby Sily, vzbudilo to všeobecnou radost. Dva dny kráčeři věžňové popoháněni čas od času nevybíravě hroty kopí vojáků pod žhnoucími slunečními paprsky. Konetábl, který si všiml zuboženého stavu zajatců, nařídil

jednomu ze svých důstojníků:

"Nechte je hodinu odpočinout a dejte jim napít. Až dorazíme do města, musejí vypadat trochu k světu. Jinak si ti zatracení obchodníci budou stěžovat, že jsme jim doslali špatné zboží a moc peněz z nich nedostaneme."

Díky Rayovým výživným tabletkám snášel Mark vyčerpávající transport bez větších problémů. Nicméně nedokázal zahnat myšlenky na osvěžující koupel, která by mu pomohla smýt prach a zaschlý pot.

Hlasitý křik ho přiměl, aby zvedl hlavu. Blížil se k němu důstojník mávající dlouhým bičem. Z jeho očí sršela nenávist. Pozemšťan v něm okamžitě poznal gardistu, kterému dal za vyučenou při bitce ve vesnici. "Nenapadlo mě, že se tak brzy dočkám satisfakce," sípěl vztekle muž. "Jestli nechceš, abych s tebou okamžitě skoncoval, poprosíš mě na kolenou za odpuštění."

"Před neozbrojeným protivníkem máte, jak se zdá, odvahy dost," zaryl si Mark a zvedl se ze země. Důstojník po něm zuřivě šlehl bičem, ale pozemšťan se vyhnul ráně skokem stranou. Ostatní zajatci se rychle pakovali o kus dál. Nikdo neměl chuť riskovat represálie. Při druhé ráně nechal Mark řemínek, aby se mu omotal kolem předloktí. Potom prudce šklubla vytrhl násadu biče z gardistovy ruky. Mezi přihlížejícími to zašumělo překvapením. Voják zrudlý zlostí uchopil rukojeť svého meče.

"Bídny pse! Žádný otrok se nesmí vzpouzet bičování. Uříznu ti obě uši, aby sis to do smrti pamatoval." Ray se psychicky ozval:

"Tenhle hlupák nás snad donutí použít našich obranných prostředků za bílého dne a před spoustou svědků."

"Počkej ještě chvílku," vyslal Mark. "Jestli se mi povede ho jenom omráčit, možná mně před veřejnou popravou zavřou do izolace. To by nám umožnilo zmizet bez zbytečných efektů."

Důstojník udělal krok dopředu s obnaženou čepelí.

"Jste čím dál odváznější," posmíval se mu Mark, aby ho ještě více vyprovokoval. "Dokonce mi ani nedáte svázat ruce a nohy."

Jeho protivník, bez sebe vztekem, udělal výpad, ale hrot jeho meče projel vzduchem.

"Tak dost! Co se tady děje?"

Konetábl, přilákaný vřavou, si je měřil hrozivým pohledem.

"Tento otrok mě urazil a já ho chci potrestat. Vidíte, postavil se mi na odpor a vytrhl mí z ruky bič. Je to nebezpečný chlap. V čele své žoldnéřské bandy mně nedávno zabránil splnit povinnosti královského výběrčího v jedné vesnici."

Konetábl sraštil husté obočí.

"Pěkná banda," bránil se Mark. "My jsme byli dva a vás pět. Spíš bych měl říct čtyři, protože zatímco vaši vojáci se udatně bili, vy jste se držel stranou a vzal jste nohy na ramena jako první."

"On lže!" zařval gardista. "Vyříznu mu jazyk z těch jeho prolhaných úst."

"A ták," pronesl konetábl pomalu, "tak to je ten cizí rytíř, kterého jste už už zabil poté, co jste pobili deset jeho mužů, a kterého na poslední chvíli zachránili další bandité, kteří mu přišli na pomoc. Takhle nějak jste to uvedl do hlášení, abyste zdůvodnil svůj neúspěch. Mám pocit, že některá fakta tak úplně nesouhlasí..."

Voják, brunátný vztekem, zaječel:

"Podrobte ho útrpnému právu! Na mučidlech přizná, že lhal."

"Znám lepší řešení," odpověděl velitel vojska a v očích se mu ironicky zablesklo. "Už jednou jste vašeho nepřítele téměř porazil, takže určitě nemáte strach utkat se s ním podruhé. Připravíme řádný souboj, abyste měli stejné šance. Ať rozhodne Bůh!"

Červeně gardistových tváří byla vystřídána popelavou barvou a na čele mu vyrazily veliké krůpěje potu.

"Souboj... souboj," koktal, "by nebyl poctivý. Tenhle cizinec vládne mečem s ďábelskou obratností. Já... já..."

"Spor je tedy rozhodnut," uzavřel konetábl pohrdlivým tónem. "Vraťte se na své místo. Připomínám vám, že všichni zajatci musí být do Sily dopraveni živí a pokud možno v dobrém stavu."

Mark se před ním mlčky uklonil. Velitel na něho pohlédl a pokračoval:

"Škoda, rytíři, že jste si vybral pro svou službu korouhev hraběte Luka."

"A nemohli bychom já a můj druh zaplatit za svoji svobodu výkupným?"

"Dříve by to bylo možné. Ted' ale náš panovník potřebuje mnoho otroků, aby mohl pokračovat ve své velkolepé stavbě."

"Kdybych byl znovu svobodný, bylo by pro mne ctí sloužit pod takovým vojenským stratégem, jako jste vy. Velice obdivuji léčku, kterou jste nastražil a do níž jsme bohužel padli právě my. Nechat ustoupit svých střed a připravit si tak pozici pro boční obchvat je manév'r hodný skutečného vojevůdce."

Konetábl se zatvářil překvapeně, ale pak s úsměvem odpověděl:

"Vidím, že jste to okamžitě pochopil. Ale byl to nápad našeho krále a musím se přiznat, že jsem na úspěch příliš nevěřil. Výsledek mě samotného překvapil. Ted' už jděte k ostatním zajatcům. Dohlédnu na to, aby vás prodali ve městě, kde jsou pracovní podmínky méně tvrdé, než na velké stavbě. Později se uvidí..."

Nedokončil větu a zamyšleně odešel.

"Uchránil nás od nejhoršího," vydechl si s úlevou Ray.

* * *

Obchod s otroky v Sile se konal na prostranství nedaleko hradu. Na sklonku předešlého dne byli zajatci dovedeni do jakési stodoly, kde je jeden obtloustlý kupec zvenčí zavřel na závoru. Časně ráno je rozdělili do dvou skupin. Nejmladší a nejsilnější, s výjimkou pozemšťanů, byli odvedeni z města.

Nešťastníci, kteří měli být prodáni, se ocitli na vyvýšeném dřevěném pódiu. Asi dvacítká zevlounů si zvědavě prohlížela otroky určené k dražbě. Vysoký měšťan oblečený do bohatého oděvu vystoupil na pódium a zvolal zvučným hlasem:

"Přistupte blíže, prodej začíná. Pro začátek tady máme mimořádně výhodou nabídku. Dva neobyčejně silní muži, inteligentní a poslušní."

Ukázal na Marka a Raye a vybídl je, aby vystoupili z řady.

"Pouze dvacet dukátů za tyhle jedinečné exempláře. Kdo dá víc?"

Potenciální zákazníci nejevili přílišné nadšení. Někteří z posledních řad se dokonce začali rozcházet.

"Zdá se, že si na nás moc nenahrabou," vyslal psychicky Mark. "Až se naši milí přátelé z hospodářské správy Služby dozvědí, že jsem ani za tak směšnou cenu nenašel kupce, na vrhnou mi snížení platů."

"Měl bys jim poradit, aby si to s tebou vyměnili. Směr, kterým se vyvíjí tato mise, se mi vůbec nelíbí.

Podle mne to nemůže skončit dobře, protože bez použití síly se odsud nedostaneme. Ledaže by se ti role otroka natolik zalíbila, že bys ji chtěl hrát až do smrti..."

"Přestaň s těmi poráženeckými úvahami, Rayi. Jsme tudy teprve šest dní. Kdoví, jaké překvapení nám ještě chystá budoucnost?"

Obchodník řídící dražbu viditelně zneklidněl. Vidina zisku se rychle rozplývala a začal mít obavy, aby se mu vůbec zaplatily náklady. Obrátil se na jednoho kulatoučkého měšťana, který se právě chystal nenápadně vytratit.

"Mistře Urfusi, vidím, že jste si ještě nekoupil žádného otroka."

"Jak to můžete říci?" bránil se oslovený a jeho kulatá tvář zrudla. "Včera jsem si od vás odvedl jednu služebnou dívku."

"To nestálo ani za řeč," nenechal se odbýt jeho protějšek. "Já mám na mysli skutečné otroky, pracanty. Nemáte snad dost peněz? Nebo si mám myslet, že nechcete přispět na velkolepé dílo našeho panovníka?"

Po těchto výhrůžných slovech zavládlo tíživé mlčení. Mistr Urfus cítil, jak se na něho upřely podezřivé pohledy. Pro obchodníka není nikdy dobré budit zdání, že se protíví úřední moci. Dražebník cítil, že uhodil na správnou strunu a pokračoval tvrdě v ofenzívě:

"Kdo obchoduje ve velkém s látkami tak jako vy, určitě potřebuje silné paže na přenášení těžkých rolí sukna... Takže asi skutečně opovrhujete naším králem..."

Nešťastný měšťan zbledl.

"To ne! Nikdy! Jsem věrný poddaný Jeho Veličenstva."

"Je-li tomu tak, dokažte to." (Obchodník s otroky se ironicky zasmál.) "Všichni přítomní budou vašimi svědky."

Kupec pochopil, že se chytil do pastí. S viditelným přemáháním zasunul ruku do měšce a odpočítával dvacet zlatých mincí.

"Výborně, mistře Urfusi. Nádvkem vám věnuji tyto nádherné dŮtky se šesti bičičky. A pamatujte si, že otroci musí být pravidelně trestáni. Jen to jim bude neustále připomínat, že musí být ve všem poslušni svých pánů."

Při těch slovech vyjmul muž z příruční brašny dva široké obojky s vyrytými čísly a připevnil je kolem krků obou pozemšťanů.

"Jsou ukuty ze zvláštního železa a nikdo je nedokáže násilím otevřít. Je to zároveň důkaz, že otroci jsou vašim majetkem, mistře Urfusi."

Kupec s karabáčem v ruce nerozhodně přešlápl na místě. Potom, aby zakryl své rozpaky, houkl nevrle na pozemšťany.

"Vy dva, pojd'te se mnou!"

Trojice opustila prostranství a ponořila se do úzkých městských uliček. Zanedlouho dorazili k domu, jehož přízemí bylo zařízeno jako obchod. Regály se prohýbaly pod štůčky látek různých barev a vzorů. Za pultem stála mladá žena s hezkým obličejem lemovaným plavými vlasy. Když spatřila příchozí, oči jí zaplály zlostí.

"Urfusi," rozkřičela se, "jakého dalšího bláznovství se od tebe ještě dočkám? Včera služka, dnes dva otroci. Čím mě chceš překvapit zítra?"

"Uklidni se, Mino, miláčku, všechno ti vysvětlím. Neměl jsem na vybranou. Šlo o naši čest... a také o klidnou budoucnost... Budou spát ve skladu zboží."

"Budu jim ale muset vařit! To pro mě znamená práci navíc."

"O to se postará ta nová služebná. Je už oběd hotový?"

"Čekali jsme jenom na tvůj návrat."

Urfus rozpačitě pohlédl na své otroky.

"Pro dnešek se najíte s námi," zabručel. "Později rozhodnu, jak to s vámi bude dál."

Místnost za krámkem sloužila jako jídelna. Vedlo odtud schodiště k pokojům v patře a z oken bylo vidět na dvorek domu. Urfus se usadil na jednom konci stolu a ukázal Markovi a Rayovi na jejich židle. Z bochníku ukrojil tlusté krajíce chleba a podal je pozemšťanům. Vstoupila služebná nesoucí velikou mísu kouřící polévky. Výkřik překvapení přiměl Marka, aby zvedl hlavu od stolu. Okamžitě poznal Nalu.

"Pane! Tak vy jste také vězněm?"

Urfus na ně vrhl tázavý pohled.

"Vy se znáte?"

"Rytíř Mark," vysvětlovala dívka, "mě nedávno zachránil život. Bohužel nazítří po jeho odjezdu vtrhl do vesnice velký oddíl královských vojáků a odvedl všechny mladé..."

V obchodníkovi tvář se zračily značné rozpaky promísené s údivem.

"Takže vy jste šlechtic?" vyrazil ze sebe konečně.

"V tuto chvíli jsem pouhý otrok. Ale uklidněte se, mistře Urfusi, nehodlám udělat nic, co by vám způsobilo nepříjemnosti. Naopak můžeme vám být užiteční tím, že vás ochráníme před případnými lupiči."

Tato představa měšťana viditelně potěšila, takže žoviálně uzavřel debatu:

"Dejme se do jídla, než nám polévka úplně vychladne."

S příchodem noci se Mark natáhl na slamníku, který mu stejně jako Rayovi nechal přinést pán domu. Prostorné skladiště bylo z větší části zaplněné látkami, vydávajícími těžkou vůni surové vlny.

"Jak dlouho tady chceš zůstat?" vyslal psychicky Ray.

"Jenom pár dní. Musíme najít nějaký způsob, aby naše zmizení nenadělalo Urfusovi zbytečné problémy. Je z toho ze všeho sám celý pryč."

"Jedna věc mě poněkud znepokojuje. Před chvílí jsem si prohlížel naše obojky. V každém je zabudován miniaturní rádiový vysílač."

Mark překvapením nadskočil.

"Takže všechno, co říkáme nebo říká někdo nám, je zřejmě přenášeno n odposloucháváno."

"Přesně tak!"

"Kdo je na příjmu?"

"Nemám ponětí, ale náš špion nemůže být příliš daleko. Vysílač má jen malý výkon a jeho dosah není

větší než sto kilometrů."

7

Dva dny života pozemšťanů v roli otroků uběhly v poklidné atmosféře. Mark se sám nabídl, že bude pomáhat při prodeji, zatímco Ray se ujal práce ve skladišti zboží. S rychlostí, která mistra Urfuse uváděla v úžas, přerovnal a označil všechny štučky a balíky látek a provedl důkladnou inventarizaci zásob. Zákaznice středního věku, doprovázená dvěma služebními, vrhla na mladého muže za pultem pohled naplněný směsicí údivu a pohrdání.

"Paní Mina tady není?"

"Odběhla si vyřídit nějaké nákupy a za chvíli se vrátí. Mohu vám mezitím ukázat nějaké zajímavé vzorky?"

Aniž čekal na souhlas, rozvinul Mark před zákaznicí několik štučků, ale setkal se jen s pohrdlivým odfrknutím. Bylo jasné, že se ženou není lehké pořízení.

"Má to snad být na šaty pro slavnostní recepci?"

Semetrika jen mlčky přikývla. Pozemšťan si položil ruku na čelo a předstíral hluboké zamyšlení. Potom podbízivým tónem prohlásil:

"Myslím, že už to mám! Víím, co potřebujete."

Zavřel oči a psychicky se spojil s Rayem.

"Přines mi sem tu látku, o které mistr Urfus včera tvrdil, že ji není schopen prodat."

Za okamžik se objevil android nesoucí balík křiklavě červeného sukna. Mark kus odvinul a pokynul jedné z dívek, aby si jej přidržela na těle.

"Podívejte se, milostivá, co s ní ten barevný tón udělal. A představte si, jak teprve vynikne na tak výjimečné ženě jako jste vy. Budete určitě nejpůvabnější ze všech přítomných dam..."

"Skutečně, něco na tom je," šveholila rozpačitě polichocená zákaznice. "Je to opravdu zvláštní barva. Kolik stojí loket?"

"Mistr Urfus mi přísně nakázal neprodávat tento skvost za méně než dva zlaté." Aby předešel protestům, jejichž náznaky se objevily v očích kupující, dodal polohlasně: "Nikdy bych se neodvážil nabídnout toto zboží někomu... obyčejnému... kdo na to nemá ani prostředky ani vkus. Ale při vši skromnosti si dovoluji tvrdit, že se vyznám v lidech a dokáži odhadnout, kdo je vážený zákazník a kdo nikoli."

Pýchou se nadýmající měštka panovačně přikázala: "Ustříhnete mi čtyři lokte."

Mark naměřil požadovanou délku, ale v okamžiku, kdy přiložil nůžky k látce, se zarazil.

"Nejsem si jist jestli vám to mohu prodat."

"A proč proboha?" rozčílila se žena.

"Ve štučku zůstane ještě dost na ušití dalších šatů. Pro mistra Urfuse nebude žádný problém najít na zbytek další zákaznice. A teď si představte situaci, že na nějaké recepci se náhle ocitnete tváří v tvář jiné ženě, která bude mít šaty z úplně stejné látky jako vy. Jak trapná záležitost pro obě! A i já bych se cítil vinen."

Nastíněná možnost ženštinou viditelně otrásla.

"Co mi tedy navrhuje?" pronesla stísněně.

"Kupte si celý balík. Ujišťuji vás, že bude trvat celá léta, než se znovu podaří vyrobit tak kvalitní a výjimečné zboží..."

Obchod byl rychle uzavřen a semetrika si hrdě odnášela svůj nákup, za který dala malé jmění.

Zaškrábání na okno vytrhlo Marka z úvah o vlastní dokonalosti. Poznal Burka, který tiskl svůj nos na sklo. Když se chlapec přesvědčil, že je Mark v krámku sám, vklouzl dovnitř.

"Messire Marku," vydechl, "jsem moc rád, že jsem vás konečně našel. (Byl pohublý, ale pohled jeho očí byl stále stejně živý.) "Vidím, že s vámi zacházejí docela slušně."

V té chvíli se však znovu otevřely dveře a dovnitř vešel mistr Urfus a jeho žena.

"Co tady dělá tahle žebrácká holota?" obořil se kupec na Marka.

"To já jsem ho sem pozval," odpověděl pozemšťan rozhodně. "Řekl jsem si, že pro vaši lepší pověst by se hodilo mít nějakého příručího, který by doručoval zakoupené zboží zákazníkům až do domu."

Mladá žena horlivě přitakala:

"Vidiš, už dávno ti to říkám. Navíc bude moci doprovázet Nalu při větších nákupech pro domácnost."

"A nekrade?"

"Ručím vám za něho," ujistil Mark s vážným výrazem kupce.

"Nu co, uvidíme, jak se osvědčí," zabručel Urfus. "Ať se dojde do kuchyně umýt."

Mark, aby změnil téma, vypověděl několika větami o svém úspěšném prodeji. Obchodníkova tvář se nad vysázenými zlatáky rozzářila jako měsíc v úplňku.

"Jak se vám mohl podařit takový kousek?"

"Při svých cestách jsem se potkal s mnoha kupci a hodně s nimi hovořil. Je zapotřebí umět zahrát na tu správnou strunu zákazníků, ať už je to pýcha, marnivost nebo ješitnost. Ale umět využít třeba i hloupost. Nabídněte nějaké zboží za jeden zlaták a kupujícímu se bude zdát příliš drahé. Slevte mu ale ze dvou zlatáků na jeden a on si bude myslet, jaký dobrý obchod neudělal."

Do krámků vešla další žena, vysoká, štíhlá, důstojného vzhledu. Mistr Urfus se uklonil tak hluboko, jak to jenom jeho břicho dovolilo, zatímco jeho žena Mina udělala neobratné pukrle, šeptajíc přitom Markovi:

"To je konetáblova manželka."

"Přišla jsem si prohlédnout nějaké látky. Co mně můžete nabídnout?"

Mistr Urfus rozechvěle rozbil několik štůčků.

"Co byste mi poradil, messire Marku?" zeptala se zákaznice.

"Pro vaši komornou by to bylo určitě skvělé. Ale vy potřebujete nějakou teplejší barvu, která by zvýraznila světlý odstín vaší pleti... Třeba tady tu."

Položil na pult nádherně purpurové sukno.

"Ano, myslím, že to je ono. Vezmu si celý balík." Pohlédla Markovi do očí a dodala: "Konetábl byl zvědavý, jak se vám vede."

"Vyřídíte mu mé díky a uctivé poručení."

Když si všiml, že jedna ze dvou služebných, které manželku konetábla doprovázely, se chce chopit balíčku, rychle pokračoval. "Neobtěžujte se s tím, náš příručí vám to donese až do paláce."

Na zavolání Urfuse se objevil Burk, usilovně se pokoušející spolknout sousto, kterého měl plná ústa.

"Běž s nimi," zašeptal mu Mark do ucha, "a poslouvej všechno, o čem se na hradě mluví."

Na prahu se šlechtična otočila:

"Jsem velmi spokojena s návštěvou vašeho obchodu, mistře Urfusi. Přijdu asi častěji. Máte znamenitého pomocníka."

U oběda zářil Urfus radostí. Už od prvního dne svolil, aby Mark stoloval s jeho rodinou.

"To je poprvé od korunovace krále Wargy, co nás navštívil někdo od dvora. Díky vám mám teď zajištěnou bohatou klientelu. Konečně se na nás usmálo štěstí."

Mark využil kupcovy výborné nálady, aby ho přiměl k větší sdílnosti. Dozvěděl se, že Warg pochází z jednoho vzdáleného hrabství na východě země. Před časem vypověděl poslušnost svému panovníkovi a porazil Klira v několika bitvách. Při poslední, během které se zmocnil hlavního města, padl i král.

Nový vladař byl obratný politik a dokázal si na svou stranu za různá privilegia získat většinu feudálů.

Když si takto zajistil dostatečnou podporu, podrobil si jednoho po druhém i zbývající nezávislé šlechtice, nebo přívržence bývalého panovníka. Jeho království teď zabíralo prakticky celé obydlené teritorium.

"Co je to za veliké dílo, o kterém se tu stále mluví?" zeptal se zvědavě Mark.

"Nový hrad, který náš panovník staví na jednom vrchu nedaleko města."

Když skončil událostmi nabitý den, natáhl se Mark na lůžko a začal podřimovat. Ray zůstal ještě ve skladu a něco tam kutil. Šťastná planeta, pomyslel si v polospánku pozemšťan, kde neznají účetnictví ani finanční úředníky, kteří se vám neustále přehrabují v dokladech.

Z úvah ho vytrhlo skřípění dveří a v mihotavém světle svíce spatřil, jak do místnosti vstoupila nějaká žena. Nejprve si pomyslel, že je to Nala, které se podařilo vyklouznout z kuchyně. Když poznal Minu, rychle se posadil. Stála rozpačité u dveří a v ruce třímala důtky.

"Mistr Urfus už spí. Ale ještě předtím mi nakázal... Vlastně naše sousedka nám říkala... že otroci musejí být..., pravidelně trestáni..."

"Když něco provedou, tak je to normální," odpověděl Mark.

"Ale prý... i když nic neudělají... je třeba k nim být přísný."

"Je-li to otázka principu, už nic nenamítám. Dejte se do toho," souhlasil Mark pobaveně.

"Nikdy jsem to... nevím jak..." váhala žena.

"V tom vám bohužel neporadím," řekl ironicky pozemšťan.

"Když jsem byla ještě malá a něco jsem provedla, přikázala mi matka kleknout si na kolena..."

Mark jí bez váhání vyhověl.

"Takhle ne, otočte se, nechci se vám dívat do očí."

První ránu, spíše symbolickou, navíc ztlumilo ochranné silové pole. Přesto Mark, aby nevzbudil podezření a také trochu pro zábavu, tiše zaúpěl.

"Bolí vás to moc?" vylekala se Mina.

"Trest musí být nepříjemný," uklidňoval ji Mark. "Jinak by to nebyl trest."

Druhé šlehnutí se o něho jen lehce otřelo a třetí vůbec necítil. Paní domu svěřila bezradně paže.

"Tohle já nemohu dělat," hlesla sotva slyšitelně.

"Netrapte se tím, tahle vaše neschopnost je vám jenom ke cti. Klidně sousedkám vyprávějte, že jste mě zmrskala až jsem prosil o slitování." Když Mina váhala, pokračoval: "Věřte, že návštěva konstáblovy ženy nebyla náhodná. Jsem přesvědčen, že její manžel dohodl s obchodníkem s otroky, aby mě a Raye prodal slušným lidem..."

8

Krámek mistra Urfuse byl plný lidí. Díky místním klepnám se zpráva o návštěvě konstáblovy žehy rychle roznesla po okolí a zákaznice se jen hrnuly. Mnohé z nich ani ne tak kvůli nákupům, ale spíše ze zvědavosti, aby na vlastní oči spatřily toho nového otroka.

Náhle se objevil celý zadýchaný Burk a rozčileně pošeptal Markovi:

"Messire, musíte hned utéct. Na staveništi nového hradu došlo dnes ráno k vážné nehodě. Královské strážce dostaly rozkaz shromáždit všechny otroky prodané ve městě a odvést je na stavbu..."

Neměl čas dokončit větu. Ve dveřích se objevil důstojník doprovázený dvěma vojáky a přistoupil k Mině: "Z rozkazu krále se zabavují vaši dva otroci pro zajištění veřejně prospěšných prací."

Přes nesmělé protesty přítomných i paní domu byli Mark i Ray nešetrně vystrčeni ven z krámků, aby se připojili k ostatním zadrženým otrokům.

Celou další hodinu procházela skupina městem a každou chvíli se zastavila před nějakým domem. Po každé návštěvě se houf zajatců rozrostl o jednoho nebo více mužů. Potom dlouhá kolona, doprovázená vojáky na koních, vyšla ven z města.

Slunce už stálo v zenitu, když skupina dorazila na staveniště. Temeno jednoho z vršků bylo zplanýrováno do roviny. Zvedala se z něho čtvercová budova, v jejímž středu se tyčila věž vysoká již asi dvacet metrů. Lešení kolem jedné ze stěn se zřítilo a strhlo s sebou značnou část zdiva, které vytvořilo změt' velkých kamenných bloků a dřevěných trámů. Otroci byli přivedeni k místu pohromy. Jeden vysoký chlapík s úzkou tváří lemovanou prošeďivělým plnovousem si s ustaraným výrazem prohlížel vzniklou spoušť. Měl na sobě plášť s dvěma rudými kruhy. Byl to stavitel pověřený řízením stavebních prací.

Ray, který s pomocí svého scanneru a rentgenového čidla zkoumal hromadu sutin, vyslal směrem k Markovi:

"Je tam pod tím asi neset lidí kteří to přežili. Zhroucené lešení nad nimi vytvořilo jakousi klenbu. Je to ale celé velice nestabilní a kdykoli se to může zřítit a zavalit je to úplně."

Stavitel vyštěkl směrem ke strážným:

"Ať to rozeberou! Kameny zvlášť, dřevo zvlášť. A do práce, rychle!"

"Ještě okamžik," ozval se Mark. "Kolik mužů tam pracovalo?"

"Asi třicet," odpověděl muž. "Všechny to tam pohřbilo."

"Možná, že to někteří přežili. Takhle je odsoudíte k jisté smrti."

Jeho protějšek okamžik uvažoval.

"Je to sice nepravděpodobné, ale není to vyloučené."

"Měli bychom zkusit pomalu postupovat těsně podél zdi a přitom se jistit vzpěrami z fošen."

Stavitel se udiveně zahleděl na toho zvláštního otroka, který se opovážil s ním diskutovat o jeho příkazech. "Kdo vůbec jste?"

"Jeden cizí rytíř. Pomáhal jsem kdysi při přestavbě sídla mého otce."

Muž se uštěpačně zasmál. Potom však k Markovu překvapení řekl:

"Rytíř, který se věnuje stavění místo boření; kdo to jakživ slyšel? Dělejte, jak myslíte. Já dám mezitím postavit lešení z druhé strany zdi a odstraním uvolněné vrchní kameny."

Zajatci, sledovaní udivenými pohledy strážců, se pod vedením Marka dali do práce. Ray nenápadně, ale velice účinně využíval svých schopností, takže za poměrně krátkou dobu se podařilo vytvořit asi deset metrů dlouhý průchod podél zdi. Teď už bylo jasné slyšet sténání a tlumené výkřiky. Přes nešetné popohánění vojáků váhali zajatci pustit se hlouběji do změti trosek, které hrozily, že se každým okamžikem znovu zhroutí.

Ray ukázal na mohutný trám, který jim ve výšce asi jednoho metru nad zemí přehrazoval cestu.

"Když ho odstraníme, všechno se to sesype."

"Dokázal bys ho sám nadzdvihnout a udržet?"

"Pár minut ano, ale spotřebuji přitom spoustu energie."

Mark si klekl a uchopil velký kámen, ležící pod trámem. Když si všiml, že jeden z otroků překonal strach a chce mu jít na pomoc, křikl na něho ať opustí tunel.

"Zvedej, Rayi!"

Android se rozkročil a sehnul se. Obejmul trám svými pažemi a vši silou se jej pokusil vzepřít. Sesypaly se úlomky kamenů, které zvedly oblak prachu.

"Rychle," vyrazil ze sebe namáhavě Ray.

Mark se usilovně snažil uvolnit velký kamenný kvádr. Podařilo se mu ho nakonec posunout natolik, že vznikla asi půlmetrová škvíra. První tvář, která se v ní objevila, patřila hraběti Lukovi. Zamžikal očima zalepenýma prachem. Když konečně poznal své zachránce, vyrazil ze sebe překvapeně:

"Messire Marku, ani nevím, jak jsem rád, že vás vidím."

"Kolik je vás tam?"

"Devět. Bylo nás deset, ale jeden z mužů před pár hodinami zemřel. Měl úplně rozdrčené nohy."

Hrabě se vysoukal namáhavě z otvoru.

"Jděte ven a držte se přitom těsně u zdi. Hlavně nezavádějte o fošny. Drží to všechno jen zázrakem."

Muži opouštěli jeden po druhém své nedobrovolné vězení, které jim nicméně zachránilo život.

"Jdi už také," řekl Ray, když poslední muž opustil chodbu. "Bojím se, aby se to všechno nezřítilo, až položím trám zpět."

Když si byl jistý, že jeho přítel je už v bezpečí, povolil sevření a vrhl se ven. Uprostřed mračna prachu přistál u Markových nohou.

Přistoupil k nim usmívající se stavitel.

"Blahopřeji vám! Jste stejně šikovní jako odvážní. Budu ve vás mít užitečné pomocníky. Teď se můžete postarat o své zraněné druhy. Za chvíli bude stejně tma, takže bude po práci."

Mark využil jeho dobré nálady a vyslovil otázku, která se mu drala na rty od jejich příchodu na staveniště.

"Stavíte velice zvláštní citadelu. Nikdy jsem nic podobného neviděl."

"Abych pravdu řekl, já také ne," povzdychl si muž. "Postupuji podle plánů našeho vladaře a raději se na nic neptám."

Mark se připojil k Rayovi, který ošetřoval zachráněné. Zdálo se, že vesměs utrpěli jen povrchová zranění kůže. Luko představil pozemšťanům statného chlapíka s hustým černým plnovousem. Přes čelo se mu táhla ještě slabě krvácející trzná rána, která mu dodávala divokého vzhledu.

"To je baron Spartak. Vězni ho tady už přes půl roku."

"Vděčím vám za svůj život, messire Marku," pronesl baron polohlasně. "Přál bych si, abych vám jednou mohl svůj dluh splatit. Většina ostatních jsou rovněž šlechtici, kteří jsou tady stejně dlouho, nebo ještě déle než já."

"Pojďme, přátelé," přerušil je Luko, "za chvíli budou vydávat večeri."

U jednoho z dřevěných baráků stál dlouhý stůl z hrubých prken. Několik žen přineslo velké hrnce. Otroci se pod dozorem jednoho strážného postavili do dlouhé fronty. Každý dostal kus chleba a misku s polévkou.

Mark se svým hubeným přídelem v ruce přistoupil ke skupince hraběte Luka.

"I ta prasata chovaná na mém hradě dostávala lepší žrádlo," mručel šlechtic.

Mark pomalu usrkával polévku a pozoroval přitom vojáky, vycházející a vcházející do ubikace, která stála nedaleko vězeňského baráku. Napočítal jich kolem dvaceti.

S posledním zábleskem dne byli zajatci nahnáni do své noclehárny. Závora zapadla. Uvnitř byla téměř úplná tma, protože dvě svíce vrhaly jen slabě, mihotavé světlo. Podlaha byla pokryta zapáchající slámou.

"Pojďte támhle do toho rohu, messire Marku," ozval se Luko, "tam teď máme svoje ležení."

Mark se natáhl na vrstvu slámy a spojil se psychicky s Rayem.

"Přemýšlel jsem o naší situaci. Abychom odhalili toho, kdo umístil do obojků vysílače, musíme je poškodit. To by pro tebe neměl být problém."

"Stačí je přerušit v místě té vypoukliny. Ale obávám se, že to bude k ničemu. Zítra se objeví nějaký důstojník a jednoduše vymění porouchaný obojek za nový, aniž by věděl, o co jde."

"Máš pravdu... Nezbývá tedy než zorganizovat vzpouru."

"Neriskuješ tím porušení zákona o nevměšování?"

"Ve všech společnostech, které zavedly otrokářský řád, existovaly a budou existovat povstání otroků. Takže nic nového pod sluncem. Tohle vypukne jen o něco dřív. Zbav nás těch špiónů na krku, abychom si mohli pohovořit z doslechu zvědavých uší."

Před užaslými pohledy zajatců je začal Ray zbavovat jejich potupných nákrčníků.

"Co to k čertu..." vyrazil ze sebe překvapeně Spartak. Mark ho výmluvným gestem umlčel. Když Ray zbavil obojků asi dvacet vězňů, zašeptal pozemšťan Lukovi:

"Nepomysleli jste nikdy na útěk?"

Místo hraběte zareagoval okamžitě Spartak.

"Neuplynulo dne, abych o tom neuvažoval. Bohužel dodnes se mi nepodařilo vymyslet, jak to udělat. Dveře jsou zvenčí opatřené závorou a visacím zámekem. Nemůžeme je vyrazit, aniž bychom nepřilákali strážné. Kolem neustále prochází dvoučlenná hlídka. A pak, nemáme zbraně a v sousední ubikaci je nejméně dvacet vojáků."

"I kdyby se nám nakrásně podařilo uprchnout, kam půjdeme?" přidal se Luko. "Lepší bude věřit, že král Warga se zachová velkomyslně."

Spartak rozčilením nadskočil.

"Jste tady pár hodin. Já už žije v tomhle pekle půl roku a viděl jsem zemřít vyčerpáním mnoho zajatců. To je ta budoucnost, kterou pro nás chystá Warga, věřte mi! A vy máte nějaký plán, messire Marku?"

"Myslím, že vím, jak otevřít dveře a v tichosti zlikvidovat stráž. Jak nás dnes ráno ve spěchu zatýkali, zapomněli nás prohledat. Přesto se mi zdá námitka hraběte oprávněná. Kam se vydáme po útěku? Na své panství se nemůžete vrátit."

"Ani ne míli odsud začíná rozlehlý, hluboký les. Znáám to tam velice dobře, protože jeho severní okraj zasahuje až do mého bývalého panství. Často jsem tam lovil. Zvěře je tam hojnost, takže o potravu by nebyla nouze."

"Královské oddíly nás budou pronásledovat a korosům nedá velkou práci nás vyčenichat."

Markovi se v duchu vybavilo zvíře podobné vlku, které napadlo Nalu.

"V lese je spousta míst, kde podrost je tak hustý, že jím jezdec neprojde. Nepřítel tak ztratí svou hlavní výhodu a sám se z lovce může stát kořistí. Ať tak či onak, já stávám přednost tomu zemřít v boji, než tady shnít zaživa."

"Myslíte, že s vámi půjdou i ostatní?"

"Za staré vězně ručím. Jak se zachovají ti, co je sem přivedli s hrabětem Lukem, to si netroufám odhadnout."

"Za ty zase ručím já," ozval se trochu dotčeně hrabě. "Už jsem se rozhodl. Jdu s vámi!"

"Výborně," komentoval to Mark. "Žádám pouze, abyste mi svěřili velení do té doby, než se dostaneme do lesa. Potom by mě mohl vystřídat baron Spartak, který zná nejlépe prostředí."

Návrh byl šlechtici, kteří kolem nich mezitím vytvořili kruh, jednomyslně přijat.

"Mohu vás požádat, abyste naše rozhodnutí sdělili ostatním? Ray jim mezitím odstraní obojky."

Za deset minut byli se vším hotovi. Android přistoupil k Markovi, který si zblízka prohlížel dveře.

"Odřízne laserem závěsy!"

Za okamžik se dveře pootevřely a Ray tiše vyklouzl do tmy. Když se vrátil, přinášel tři meče. Podal je Markovi, Lukovi a Spartakovi.

"Vyved'te potichu své muže ven," přikázal pozemšťan, "a zamiřte k lesu. My se ještě postaráme o odklizení těl strážných."

"Nechcete s tím pomoci?" nabízel se baron. "Budete užitečnější jako vůdce skupiny."

Mark následovaný Rayem zamířil k sousednímu baráku.

"Jak to chceš provést?" staral se android.

"Nebudeme vymýšlet žádné složité kombinace. Použij anestetické kapsle."

Byly to malé průhledné kuličky, naplněné vysoce prchavou tekutinou, která se po vytečení téměř okamžitě odpařila. Kdo se nadechl plynu, rychle usnul. Ray jich měl vždycky pár u sebe.

Ani v tomto případě nečekal Mark dlouho. Ray se Vrzy vynořil ze tmy s náručí plnou mečů a kopí.

"To je všechno, co tam měli. Napadlo mě, že tvoji noví přátelé budou potřebovat zbraně."

"Teď je musíme rychle dohnat."

Kráčeli pak všichni dobrou hodinu v šedočerné tmě jen slabě prosvětlované mdlým svitem hvězd, protože planeta Summa neměla svou přirozenou oběžnici.

Náhle se proti nim vynořila ještě temnější hradba lesa. Spartak se hlasitě rozesmál.

"Už jsem pomalu přestával doufat, že se ještě někdy nadechnu vůně mého lesa. Jsem vám velice zavázán, messire Marku."

"Máme za sebou tu snadnější část akce. Teď nám teprve nastanou pravé starosti."

Postupovali vpřed větší část noci. Ray vyslal směrem k Markovi uznané hodnocení:

"Ten baron má vynikající orientační smysl. Postupujeme vpřed prakticky přímým směrem."

Necelou hodinu před svítáním se skupina uprchlíků zastavila. Rozložili se pod stromy a vyčerpáním všichni téměř okamžitě usnuli.

První sluneční paprsky, které se prodraly hustým větrovím, Marka vzbudily. Luko a Spartak sedící opodál o něčem vzrušeně diskutovali.

"Potřebujeme znát váš názor, messire Marku," obrátil se na něho Luko. "Nemůžeme se rozhodnout, jestli zůstat tady, nebo se přesunout k severnímu okraji lesa."

"Muži jsou příliš unaveni, sotva se povlečou. Musíme si nejdříve opatřit něco k jídlu."

Spartak souhlasně pokýval hlavou.

"Vyberu ty, co jsou na tom fyzicky nejlépe a vydáme se na lov. Vy mezitím rozestavte hlídky a nasbírejte dříví. Potom můžete rozdat zbraně a postavit malé, samostatné oddíly. Musíme být připraveni k boji."

Když baron začal s výběrem členů své lovecké družiny, přistoupil k němu jeden malý, hubený muž a s viditelnými rozpaky ho oslovil:

"Pane, myslím, že bych vám mohl být užitečný."

"A jak?"

"Když mi slíbíte, že omluvíte mou upřímnost..."

"To se rozumí samo sebou. Rychle, mluv!"

"Ještě předtím, než jsem vstoupil do vašeho vojska, tak jsem často... ehm... pytláčil ve vašem lese."

Baronova tvář zpřísněla, ale potom se rozesmál.

"Jestli někdy dostanu zpět své panství, jmenuji tě za trest vrchním hajným. Teď mi ale řekni, co navrhuješ?"

Pytlák se několikrát zhluboka nadechl nosem jakoby věřil a pak odpověděl:

"Nedaleko odtud teče řeka. Lepší by bylo utábořit se tam. Zvěř tam chodí pravidelně pít. Když hned teď vyrazíme, máme šanci na úspěšný lov."

"To není vůbec špatný nápad. Pojďme!"

Chlapík ukázal na jednu houbu s velkým kloboukem, vyrůstajícím u paty stromu.

"Když se natrou špice mečů a kopí šťávou z téhle houby, jsou i povrchová zranění smrtelná."

Na potvrzení svých slov zabodl hrot oštěpu do masitého klobouku a několikrát s ním uvnitř zavrtěl.

"Zajímavé," vyslal Ray. "Tahle rostlina obsahuje substanci chemicky podobnou pozemskému kurare."

K polednímu se lovci vrátili do tábořiště, které vybudovali na soutoku říčky a potoka, jímž proudila průzračná čistá voda. Přinášeli dvě zvířata podobná velkým divočákům. Privítal je nadšený pokřik jejich

druhů, kteří se okamžitě dali do práce. Za chvíli byla kořist stažena, vyvržena a otáčela se na improvizovaném rožni.

9

Mark, opřený o kmen velkého stromu připomínajícího dub, pozoroval, jak se jeho noví druhové číní. Stejně jako předešlého dne se mužům, kteří za svítání odešli na lov, podařilo obstarat zvěřinu a zajistit tak potravu na několik příštích hodin. Ostatní teď po okolí sbírali suché dříví na oheň.

"Messire Marku... messire Marku!"

Volání přimělo Marka, aby se rychle otočil. V pažích jednoho statného chlapíka se zmítal nějaký kluk.

"Je to špicl! Načapal jsem ho v křoví kousek odtud," hlásil muž.

"Burku!" vykřikl překvapeně Mark. "Kde se tady bereš? Jak se ti podařilo nás najít?"

Přiběhli Luko i Spartak, přilákáni hlukem.

"Můžete ho pustit," přikázal Mark. "Je to přítel, ručím za něj."

"Messire, vojáci jsou odsud sotva hodinu pochodu. Musíte utéct."

Mark, který nechtěl, aby zpráva vyvolala paniku, chlapce zarazil:

"Počkej! Uklidni se, Burku, a pověz nám všechno popořadě a od začátku."

Chlapec se několikrát zhluboka nadechl, aby se uklidnil a spustil:

"Když se roznesla zpráva o útěku otroků, zavládl na hradě veliký rozruch." Přimhouřil lišácky jedno oko a podotkl: "Žádal jste mě, pane, abych měl oči a uši otevřené?"

Mark s úsměvem přikývl a naznačil Burkovi, aby pokračoval.

"Konetábl chtěl za vámi vypravit okamžitě trestný oddíl, ale král nařídil odložit to na dnešek. Ráno vyrazilo z hradu asi dvě stě vojáků. Sledoval jsem je z bezpečné vzdálenosti a myslím, že si mě nevšimli."

"Jak mohli zjistit, kterým směrem jsme se vydali?" zeptal se Luko.

"Korosové sledovali vaši stopu. Vojáci nechali koně na okraji lesa a dál pokračovali pěšky. Po delší době jsem narazil na jeden oddíl asi o třiceti mužích. Právě odpočívali. Nevím, kde jsou ostatní."

Pozoroval jsem chování korosů a podle něho odhadl směr dalšího postupu. Obešel jsem v bezpečné vzdálenosti nepřátelskou skupinu a běžel, co mi síly stačily. Kouř z vašeho ohně mě nakonec dovedl až k vám."

Mark poklepal chlapci pochvalně na rameno. Luko a Spartak zjevně nevěděli co si počít. Hrabě přerušil mlčení jako první. Ukázal na muže, kteří je zpovzdálí napjatě pozorovali a zavrčel:

"Bůh je mi svědkem, že jsem se chtěl bít, ale s těmito špatně vyzbrojenými muži nemůžeme zvítězit. Bud' všichni padnou, nebo je čeká nové otroctví. Musíme ustoupit hlouběji do lesa!"

Spartak stiskl své mohutné pěsti. Pak ze sebe s námahou vypravil:

"I když mi to není po chuti, myslím, že máte pravdu."

Už se chystali odejít, aby vydali příslušné rozkazy, když se ozval Mark:

"Než něco podnikneme, měli bychom ještě chvilku uvažovat. Vzpomeňte si, hrabě, že se král Wurga posledně ukázal jako velice obratný stratég. Rozdrtil nás ve chvíli, kdy už jsme si mysleli, že vítězství je naše." Ukázal špičkou svého meče na zem a pokračoval: "My jsme zde, Burk viděl nepřítele někde tady. Ale sám říkal, že to byla jen malá část vojska, které se vydalo nás pronásledovat. Kde jsou ostatní?"

"Jak to máme vědět?" zamručel Spartak. Mark opsal mečem půloblouk kolem sebe.

"Jsem přesvědčen, že ostatní nás právě teď obkličují! V pravou chvíli přejde oddíl, který viděl Burk, do útoku a bude přitom dělat co největší rámus, aby nás přiměl k ústupu. A my tak vlezeme sami do pastí, kterou konetábl bez námahy zaklapne."

Bylo vidět, jak se šlechtici snaží usilovně pochopit, co jim Mark právě vyložil.

"Když tedy nemůžeme uniknout, budeme se bít až do posledního muže," uzavřel nakonec své úvahy Spartak.

"Omyl! Až do našeho vítězství," opravil ho Mark. "Obrátíme jejich past proti nim."

* * *

Tři korosové, uvázaní na řemenech, které pevně svírali v rukou gardisté, se prodírali hustým podrostem. Za nimi klopýtal důstojník, obr, který se zúčastnil mnoha bitev a pyšnil se tím, že v žádném souboji muže proti muži nenašel přemožitele. To, že ho teď poslali chytat vzbouřené otroky, považoval málem za osobní potupu. Tady si žádné ostruhy nevyslouží! Úkolem ho však pověřil samotný konetábl a tak

nezbývalo, než se podrobit.

Korosové se náhle zběsile rozštěkali.

"Messire Branku," snažil se překřičet zvířata jeden z gardistu. "Už vidím jejich ležení!"

Důstojník shromáždil své muže a tasil meč.

"Kupředu! A žádné slitování!"

Vpád vojáků způsobil v táboře všeobecnou paniku. Asi dvacet nebo třicet mužů se dalo na útěk.

Přeskakovali potok a snažili se zmizet v nedalekém houští.

"Pronásledujte je!" řval Brank. "Vypusťte korose!" Šelmy se přehnaly kolem vojáků a zmizely v podrostu za prchajícími otroky. Jejich divoký štěkot se náhle změnil v bolestivé kňučení, které bylo vystřídáno náhlým tichem.

První z gardistů, kteří doběhli na okraj houští, se zhroutili na zem. Vzhled křoví se změnil jako mávnutím kouzelného proutku. Olistěné větve se ohnuly a odhalily dvojitou hradbu výhrůžně trčících kopí.

Důstojník překvapením zkameněl. Pochopil, že padl do léčky. Zavelel proto k ústupu, aby znovu zformoval své řady a podnikl soustředěný útok.

Než však stačil uskutečnit svůj manévry, za jeho zády se ozval bojový pokřik. Rebelové ukrytí do té doby v korunách stromů seskákali na zem a obklíčili jeho nepočetný oddíl.

Brank nebyl žádný zbabělec, bil se jako lev a hlasitě povzbuzoval své muže, kteří byli v početní nevýhodě. Náhle se před ním objevil Spartak, s mečem rudým od krve. Boj netrval dlouho, baron využil své obrovské síly i obratnosti. Brank se za chvíli s proťatým hrdlem zhroutil do trávy. Smrt velitele udělala konec boji a gardisté si pospíšili, aby se vzdali. Vzbouřenci je nejen odzbrojili, ale i vysvlékli, aby si tak vylepšili šatník notně pošramocený nucenou prací na staveništi.

"Messire Marku," volal bouřlivě Spartak, "tohle je vaše vítězství. To vy jste vymyslel past, která tak nádherně sklapla."

Pozemšťan mírnil jeho nadšení:

"Zatím jsme vyhráli jenom menší bitku. Za dvě, tři hodiny dojde konetáblovi, že mu jeho manévry nevyšel a vyrazí vpřed. Stále ještě nás může obklíčit. Musíme jednat rychle."

"Co navrhuje?"

"Slyšeli jste, co říhal Burk? Vojáci nechali své koně na kraji lesa. Jeden oddíl tam proto ihned vyrazí rychlým pochodem a zmocní se zvířat ještě před příchodem noci. Bude je hlídat nejspíš jenom pár strážných."

"A co potom?"

"Pojedou asi jednu míli podél lesa, aby to vypadalo, že chceme uprchnout co nejdále odtud. Potom zabočí do lesa a vrátí se sem, na tohle místo. Protože bude nutné postupovat v noci, navrhuji, aby oddílů velel baron Spartak, kletý se tu nejlépe vyzná a osvědčil se už při našem nočním útěku."

Hrabě souhlasně přikývl.

"A co budeme mezitím dělat my?"

"Když okamžitě vyrazíme východním směrem, měli bychom rovněž uniknout z kleští, ještě než se úplně sevrou."

* * *

Král Waga byl obr vysoký dobré dva metry, s širokými rameny a mohutným hrudníkem. Chodil stále oblečen do oděvu z černé kůže a jeho kulatý obličej s poněkud stnulými rysy a neproniknutelný pohled naplňoval ty, kdo s ním hovořili, podivnou úzkostí. Ať se hnul kamkoli, všude ho doprovázeli dva osobní strážci, oděni rovněž do černého. Jenom oni měli právo vstupovat do komnat, které král obýval.

Ted' právě Waga, usazený na svém trůnu, který tvořilo prosté křeslo umístěné na vyvýšeném pódiu, pozval ke slyšení konetábla. Ten se hluboce uklonil a z jeho tváře bylo možno vyčíst směsici strachu a rozpaků.

"Messire Krali, jsem nucen vyslovit vám svou krajní nespokojenost."

Hlas, na takovou horu svalů a kostí nepřiměřeně vysoký, zněl jako praskání bičem.

"Držel jsem se přesně vašich rozkazů," bránil se poněkud nejistě konetábl. "Jenomže ti mizerové, místo aby se dali na útěk, nastražili Brankovi léčku. Dříve než jsem stačil zasáhnout, zmizeli."

"Podcenil jste vaše nepřátele a to byla velká chyba!"

"Porazil jsem Spartaka i Luka. Jsou to tvrdí válečníci, ale nedokážu si představit, že by vymysleli takovou lest! Ieda, že by..."

"Co tím chcete říct? mluvte!" sykl král netrpělivě.

"Mezi muži, které jsme zajali po vítězné bitvě, byl i jeden cizí rytíř. Jevil se mi jako velice bystrý, protože okamžitě pochopil váš manévřní křídleního obklíčení. Protože byl jako žoldnér podle mého názoru méně vinen než ostatní, dal jsem ho prodat ve městě jednomu obchodníkovi. Pomýšlel jsem při tom na to, že bych pro něho za pár měsíců požádal o milost a vzal ho do svých služeb. Bohužel, jsem nucen konstatovat, že k útěku otroků došlo následující noci, kdy na stavbu byli přivedeni otroci z města..."

Warga zamyšleně pokývl hlavou.

"Než toho muže popravíte, chci ho vidět! Ovšem nejdříve ho musíte chytit a spolu s ním i ostatní rebely. Musí být co nejpříjemněji potrestáni, aby to ostatní na léta odradilo od myšlenek na vzpouru! Jaký je váš plán?"

"Budu je pronásledovat tak dlouho, dokud je nedostanu! Třeba až do samého pekla! Podle stop koní, které ukradli, přechází na západ."

"Kam by asi tak mohli mít namířeno? Do cesty se jim postaví moře. Kdyby chtěli postupovat k severu podél pobřeží, čekají je holé pláne a poušť bez života. Za pár dní by pomřeli hladem a žízní..."

"Ale jejich stopy ukazují..."

Král ho netrpělivě přerušil:

"Pokusili se vás napálit a vyšlo jim to! Jestliže nejsou na útěku, kde by tak podle vás mohli být?"

"Já... nevím..."

"Je to nad slunce jasnější! Tam, kde byste je nikdy nehledali! To znamená zpátky na svém původním ležení!"

"Tomu nemohu uvěřit!"

"Právě s tím váš nepřítel počítá. Myslím, že v jednom bodě jste se nemýlil: ten cizí rytíř je mnohem inteligentnější než jeho druhové a nejspíš i než vy! Můj rozkaz zní takto: zmobilizujte celé vojsko a tady necháte jen malou posádku. Vyrazíte zítra večer a budete pochodovat celou noc. Chci, abyste za svítání zaujali pozici na okrajích lesa. Potom budete postupovat třemi proudy směrem k jejich tábořišti."

"Když zjistí, kolik nás je, uprchnou."

"To právě chci. Necháte jim volnou jedinou cestu. Do města! Budou tak sevření mezi vaše vojsko a městské hradby. Obyvatelé Volfy na vlastní oči uvidí vaše vítězství a potrestání vzbouřenců."

10

Mark a jeho druhové pomalu dojídali večeri. Baronův pytlák vždy dokázal opatřit dostatek zvěřiny, takže uprchlíci v žádném případě hladem netrpěli.

"Máte nejceněnějšího sluhu z nás všech," podotkl s plnými ústy a s mírným nádechem ironie pozemšťan.

"Je to ten nejlepší lovec, jakého jsem kdy viděl."

Když dojedli, postupně se každý z nich odebral na své přírodní lože pod korunami stromů. Mark mentálně zavolal Raye.

"Nevěřím, že by se Warga smířil s neúspěchem své akce."

"Je přesvědčen, že chceme uprchnout co nejdál na západ."

"To je dost nepravděpodobné. Vsadil bych se, že naši lest prohlédne. Dnes budeš celou noc s pomocí antigravu hlídkovat kolem okraje lesa."

"To je ale v rozporu se zákonem o nevměšování!"

"O nic víc, než tajně zabudovat do obojku pro otroky miniaturní vysílač. Vsadím svůj měsíční plat, že klíč k tomuto problému vlastní Warga. Čím bude jeho neúspěch větší tím spíše ho vyprovokujeme, aby se odhalil."

"Dobře! Ale ty si nezapomeň nastavit ochranný štít na přiměřenou intenzitu pole. Nerad tě nechávám delší dobu samotného."

"Jsi moje stará dobrá chuva," zareagoval Mark, "ale v této chvíli se není čeho bát."

Mladý muž se pomalu propadal do spánku. Myslel přitom na maličkou Nalu, která mu první noc strávenou na této planetě dělala tak příjemnou společnost.

Před rozbřeskem ho vzbudilo Rayovo psychické zavolání:

"Měl jsi pravdu! Tři velké oddíly vojska dorazily na okraj lesa a chystají se po postupovat dál Napočítal jsem dohromady víc než tisícovku mužů."

"Okamžitě se vrat'!"

Pozemšťan vyčkal androidova návratu a pak vzbudil své přátele. Stručně jim vysvětlil situaci.

"Jsme ztraceni," mumlal zdrceně Luko. "Takové přesile nedokážeme vzdorovat."

"Kdybychom se rozdělili na malé skupinky, někteří z nás by měli šanci proklouznout," navrhoval Spartak.

"Vojáci přece nemohou uhlídat každé křovisko. Jenomže, asi bychom se potom těžko dokázali zase shromáždit. Trvalo by nám to celé týdny."

Mark se tvářil zamyšleně. Už chvíli mu hlavou vrtala myšlenka, kterou váhal vyslovit. Kdyby mu jeho plán nevyšel, bude to pro jeho druhy znamenat jistou smrt. Pak si všiml upřených pohledů obou šlechticů.

"Co byste nám radil vy, messire Marku?"

Instinktivně se spoléhali na jeho úsudek. Pozemšťan začal špičkou meče črtat čáry do písčitého břehu potoka. Přitom polohlasně uvažoval:

"Královské oddíly k nám směřují s největší pravděpodobností těmito směry. Už teď jsou vojáci unaveni nočním pochodem. Vzhledem k tomu a ke vzdálenosti, která nás dělí, mohli by tady být nejdříve večer. Pokud se rozhodnou zaútočit, tak nejspíš až v noci, aby nás překvapili ve spánku. To nám dává jistý manévrovací prostor."

"Budeme tak mít právě čas doporučit své duše d'áblu," ušklíbl se Spartak.

"Kolik vojáků může mít Warga celkem k dispozici?" přešel jeho poznámku Mark,

"Tak kolem tisícovky!"

"Jenom?"

"Tolika mužům jsem nikdy v životě nevelel," usmál se trpce Luko.

Mark pokračoval ve svém výkladu:

"Warga zmobilizoval zřejmě všechny své síly, aby nás zajal. A to tedy znamená, že ve městě a na hradě zůstala jenom slabá posádka."

"Nemá se čeho obávat," ozval se Spartak. "Kdo by se odvážil zaútočit na takovou pevnost?"

"My! Taková příležitost se nám už nikdy nenaskytne. Máme koně, které jsme sebrali nepříteli. Do oběda můžeme být u městských hradeb."

"Když nás uvidí, zavřou městské brány."

"Zeď není vysoká, lehce se přes ni dostaneme. Když budeme jednat rychle, dorazíme k padacímu mostu dřív, než jej obránci stačí spustit. Na naší straně bude moment překvapení."

Mark mluvil tak přesvědčivě, že šlechtici nakonec jeho návrh přijali s nefalšovaným nadšením.

"A i když neuspějeme," uzavřel debatu Spartak, "zemřeme alespoň se zbraní v ruce a ne jako nějaká bezbranná hovada."

"Shromážďete svoje muže! Rychlost je teď naším hlavním trumfem!"

* * *

Slunce nedosáhlo ještě ani vrcholu své denní pouti po obloze, když vzbouřenci dorazili k městským hradbám.

"Zavírají brány!" rozhořčil se Spartak.

Mark nedal svým druhům čas na dalekosáhlé úvahy. Okamžitě zavelel:

"Sežehněte nějaké beranidlo! Závora i panty jsou zrezivělé. Půjde to jako po másle, uvidíte! Táhle ta velká fošna by měla stačit!"

Šest mužů v čele s Rayem uchopilo asi čtyřmetrový trámec povalující se spolu s dalšími zbytky starého lešení poblíž a začalo bušit do veřejí. K velkému překvapení útočníků se dřevěná vrata opatřená železným kováním po několika úderech rozletěla. Nikdo si přitom nevšiml tenkého rudého paprsku, který vyrazil z androidova ukazováčku a doslova odkrojil veřeje ze závěsů.

"Kupředu!" zahřměl Mark a prudce pobídl svého koně.

Tryskem vyrazil po hlavní ulici vedoucí k hradu. Jeho bojový zápal byl takový, že brzy získal téměř padesátimetrový náskok před ostatními. Pochopitelně s výjimkou Raye, který byl schopen uštvať koně, jen aby neztratil kontakt se svým přítelem. Když se přiblížili k hradu, stráže právě začaly zvedat padací most. Mark vrazil svému zvířeti paty do slabin a přinutil jej tak k neuvěřitelnému skoku. Přitom smetl dva

muže, kteří se mu postavili do cesty.

Pozemšťan kolem sebe divoce švihal mečem arazil si cestu zbytkem strážního oddílu. Ray mezitím jediným mohutným seknutím přetřel řetěz padacího mostu, využívaje přitom opět nenápadně svého laseru. Dřevěná lávka dopadla s hřmotem na své původní místo.

"Pozor Marku," ozvalo se Rayovo varování.

K bráně se poklusem blížilo asi deset vojáku s úmyslem spustit těžkou železnou mříž, zamezující přístup na hradní nádvoří.

"Tudy! Rychle!" vykřikl Ray. "Opřeme se o zeď, abychom měli krytá záda, než dorazí naši."

Markův kůň, zraněný několika bodnými ranami bolestně zaržal, vzepjal se na zadní a pak se zhroutil na zem. Jeho jezdec stačil v poslední chvíli vyprostit nohy z třmenů a odkulit se stranou, aby ho zvíře nezalehlo.

Okamžitě se na něho vrhli tři gardisté. Mark, který už opět stál na nohou, odrazil první útok a odpověděl prudkým bodnutím. Špička jeho oteče pronikla protivníkovým hrudníkem. Úskokem vzad se vyhnul sečně ráně vedené druhým gardistou, který se vzápětí nabodl na hrot jeho zbraně jako motýl na špendlík. "Třetímu útočníkovi se však podařilo zasáhnout ho do hlavy. I přes ochranné silové pole byl úder velice nepříjemný, takže pozemšťan nedokázal zadržet bolestivé zasténání.

Ray, vyburcovaný přítelovým zraněním téměř k nepřičetnosti, zrychlil své pohyby a znásobil sílu úderů. Zakroužil mečem ve zběsilém víru a utřel náraz hlavy dvou nepřátel. Třetího uspal tvrdou ranou pěstí své levíčky a jedním skokem stanul po boku Marka. Ten se mezitím stačil vzchopit a odvrátil další útok svého protivníka, vyvedeného z míry skutečností, že Mark jeho předchozí zásah vůbec přežil.

Ray, stále ještě překypující pomstychtivostí, protřel mužovo hrdlo hrotem svého meče. V tu chvíli dorazil na bojiště Spartak se svými lidmi. Jeho divoký nájezd dovršil zmatek v řadách obránců. Gardisté se dali na kvapný ústup, když vtom se na nádvoří objevil Waga. Král držel v ruce těžký oteč a byl doprovázen dvěma osobními strážci, rovněž v plné zbroji.

Tři muži postupovali pomalu vpřed, rozdávající smrtelné rány na všechny strany. Za nimi se táhla krvavá brázda.

"Zajímavé," vyslal náhle Ray. "Nemohu si pomoci, ale jsou to androidi!"

"Jsou na stejné technické úrovni jako ty?"

"Nedokážu to posoudit! Je to v rámci Pozemské unie absolutně neznámá konstrukce!"

"Jdi na pomoc našim přátelům, než je zmasakrují! Použij svůj laser!"

Ray zaútočil na nejbližšího androida. Čepele jejich zbraní se srazily s takovou silou, že obě praskly. Ray, který byl o poznání rychlejší, naznačil útok pahýlem své zbraně a uvedl přitom do činnosti laser. Mířil na místo, kde předtím lokalizoval protivníkovu generátor. Robot zbavený energie znehybněl. Ray ho stočením ramene srazil k zemi. Vtom tady už byl druhý králův osobní strážce s napřaženým mečem. Android mu svým předloktím zablokoval zápěstí a přesně podle klasické techniky juda ho nadzvedl a přehodil přes rameno. Pro okolní pozorovatele to byl znamenitý zápasnický výkon. Nikdo si přitom nepovšiml kratičkého rudého záblesku.

Waga byl rychlou porážkou svých gardistů očividně vyveden z míry. Chvilí zůstal na místě a spokojil se s tím, že odrážel útoky svých protivníků, jako divočák obklíčený smečkou psů. Potom se otočil a několika mohutnými skoky se ocitl u nízké branky do věže. Bleskově v ní zmizel a stačil ještě zabouchnout dveře těsně před nosy svých pronásledovatelů.

Mark stěží potlačil kletbu. Hlouček vzbouřence, který se vytvořil před brankou, znemožnil Rayovi použít laser. Android je nešetně odstrčil a mohutným kopnutím vyrazil dveře. Prostorná místnost byla prázdná. V protilehlé stěně se rýsovaly další dveře. Vzbuřenci se jako jeden muž vrhli tím směrem. V komnatě vládlo nesnesitelné vedro. Když dorazil Mark, Ray ho zadržel.

"Nemá cenu ztrácet čas pronásledováním preludů. Robot se sám dezintegroval. Je tady dost vysoká zbytková radioaktivita."

"Zdá se, že ten prohnáný pan Někdo si velice zakládá na svém inkognitu. Běž se podívat, jestli by se nedalo něco zjistit z těl těch zbývajících dvou robotů. Myslím, že teď, když Waga zmizel, si naši přátelé už s ostatními záležitostmi poradí sami."

Boj na nádvoří již ustal. Zbyli tam jen ranění a mrtví. Ray odtáhl nehybná těla obou robotů za husté

krůvsko rostoucí u hradní zdi, aby byl chráněn před zvědavými pohledy.

"Marku, jdi stranou a nastav svůj ochranný štít na vyšší výkon. Nemohu vyloučit explozi."

Hned nato začal s "pitvou" cizích robotů.

"Zvláštní! Nemají centrální procesor ani paměťové krystaly. Tenhle modul vypadá, že by mohl přijímat psychické impulsy."

"Zaznamenej blokové schéma," rozhodl Mark. "Naše techniky to bude určitě zajímat."

Ray pracoval delší dobu mlčky.

"Jsem hotov," oznámil konečně. "Víc toho už nenadělám." Ukázal na hromadu demontovaných součástí a dodal: "Nebylo by dobré nechat to tady takhle povalovat."

"Použij dezintegrátor! Nesmí tady zůstat nic, co by mohlo vzbudit zvědavost našich přátel."

Z Rayova předloktí vyšlehl fialový záblesk, který jako nějaká gigantická ústa požírl naráz pozůstatky obou robotů.

Zpovzdálí zazněly nadšené výkřiky a provolávání slávy. Vzbouřenci zlomili poslední ohniska odporu a teď dávali hlasitě najevo svou radost. Někáká mladá služebná běžela přes dvůr co jí nohy stačily, v patách s dvěma dychtivými chlapíky, kteří zjevně hodlali vychutnat své vítězství i z jiné stránky.

Přispěchal k nim Burk.

"Messire Marku, už chvíli se po vás sháním. Baron Spartak chce, abyste za ním přišli do královny komnaty."

"Kde to je?"

"Dovedu vás tam."

Klučina je bez sebemenšího zaváhání provedl několika chodbami a pak ukázal na jedny dveře. Luko a Spartak byli ve společnosti pěti nebo šesti důstojníků, kteří se ochotně přidali na stranu vítězů. Věděli, že by nebylo moudré ani opatrné zachovat věrnost vladaři, který je na útěku. Dvě vyděšené služebné jim právě plnily číše vínem.

"Na vaše zdraví a zdraví vašeho zbrojnoše, Messire Marku," pronesl baron slavnostně a pozdvihl pohár k přípitku. "Díky vaší smělosti jsme dosáhli skvělého vítězství. Lituji jen toho, že jsem nemohl vlastníma rukama zabít Wargu. Nevím, jak je to možné, ale proklouzl nám mezi prsty. Prohledal jsem osobně celý hrad včetně sklepení, ale po tom samozvanci ani stopy. Nejspíš je tu nějaký tajný východ."

Mark se s chutí napil chladného, osvěžujícího moku. Promluvil Luko:

"Musíme oficiálně ohlásit sesazení krále a vybrat si nového panovníka. Je třeba si s tím pospíšet, pokud nechceme, aby země upadla do krvavé a nekonečné občanské války. Mír teď potřebujeme víc než kdykoli jindy, aby se nám podařilo vymýtit zlo zaseté Wargou."

Jeho slova byla přijata souhlasnými výkřiky všech přítomných šlechticů. Jeden z nich, s nízkým čelem a šarlatově zbarvenými tvářemi, doplnil:

"Předkové krále Klíra vládli nepřetržitě více než tři staletí. Trůn by tedy měl dostat někdo z jeho rodu."

"Tak by to bylo spravedlivé," souhlasil Luko, "ale nikoho takového neznám."

"Moje prababička," ozval se znovu muž s nízkým čelem, "byla sestrou děda krále Klíra. V mých žilách tedy koluje i královská krev."

Slovo si vzal okamžitě další šlechtic a po něm zase jiný. Celých dvacet minut se přítomní trumfovali, kdo z nich má větší právo hlásit se k panovnickému rodu. Nakonec celou debatu rázně utál Spartak:

"To už by stačilo! Já bych si také dokázal vymyslet nějakou prabábu, která se provdala za pradědka králova bratra. Je však třeba brát v úvahu i současné zásluhy."

V tom okamžiku Burk, který mezitím nenápadně vklouzl do místnosti, promluvil nečekaně jasným a silným hlasem:

"Jsem synem krále Klíra a žádám pro sebe trůn mého otce!"

Zavládlo překvapené ticho. Nakonec jeden z přítomných pronesl polohlasně:

"Královův potomek zahynul při dobývání hradu Wargovým vojskem."

"Jak to víte?" opáčil chlapec. "Viděl jste jeho mrtvou?"

Muž zaraženě zavrtěl hlavou.

"Tu noc před rozhodujícím útokem nepřátel mě otec zavolal do místnosti, kde se právě teď nacházíme. Vzpomínám si, že seděl na místě, kde teď sedí hrabě Luko. Dal mě obléknout do ubohých, otrhaných

svršků a pak mne s pomocí jednoho z věrných slabá spustil po laně z hradební zdi. Nařídil mi, abych se ukryl ve městě a nikomu se nezmiňoval o svém královském původu. Krátce po korunovaci Wargy jsem odešel ze Sily do Volfy. Tam jsem se živil žebrotou... a drobnými krádežemi. A také jsem tam potkal rytíře Marka a rozhodl se jej následovat, protože jsem byl přesvědčen, že je předurčen k velkým činům. Ohromený Spartak si rozpačitě třel své husté obočí. "Můžeš... Vlastně můžete přinést nějaký důkaz o svém... vznešeném původu?"

Burk chvíli usilovně přemýšlel a potom se jeho tvář roztáhla úsměvem.

"Před pěti lety se u dvora konal slavnostní ceremoniál, během kterého vám můj otec udělil titul barona. Tenkrát jsem tam byl s ním a stál jsem vedle něho."

"Ano, vzpomínám si, že král byl tenkrát doprovázen svým synem, ale..."

"Můj otec tehdy pronesl tradiční pasovací proslov," skočil mu do řeči Burk, "potom však polohlasně, tak abyste to slyšel jenom vy, dodal: 'Barone, říkají o vás, že jste velký sukničkář. S tímhle novým titulem je načase, abyste se trochu umoudřil a hleděl se usadit a oženit.' Tenkrát jsem jeho slovům příliš nerozuměl, ale zapamatoval jsem si je."

Spartak se hlasitě rozesmál.

"Ano, přesně takhle to bylo! Přisahám, že jsem o tom nikdy s nikým nemluvil."

Šlechtic se zarudlými tvářemi chtěl něco říci, ale Burk ho předešel:

"Barone Rikore, jednou při lovu jste spadl z koně. Král na vás tehdy zavola: 'Jestli jste stejně nešikovný v posteli jako na lovu, tak je mi vaší ženy upřímně líto!'"

Místnost se otřásla smíchem všech přítomných, zatímco barva Rikorovy pokožky dostala odstín rozzuřeného krocana.

"Poznávám velmi dobře humor krále Klíra," pronesl hrabě Luko, když se smích utišil. "Navrhuji, abychom uznali jeho syna za zákonného dědice a našeho nového panovníka. Jsem přesvědčen, že pro království je to to nejlepší řešení. Je nás tu jen pár, ale už nejméně polovina si začala dělat nároky na trůn..."

Vstal ze židle a uklonil se chlapci.

"Výsosti, uznávám vás za svého vladaře a přísahám vám svou věrnost."

Spartak učinil stejné gesto a postupně ho následovali všichni přítomní šlechtici. Burk s tvářemi hořícími vzrušením prohlásil na svůj věk nezvykle důstojně:

"Děkuji vám, pánové, za čest, kterou jste mě poctili. Budu se snažit, abych vám dokázal, že jsem jí hoden."

Mark, který byl po celou dobu zticha, ukončil slavnostní průběh shromáždění praktickou poznámkou:

"Nejpozději zítra sem dorazí konetábl s celým svým vojskem. Jak mu hodláte čelit?"

K jeho překvapení odpověď zazněla z úst Burka: "Znám dobře Krala. Je to čestný muž. Když na nás Warga zaútočil, byl s poselstvem v jedné vzdálené východní zemi. Několikrát jsem na vlastní uši slyšel, jak otec litoval jeho nepřítomnosti. Věřím, že se podrobí."

"Ale co když přece jenom odmítne?" namítl Luko. "V tom případě bude moje panování zřejmě nejkratší v celých dějinách! Přesvědčil jsem se o odvaze všech přítomných, ale celé armádě nedokážeme vzdorovat! Než o tom však osud rozhodne, nemněli bychom složit ruce do klína. Barone Spartaku, co kdybyste shromáždil své muže dříve než se rozprchnou do města a začnou trápit naše milé měšťany? Rozhlašte, že ode dneška je otroctví v celém království zrušeno. Ujistěte své lidi, že o odměnu za svou udatnost v žádném případě neprijdou."

Pak se obrátil k Lukovi a pokračoval:

"Hrabě, byl bych vám zavázán, kdybyste okamžitě vyrazil do města a nejbližšího okolí a oznámil moje nastoupení na trůn. Musíme předejít nepravdivým zprávám a panice. Nebylo by dobré vyvolat dojem, že nastalo bezvládí a že si každý může dělat, co chce. Vyhlášte také, že nepřipravuji žádné postihy vůči těm, kteří sloužili samozvanci. Pochopitelně za předpokladu, že mi do tří dnů, přijdou odpřisáhnout věrnost. Tenhle pardon platí pro vojáky a důstojníky hradní posádky, kteří zůstali naživu."

Ostatní šlechtice potom oslovil:

"Běžte, pánové, spoléhám na vás, že přesvědčíte své přátele o správnosti naší věci. Messire Rikore, vás bych chtěl požádat, abyste zašel do kuchyně a nařídil personálu, aby do velkého sálu připravil slavnostní

večeři. Všichni jste srdečně zváni."

Za malou chvilku zůstal pozemšťan v místnosti s novopečeným králem sám.

"Výsosti," řekl Mark, "blahopřeji vám. Tím, jak jste se právě zachoval, jste prokázal váš smysl pro umění vládnout."

"Děkuji, messire Marku, ale můžete mě stále říkat Burku. Vy jediný! Jaký úřad byste chtěl zastávat?"

"Žádný! Jsem jenom potulný rytíř a slíbil jsem svému otci, že se vrátím a budu mu pak vyprávět všechno, co jsem ve světě viděl."

"Já ale potřebuji vaši pomoc!"

"Právě jste prokázal svoje schopnosti."

"Je možná pravda, že dva roky mezi zloději mě naučily víc než deset vzdělaných mnichů. Přesto věřím, se mi podaří změnit vaše rozhodnutí."

"Zatím, jak vidíte, zůstávám s vámi," usmál se Mark. Chtěl bych ještě poznat spoustu věcí. Mohu si dovolit dát vám jednu dobrou radu?"

"Bude to pro mne ctí!"

"Královské řemeslo zahrnuje i celou řadu povinností, jako například občas se zastavit v lázni..."

Nový panovník vypukl v zcela nekrálovský smích. "Pojďme se podívat, co zbylo z královských komnat jejich příslušenství."

Prošli několika síly a potom vyšli po impozantním schodišti. Nakonec vstoupili do prostorného pokoje, kde v rohu objevili dvě strachem se třesoucí mladičké komorné. Jejich na mnoha místech potřhané šaty naznačovaly, že se staly oběťmi nevybíravého zacházení vítězů.

"Slitování, messires," žadonily zoufale.

"Buďte zticha," umlčel je Mark. "Toto je váš nový pán, syn krále Klíra. Budete ho ve všem poslouchat."

Pro začátek mu připravte koupel a najděte nějaké šatstvo hodné královské výsosti! Bude-li třeba, sežeňte někoho k ruce, aby vám pomohl, ale do dvou hodin musí být všechno hotové!"

Obě dívky složily neobratnou poklonu a rychle zmizely za dveřmi.

"Při hostině, messire Marku, musíte sedět po mé pravici! Teď byste si měl najít nějaký slušný pokoj."

Jestli si ještě dobře pamatují, nejlepší se nachází v rohu u odpočívadla...

Po návratu na nádvoří vyhledal Mark Raye.

"Prolezl jsem celý hrad křížem krážem. Po tom, kdo ovládal androidy, jsem však nenalezl ani tu nejmenší stopu. Je to záhada!"

11

Královský banket probíhal, alespoň navenek, za všeobecné spokojenosti a veselí. Luko, Spartak a asi tucet bývalých otroků při hojném jídle a pití vzpomínalo na nedávnou krutou minulost. Mark na sobě cítil pohledy dobré desítky dvořanů, zvědavé i žárlivé současně, ze kterých se dala vyčíst otázka, kdo že je ten záhadný cizinec, který má tak velký vliv na mladičkého krále. Ty nejodvážnější z dvorních dam na něho vrhaly široké úsměvy plné neskrývaných příslibů.

Burk pochválil jídlo, ale dokázal udržet na uzdě svůj apetit. Svěřil se přitom Markovi:

"Nebylo by nejšťastnější zahájit své panování zažívacími potížemi."

Nakonec se zvedl a obrátil se na přítomné:

"Bavte se klidně dál, pánové. Já po tak namáhavém dni toužím teď už jen o jediném, pohodlné posteli."

Jeden šlechtic s krátkýma nohama a mohutným trupem využil všeobecné rozjařenosti, a přitočil se k pozemšťanovi.

"Všiml jsem si, že král dá na vaše moudré rady. Jsem přesvědčen, že bychom se spolu mohli dohodnout k oboustranné spokojenosti." Ztišil hlas a pokračoval: "Měl jsem na starosti prodej otroků. Náročný úkol, který měl nicméně i určité výhody. Mohl byste využít mých zkušeností z této oblasti. Naše spojenectví by nám oběma přineslo značný prospěch."

Mark se hlasitě rozesmál.

"Obávám se, že si budete muset rychle najít jiný zdroj příjmů. Otroctví bylo zrušeno a náš panovník mě poptil úkolem uvést jeho nařízení do života. Takže mohu hned začít. Kdo dodával obojky pro otroky?"

"První králův pobočník!"

"Jak se dají odemknout?"

"Je k tomu třeba speciálního klíče, který vlastním jenom já."

"To je skvělé! Okamžitě se vydáte do města a zbavíte všechny ty nešťastníky jejich okovu. Až skončíte v Sile, objednete postupně všechna místa, kam jste prodával otroky a uděláte totéž."

Muž se zatvářil uraženě a rozječel se:

"To je pod mou důstojnost! Já odmítám..."

Chtěl se zvednout, ale Mark mu pevně sevřel předloktí a přidržel ho na židli. Ukázal na alkoholem rozkurážené bývalé otroky a ironicky poznamenal:

"Nedělejte tady scény! Snad nechcete, abych jim pověděl, že jste si svoje zlatáky vydělal díky obojkům, které jim nasazovali na krk? Myslím, že na to mají ještě docela živé vzpomínky. Baron Spartak má velice prchlivou povahu a je schopen vás rozsekat na kousky dřív, než mu v tom dokáže někdo zabránit."

Hrozba zapůsobila. Muž zbledl a rázem ztratil řeč. Mark posunkem zavolał jednoho ze svých druhů, kterého si již v lese všiml pro jeho obrovitou postavu a sílu. "Volal jste mě, messire Marku?"

"Doprovodíte tady barona do města. Dokáže odemknout okovy obojků. Kdyby ho snad náhodou napadlo vyhnout se splnění svého úkolu, máte moje oprávnění... podříznout ho jako ovci."

V očích bývalého vězně se zlověstně zablesklo. Použil svou obrovskou tlapu na šlechticovo rameno, které pod její tíhou pokleslo.

"Pojďte, messire, máme před sebou namáhavý úkol." Nezvykle mírným tónem dodal, ukazujíc na zarudlý pruh na svém krku: "Tam na staveništi jsem přísahal, že jednou rozpírám ty, kdo mě takto ponížili. Jistě proto chápete, že splnit rozkaz messira Marka pro mne bude velkým potěšením."

Zábava se protáhla dlouho do noci. Marka s nacpaným žaludkem začala zmáhat ospalost. Naštěstí jeho spolustolovníci po nekonečné šňůře přípitků na krále a na vítězství začali rovněž jevit známky únavy.

Několika z nich už padla hlava na stůl a ozývalo se hluboké chrápání. Jediný Spartak, jak se zdálo, byl k neutahání. Když Mark usoudil, že svým odchodem nikoho z nových přátel neurazí, nenápadně se vzdálil z hodovní místnosti.

S nesmírnou rozkoší se natáhl na tvrdé lůžko. Protože nemohl příliš spoléhat na bdělost svých druhů zmožených oslavami, poslal Raye hlídat na hradby.

Nesmělé zaklepání ho přimělo, aby se posadil. V pootevřených dveřích se objevila hlava strážného.

"Pane, velice se omlouvám, že vás vyrušuji, ale je tady nějaká žena z města a trvá na tom, že s vámi musí mluvit. Říká, že je to velmi důležité."

"Ať jde dál!"

Ve dveřích se objevila silueta zahalená do dlouhého pláště s kápí na hlavě. Udělala několik váhavých kroků a pak se před Markem vrhla na kolena.

"Messire Marku, já a můj manžel vás snažně prosíme za odpuštění!"

"Paní Mina!" vydralo se Markovi překvapeně z úst, když poznal tajemnou noční návštěvnici. "Proč takový spěch? Nepočkalo by to do rána?"

"Nemůžeme spát. Znovu vás prosím o shovívavost pro naši rodinu. Nesud'te nás příliš přísně..."

"Tak už konečně přestaňte! Proč bych k vám měl chovat zášť? Mám na pobyt ve vašem domě naopak velmi dobré vzpomínky."

"Od chvíle, kdy jsme se dozvěděli o dosazení nového krále, tone můj manžel v obavách. Nechovali jsme se k Burkovi... tedy k jeho královské výsosti... příliš laskavě. Jednou jsme mu dokonce vyčetli, že ho živíme. Kdybychom jenom tušili..."

"Uklidněte se! Zítřka promluví s mladým králem a už teď vás mohu ujistit, že se k vám zachová velkomyslně. Pokud vím, tak se na vás nezlobí. Můžete se klidně vrátit domů a přestat se trápit obavami."

Mladá žena zavrtěla nesouhlasně hlavou.

"To není všechno! Bičovala jsem vás. Můj muž i sousedé to vědí. Když jsem jim řekla, že jsem to udělala na jejich radu, padl na ně veliký strach..."

Mark se upřímně rozesmál.

"Už jsem na tu příhodu zapomněl. Nemluvme o tom!"

"Ne, to nejde! Musím svou vinu odčinit!"

Odhodila plášť a podala Markovi dŭtky se šesti koženými řemínky. Pozemšťan mechanicky uchopil

držadlo do ruky. Potom si vysvlékla šaty a odhalila záda až k samým hýždím.

"Můj muž si myslí, že byste mě měl bičovat tak dlouho a tak často, jak se vám zlíbí."

"Ale já o to nestojím..."

"Také mi řekl, že když nám odmítnete tu čest mě potrestat, bude mě mrskat sám každé ráno před naším krámkem, dokud nenařídíte, aby přestal."

"To je přece dětinské..." Pohled na polonahé, pružné tělo mladé ženy nenechal Marka lhostejným. Objal Minu v pase a postavil ji na nohy. "Když trváš na tom, že bys mě měla nějak odškodnit, věděl bych o lepším způsobu..."

Něžně ji políbil. Oplatila mu stejným způsobem a v pevném objetí klesli na lůžko.

* * *

O několik hodin později, když jejich vášeň došla svého naplnění, se Mark vztyčil na loktech.

"Teď, když jsi tak statečně podstoupila svůj trest, můžeš s čistým svědomím tvrdit, že jsem ti odpustil."

"To nebyl trest, ale odměna," zajíkla se žena s hlavou položenou na pozemšťanově hrudníku. "Nikdy jsem nic tak krásného nezažila! Ale abych je skutečně přesvědčila, musíš mě zbít." Aby předešla námitkám svého milence, rychle pokračovala. "Prosím tě o to! Alespoň několik ran, hlavně aby po nich růstaly viditelné stopy. Budu se s nimi pyšnit. Ujisti mě, že je to nutné, protože jinak mi můj manžel neuvěří a zmlátí mě sám. A má těžkou ruku..."

"On tě bije?"

"Jenom když udělám nějakou velkou hloupost."

"Nezdá se mi, že bys mu to měla příliš za zlé."

"Vůbec ne. To, co od něj dostanu, si většinou vždycky zasloužím."

Překulila se na břicho.

"Začni nahoře u ramen a postupuj dolů až... no víš kam. Nejlepší by bylo, kdyby se šrámy křížily."

Mark ještě chvíli váhal, ale pak ji třikrát šlehl, dost silně, aby to zanechalo na jemné pokožce viditelné červené pruhy.

"Už nemohu, stejně jako ty tenkrát!"

"Jsi úžasný!"

"To je poprvé, co jsem vztáhl ruku na ženu a ještě za to dostanu poděkování," mručel si pro sebe Mark.

"Čert aby se v tom vyznal!"

12

Mark stál na horním ochozu donjonu a zamyšleně pozoroval vzdálený horizont. Od dobytí hradu vzbouřenými otroky uplynulo už pět dní. Tak jak Burk předpokládal, konetábl, když zjistil, že na trůn zasedl syn krále Klíra se bez váhání podrobil novému panovníkovi. Jeho činu pak rychle následovali ostatní feudálové a zemi přestala hrozit občanská válka.

Hrabě Luko se chystal vrátit do své rodné Volfy a Spartak se očividně začínal nudit. Pokoušel se získat mladého krále k účasti na loveckých výpravách, ale Burka tento druh zábavy příliš nelákal. Věnoval svůj čas raději úpravám poměrů v království. Zrušení otroctví nezpůsobilo vážnější problémy, protože od jeho nastolení Wargou uplynula jen krátká doba. Společenské mravy ani hospodářství se proto tomuto fenoménu nestačily přizpůsobit. Pouze někteří vlastníci velkých pozemků a obchodníci v skrytu litovali, že přišli o levnou pracovní sílu. Převládla u nich však úleva, že panovník všem přísluhovačům minulého krále udělil milost a tak si dávali pozor, aby svou nespokojenost nedávali veřejně najevo. Protože bývalých otroků nebylo příliš mnoho, počítali se sprše na stovky než na tisíce, probíhalo jejich zařazování do normálního života bez větších problémů.

Burk trval na tom, že si musí osobně vyjet do města. Tvrdil, že král, vyžadující od svých poddaných poslušnost, se jim musí občas ukázat. Doprovázen pouze Markem, konetáblem a několika šlechtici, projel křížem krážem hlavní město. Jeho přítomnost přilákala do ulic davy zvědavců a obešla se bez incidentu. Zavítal také do krámků mistra Urfuse. Kulaťoučký obchodník, rudý vzrušením, se klaněl až k zemi a nebyl schopen ze sebe vykoktat souvislou větu. Nala, ze které se stal znovu svobodný člověk, se rozhodla zůstat ve službě u Miny.

"Milá Nalo," hlaholil mladý panovník při vstupu do domu, "děláš ještě stále ty své výborné polévky?"

Málokdy jsem jedl něco chutnějšího."

Přejel pohledem balíky látek ležící na pultě a řekl: "Oplátkou za vaši pohostinnost, mistře Urfusi, jmenuji vás oficiálním dvorním dodavatelem. Zaříd'te, ať na hrad doručí různé vzorky vašeho sukna. Messire Mark může potvrdit, že si potřebuji doplnit šatník." Polohlasně pak dodal: "Ale pozor! Žádám si normální, tedy rozumné ceny a ne výjimečné tarify, které zavedl messire Mark. Znáám dobře cenu věcí a přikázal jsem královskému pokladníkovi, aby přísně dohlížel na přiměřenost výdajů." Mrknul okem na Marka a uzavřel ironicky: "Mě nebude nikdo učit, jak se krade! Ještě nedávno jsem v tom byl odborníkem."

Mark nepřestával pozorovat obzor. Byl přesvědčen, že zničení obojků s vysílači přiměje neznámého nepřítele, zbaveného zdroje informací, k nějaké akci. Jenom neměl tušení kdy a jak k tomu dojde. Nemůže přece zůstat na Summě půl roku.

Objevil se jeden z členů královny osobní gardy, celý zadýchaný výstupem na vrchol věže.

"Jeho Výsost si přeje, abyste za ním přišel, messire Marku."

Pozemšťan si všiml, jak rychle si vojáci zvykli na to, že jim velí vlastně ještě dítě. V králově pracovně, ke svému překvapení, spatřil Minu a Nalu. Přinesly Burkovi ukázat zboží.

"Pomozte mi při výběru, messire Marku, nevím si tím rady."

Byli tak zabráni do hovoru o králově garderóbě, že si válem ani nevšimli neohlášeného konetáblava vstupu. Vrchní velitel byl viditelně rozrušen a tváře mu jen hořely.

"Sire... Sire... Warga... Vrací se!"

Burk se obrátil k oběma ženám:

"Beru všechno! Odneste to k mé pokojské."

Mina a Nala pochopily, že jejich další přítomnost není žádoucí a kvapně se vzdálily. Tato krátká mezihra stačila, aby se konetábl poněkud uklidnil.

"Podle rady messira Marka jsem vyslal hlídkové oddíly po všech třech cestách vedoucích k Sile. Právě dorazil rychlý posel jedné z průzkumných hlídek. Warga shromáždil nové vojsko a je teď jen dva dny pochodu od nás."

Mladý panovník pokývl vážně hlavou:

"Nečekal jsem ho tak brzy. Konetáble, svolajte okamžitě naše vojsko. Pomůže vám při tom baron Spartak, který již několikrát prokázal své schopnosti. Ať je všechno připraveno na zítřejší ráno. Vyrážíme tomu věrolomnému darebákovi naproti."

Konetábl překvapením poskočil:

"Vy nás chcete doprovázet, Výsosti?"

"Jestli vám to nebude vadit, rád bych jel po vašem boku."

"Ale to může být nebezpečné! Warga je velice schopný válečník a nemilosrdný protivník."

"O důvod víc, abych byl při tom! Můj otec mě nejdnou tvrdil, že vojáci bojují mnohem lépe, když vědí, že jejich král je s nimi. Teď už jděte, konetáble, spoléhám na vás!"

Když Kral vyšel z místnosti, Burk si povzdechl: "Královské řemeslo nepřináší jen samé výhody! Dopřejte mi to potěšení a povečte dnes se mnou. Možná, že to bude na dlouho naše poslední pořádné jídlo."

Slyšel jsem, že vojenská kuchyně není zrovna pro labužníky."

Ke svému překvapení zastihl Mark v ložnici Minu. "Manžel vás prosí, abyste od něho přijal toto sukno. Díky králi a vám je teď náš obchod stále plný zákazníků. Musíme každou chvíli doplňovat zásoby zboží."

Po kratší odmlce pak dodala s posmutnělým výrazem v tváři:

"Odjíždíte znovu do války?"

"Takový už je život potulného rytíře."

Mina přistoupila těsně k pozemšťanovi a se sklopenými zraky hlesla:

"Mohla bych vás, než odjedete, požádat ještě o jedno potrestání?"

Mark rozevřel paže a mladá žena se mu okamžitě schoulila v náručí.

* * *

"Sire, nepřítel je v dohledu," hlásil téměř slavnostně konetábl.

Po dvoudenním pochodu dorazilo královské vojsko k Wargovo ležení. Jeho oddíly, ozářené právě vycházejícím sluncem, stály nechráněny uprostřed holé pláně.

"Ne, že by jich bylo nějak mnoho," konstatoval napůl překvapeně, napůl spokojeně konetábl. "Tak

stovka, ne víc a téměř samá pěchota."

Pěšáci, rozestavení ve dvou řadách, se kryli za nezvykle velké štíty. Warga, na koni stejně mohutným jako byl on sám, se nedal přehlédnout. Doprovázeli ho čtyři další jezdci a celá skupinka se držela v týlu pěchoty.

"Vypadá to, že náš Neznámý má slušnou zásobu identických androidů," vyslal Ray k Markovi.

"Jsou tam ještě další roboti?"

"Zdá se, že je sám..."

Mark se cítil nesvůj. Něco tady nehrálo. V noci poslal Raye na průzkum z ptačí perspektivy. Ten nezjistil žádné protivníkovy zálohy ukrývající se jak v blízkém, tak vzdálenějším okolí.

"Jediný útok naší jízdy je smete jako velká voda," holedbal se Kral." Za necelou hodinu bude z Wargy zajatec nebo mrtvola!"

"Co vy si o tom myslíte, messire Marku?" zeptal se mladý král.

"Rád bych věděl, kde je nastražena past!"

"Co tím chcete říci?" reagoval konetábl dotčeně.

"Nepřítel by se neměl nikdy podceňovat." Konetábl zrudl. Přesně stejná slova mu nedávno vmetl do tváře Warga. "Bývalý král dokázal, že je velmi dobrým stratégem. Určitě je si vědom naší početní převahy. Jestliže tady na nás celé dva dny čekal, znamená to, že chce, aby se bitva odehrála právě tady. A já se ptám, proč?"

Slunce už začínalo hřát a mladý král stále váhal s útokem. V jednu chvíli udeřil Marka do tváře světlý záblesk. Naleštěné štíty nepřátelských pěšáků odrážely sluneční paprsky.

Baron Rikor, který si i přes časnou ranní hodinu již několikrát vydatně přihnul z polní láhve, se neudržel a vybuchl:

"Všechny tyhle moudré řečičky mají jenom zamaskovat něčí zbabělost! Já teď ukážu králi, jak se má chovat pravý šlechtic! Kupředu!"

Vrazil koni ostruhy do slabin a mohutným skokem vyrazil vpřed. Asi dvacet jezdců ho následovalo. Silný Spartakův hlas našťestí zabránil, aby se zbytek jízdy vrhl za Rikorem.

Mark napjatě sledoval baronův nenadálý výpad. Jeho oddíl byl již necelých sto kroků od nepřítele.

Wargovi vojáci náhle jako jeden muž naklonili své štíty tak, aby co nejvíce odrážely sluneční paprsky a řada pěšáků se srazila těsně k sobě. Rychle cválající koně urazili ještě několik metrů. Náhle zvířata s bolestivým ržáním zpomalila a začala se stavět na zadní nohy. Král a jeho družina, zkameněli údivem, viděli, jak oděvy jejich útočících druhů jeden po druhém vzplanuly. Nešťastníci, proměnění v živoucí pochodně, zděšeně seskakovali z koní a prchali se na všechny strany. Po několika krocích se zhroutili na zem a váleli se v prachu v marné snaze uhasit smrtící plameny. Po třech minutách zbylo z útočné linie jen několik zmateně pobíhajících koní bez jezdců.

Ohromený konetábl s vytřeštěnými zraky mumlal sotva slyšitelným hlasem:

"Co je tohle za d'áblovo dílo? Warga musel uzavřít smlouvu se samotným peklem!"

"Ale kdepak," ozval se Mark rezolutním tónem. "Jejich lesklé štíty odrážejí sluneční paprsky podobně jako zrcadla. To je všechno."

Ray mu psychicky potvrdil jeho názor.:

"Máš pravdu, až na jeden detail: štíty odrážejí dvacetkrát víc energie než na ně dopadá!"

"Co proti tomu můžeme dělat?" zeptal se Burk.

Bezradný Kral zakroutil hlavou v gestu, vyjadřujícím, že řešení situace je nad jeho síly. Mark, který chtěl za každou cenu předejít tomu, aby zbytek vojska zachvátila panika, okamžitě zareagoval:

"Konstábl zůstane s pěšáky tady! Baron Spartak s polovinou jízdy provede široký obchvat nepřítele zleva. Já s druhou polovinou udělám totéž na pravém křídle. Dostaneme se tak Wargovi a jeho žoldnérům do zad. Ale co je nejdůležitější, budeme mít slunce proti sobě! Pokud se protivník pohne vpřed, Kral okamžitě ustoupí. Udržujte si stále nejméně třistametrový odstup. Není žádnou potupou odmítnout nečestný boj."

Mark tasil meč, pozdravil jím krále a zavolal na odjíždějícího Spartaka:

"Barone, mějte na paměti, že musíte mít slunce stále před sebou!"

Ray, cválající po Markově boku, vyslal:

"Doufejme, že android nemá v záloze další podobné překvapení."

"Pokud uvažoval přísně logicky, předpokládal, že bude tepelným šokem zmasakrována většina jezdeckta a ostatní dokoná vzniklá panika. Ten hlupák Rikor byl alespoň k něčemu užitečný, protože přiměl Wargu předčasně odhalit jeho léčku."

Skupina jezdců vedená Markem už mýjela bok nepřátelské formace. Pozemšťan vrhl pohled na slunce, aby se ujistil, že jsou již v bezpečí před smrtícími odrazy jeho paprsků.

"Musíme věřit, že ty štíty nejsou opatřeny příliš výkonnými autonomními generátory."

Warga si uvědomil hrozící nebezpečí. Změnil tvar svého seskupení tak, aby měl chráněné boky a rozkázal postupovat vpřed. Konetábl řídící se Markovým pokynem však nařídil stejným tempem couvat. Někteří jezdci při pohledu na lesknoucí se štíty zaváhali a zpomalili postup. Mark jim nedal čas na dlouhé úvahy: rychle zavelel k rozhodujícímu útoku.

"Zvyš kapacitu ochranného pole," vyslal Ray, "kdoví, co všechno se ještě může stát."

Tentokrát se naštěstí jeho obavy ukázaly liché. První linie renegátových žoldnéřů tyla snadno prolomena.

Mark se rázně zbavil jednoho pěšáka, který se pověsil na zadek jeho koně, a zaútočil na druhou řadu. Ta odolávala o něco déle než první. Pozemšťan kolem sebe máchal divoce mečem a jeho kůň si svým hrudníkemrazil cestu vpřed. Málem ho zaskočilo, když před sebou uviděl Spartakovu tvář. Ten na druhém křídle napodobil jeho manévr a teď se obě skupiny spojily.

"Vítězství je naše!" řval baron z plných plic a snažil se probít k Wargovi.

Dva z nepočetné skupiny jezdců, která obklopovala bývalého krále, se mu postavili na odpor a pokusili se mu zahradit cestu. Pod mohutnými údery jeho meče se však rychle zřítily ze sedel na zem.

Jejich pán zřejmě usoudil, že situace je beznadějná a dal se tryskem na úprk. Spartak se ho jal pronásledovat, ale vzdálenost mezi nimi se viditelně zvětšovala.

"Baron nemá žádnou šanci ho dosáhnout," vyslal Ray. "Wargův kůň je také robot!"

Útěk vrchního velitele způsobil, že jeho zbylí přívrženci začali hromadně skládat zbraně. Mark musel mírnit barona, který zjevně neměl v úmyslu přidělavat si starosti se zajatci. Nakonec se podařilo poražené nepřátele shromáždit na jedno místo a rozestavit kolem nich silnou stráž.

"Já bych se s těmi zrádci nepáral, všichni by měli skončit na popravišti," nespokojeně vykřikoval baron.

"Na to je vždycky dost času," opáčil Mark, "nejprve bychom je měli vyslechnout a zjistit, co jsou zač."

Ukázal na jednoho zajatce, který vypadal inteligentnější než ostatní a pokračoval:

"Začněme třeba támhle s tím."

Baron přikázal strážným přivést zajatého vojáka. Muž se před nimi vrhl na kolena.

"Budeš po pravdě odpovídat na naše otázky, jinak tady na místě přijdeš o hlavu," zaburácel na nebožáka Spartak. "Odkud jsi?"

"Z jedné vesnice ležící na vašem panství, pane. Před třemi dny se u nás objevil král... vlastně... mysleli jsme, že je stále ještě král. Nechal shromáždit všechny muže schopné nosit zbraň."

"Proč jste ho poslechli?"

"Hrozil, že každého, kdo odmítne, dá pověsit! Pochodovali jsme potom od jedné vesnice ke druhé a v každé král... vlastně Warga... naverboval nějaké další muže."

Spartak vztekle zavrčel:

"Ten prokletý Warga mě kvůli svému vojsku snad připravil o všechny poddané."

"A dál?" pobídl ho netrpělivě Mark.

"Včera nám král... promiňte... zrádce Warga, rozdal kopí, meče a štíty."

"Kde je vzal? Kdo mu je opatřil?"

"Nevím, messire, přísahám. Když jsme se ráno vzbudili, všechny zbraně už byly naskládány před královým stanem! Dlouho vysvětloval, jak je používat, hlavně štíty. Moc jsem tomu nerozuměl, ale dělal jsem, co řekl. Nic víc nevím! Řekl jsem vám celou pravdu!"

"Vypadá to, že nelže," pronesl polohlasně Mark k baronovi. "Od ostatních se nic víc nedozvíme. Myslím, že je na čase vrátit se ke konetáblu. Musí se už k smrti nudit."

Skupinka opouštěla drobným klusem bojiště. Ray se spojil psychicky s Markem:

"Prohlédl jsem si důkladně štíty. Je to velice jednoduché a přitom účinné zařízení: Sluneční energie je zachycována a skladována v jakýchsi kondenzátorech. Když jsou dopadající paprsky dostatečně

intenzivní, je celá energie naráz vyzářena."

"Náš protivník tím podal důkaz o jisté zdrženlivosti. Připadá mi to, jakoby nechtěl příliš drasticky porušit zákon o nevměšování. Nenápadně vyřad' celý mechanismus z provozu, aby naši přátelé nepodlehli pokušení si sami vyzkoušet jak to funguje."

* * *

Večer po vítězné bitvě pozval král své šlechtice na improvizovanou večeři pod širým nebem.

"Stále se užívám vztekem, že mi ten bídák Warga unikl," mručel s plnými ústy Spartak.

"Měl vynikajícího koně," utěšoval ho Mark. "Ani jedno z našich zvířat by nestačilo dlouho tempu, které nasadil."

Konetábl, rozladěný, že se nemohl zúčastnit boje, poznamenal profesorským tónem:

"Jednoho osamělého muže se nemusíme obávat! Bude rád, když někam zaleze do díry jako jezevec a už o něm nikdy neuslyšíme."

"Kdo ví?" zamumlal si pro sebe Mark.

Burk, který to zaslechl, na něho tázavě pohlédl. Instinktivně věděl, že jeho přítel je mnohem chytřejší než všichni ostatní.

"Co si o tom myslíte, messire Marku?"

"Warga sem přitáhl ze severovýchodu. Baron Spartak by se měl vrátit na své panství zajistit jeho ochranu. "Zabrání tím, aby se tam náš nepřítel znovu nevydal sbírat vojsko. Navíc v případě nenadálému útoku vytvoří Spartak první obrannou linii a poskytne tak konetáblovi čas shromáždit vojsko a přijít mu na pomoc."

Návrh se setkal se souhlasem krále i šlechticů. "Nyní," promluvil znovu Mark, "se omlouvám králi za to, že se dotknu jeho bolestných vzpomínek, ale rád bych se něco zeptal. Jestli tomu dobře rozumím, Warga se objevil asi před třemi lety. Odkud se tu vzal?" Odpověděl mu Kral:

"V nejvzdálenějším cípu království na severovýchodě, leží jedno malé hrabství, Sark. Bylo vlastně uměle zřízeno králem Klírem, aby tvořilo jakousi hráz proti nájezdům barbarských kmenů z východu. Od vlastního království jej oddělují hluboké lesy, o kterých se vyprávějí nejrůznější podivné historky. Takle skutečnost bránila významnějšímu styku s obyvateli hrabství, kteří jsou odkázáni víceméně sami na sebe."

"Myslíte si, že Warga uprchne právě tam?"

"Je to možné."

"Je-li tomu tak, může tam v klidu postavit novou armádu."

"Tentokrát se ale už nenecháme překvapit," prohlásil sebejistě konetábl.

"Nebýt nechtěné oběti barona Rikora, byla by teď jedna polovina našeho vojska usmažená a druhá na útěku. Jak si můžeme být jisti, že Warga nevymyslí nějakou další ďábelskou lest?"

"Lidský duch má své hranice..." Kral se na okamžik odmlčel, než váhavě dodal: "Ovšem není to vyloučené."

Pozemšťan se obrátil na krále:

"Chtěl bych hned zítra ráno vyrazit směrem na Sark a prozkoumat jeho okolí. Musíme mít jistotu, jestli tam Warga je či nikoli."

Přítomní šlechtici bez váhání souhlasili. Představa, že cizinec, který má takový vliv na krále, zmizí na nějaký čas někde v horoucích peklech, jim nebyla proti mysli. Jejich obličej se však protáhly, když Burk navrhl:

"To je velice nebezpečný úkol. Je třeba, abyste měl silný ozbrojený doprovod. Vyberte si s sebou kolik lidí chcete."

"Stačí mi pouze můj zbrojnoš Ray. Neodjízďím do války, ale na průzkum a jeden potulný rytíř nevzbudí takovou pozornost, jako celý královský oddíl."

Král musel pozemšťanovu námitku uznat, ale neodpustil si přátelskou radu:

"Dávejte na sebe pozor, messire Marku. Moc mi záleží na tom, abyste se vrátil k mému dvoru!"

13

Tři dny! Mark a Ray už byli v sedlech celé tři dny! Neúrodné pláže se střídaly s křovinatými porosty. Slunce se sklánělo k obzoru a pozemšťan povzdychl.

"Docela rád bych dnes večer už konečně našel nějaké přístřeší. Dvě noci pod širým nebem mi docela

stačily. Naši milí úředníci budou určitě tvrdit, že jsme zbytečně ztráceli čas. Mohli jsme použít náš modul..."

"Lepší ztratit čas, než přijít o život," odpověděl vážně Ray. "Spíš se domluvíš se samotným ďáblem, než s úředníky. Navíc jsme tenhle problém už jednou rozebrali. Není důvod, aby náš neznámý, který disponuje androidy, nevlastnil také radar. Pak by stačila jediná řízená střela a bylo by po modulu i po nás..."

Ray si pozorně prohlížel horizont.

"Tááhle za těmi křovisky vidím stoupat kouř."

"Není kouře bez ohně," pospíšil si s příslovím Mark. "A kde je oheň, mohl by být i hrnec a v něm něco k snědku... Konečně bych mohl vynechat výživné tabletky."

Pobídlí koně do klusu a brzy se před jejich zraky vynořila ubohá chatrč z lepenice. V okamžiku, kdy před ní zastavili a chystali se seskočit na zem, vyběhla ze stavení stará žena. Vrhla se před nimi na kolena a sepjala prosebně nice.

"Slitování, velkomožní páni, slitujte se! Nemáme už vůbec nic! Před týdnem tady byli vojáci a odvedli mi muže a syny. Dokonce i toho nejmladšího."

"Uklidněte se," řekl Mark smířlivým tónem. "Nechceme vám ublížit, potřebujeme na dnešní noc jenom střechu nad hlavou."

Vylovil z kapsy zlaták a podal ho ubožačce. Žena na okamžik zkameněla údivem. Potom rychle chňapla po minci a dlouho si ji prohlížela. Když se ujistila, že je pravá, její ústa se roztáhla úsměvem, který odkryl žluté zuby.

"Dostaneš ještě jednu, když nám dáš něco k večeři."

V očích se jí znovu objevil strach.

"Pane, vojáci mi všechno vzali. Budete se muset spokojit s polévkou z bylin."

"Je tady v okolí nějaká zvěř?"

"Králíků je tu plno, ale jakmile se k nim přiblížíte, utečou do nory. Můj muž je dokázal lovit do pastí, ale já to neumím."

"Přilož na oheň! Můj zbrojnoš je dobrý lovec..."

* * *

Skutečně, o necelou čtvrt hodinu později se Ray vynořil z lesa a přinášel dvě zvířata podobná velkým králíkům. Stařena se neubránila radostnému výkřiku. Nato se ve dveřích objevila mladičká dívka. Ve svých ubohých a potřávaných šatech vypadala ještě jako dítě. Když spatřila ulovenou zvěř, nadšeně zatleskala a okamžitě začala své matce pomáhat s přípravou večeře.

Mark, kterého po třech dnech strávených v sedle bolela každá kost, nahlédl zvědavě do zchátralého stavení. Chtěl se přesvědčit, s jakým pohodlím může pro dnešní noc počítat. V největší místnosti stál hrubě tesaný stůl, lavice a několik dřevěných sedaček. Pobaveně pozoroval, jak se jejich hostitelky otáčejí okolo krbového ohniště.

Jídlo bylo mnohem chutnější, než by se pozemšťan nadál. Maso zvířat, sice poněkud nedovařené, bylo ale příjemně okořeněno různými aromatickými bylinami. Obě ženy jedly jako by se vůbec nemohly nasytit. Děvče, pečlivě obírající každou kůstku, vrhlo na Marka kradmé pohledy.

"Dnes v noci," vyslal pozemšťan, "se vypravíš znovu na lov. Tyhle nešťastnice téměř umírají hladu. Měli bychom jim opatřit nějaké zásoby."

"Dobrá, ale ty si dnes v noci dávej pozor na tu maličkou. Zdá se, že jsi jí padl do oka. A to už by nebylo jenom porušení zákona o nevměšování, ale zneužívání nezletilých..."

"Nech si své rozumy, zbrojnoši. Mluví z tebe bleďá závist anebo uražená ješitnost," popíchl Mark androida.

Stará žena, přecpaná k prasknutí, ale blaženě se usmívající, konečně doprovodila Marka do jakéhosi přístěnku s dřevěnou palandou pokrytou senem.

"Dobrou noc, messire a necht' vám bůh žehná za vaši dobrotu."

Pozemšťan, unavený cestováním i dobrou večeří, se okamžitě uložil ke spánku. Z usínání ho vytrhlo zaskřípění otevíraných dveří. Po něm následovalo šustění odhazovaných šatů. V následující sekundě se k němu přitisklo mladé, horké tělo. Mark, vyvedený z míry, zamumlal:

"Nejsi na tyhle věci ještě trochu mladá?"

"Když se tady každou chvíli střídali vojáci, žádný se mě neptal kolik je mi let a musela jsem jim být po vůli." Z hlasu zazníval nádech lítosti a hořkosti. "Alespoň dnes večer bych si to přála já sama. Neodháněj mě."

Jenom světec nebo hora ledu by dokázali odolat takovému pokušení. Mark nebyl ani jedno, ani druhé! Ještě než se propadl do slastného víru, zaznamenaly jeho neurony Rayovu ironickou myšlenku:

"Mé nahrávací zařízení je teď plně zaneprázdněno lovem králíků. Nemáš se tedy čeho bát. Ale zítra si nestěžuj, jak jsi hrozně unavený, protože sis neodpočinul."

* * *

Nedlouho po východu slunce už seděl Mark za stolem a okusoval králíčí stehno. Obsluhovala ho mladá dívka, jejíž obličej zářil radostí. Její matka se zasněným výrazem polohlasně pronesla:

"Děkuji, pane rytíři. Ani nevíte, jak jsem ráda, že bylo té malé dopřáno prožít alespoň několik šťastných okamžiků! Kdoví, jestli nebudou jediné v jejím životě."

"Je to odsud ještě daleko do Sarku?" pospíšil si Mark změnit téma rozhovoru.

Žena ukázala na sluneční kotouč, stojící nízko nad obzorem.

"Jestli se tam opravdu chcete dostat, musíte jet asi půl dne tím směrem. Dorazíte k okraji lesa, kterému se říká prokletý. Kdysi se přece jenom občas podařilo někomu tím peklem projít. Teď už se o to dlouho nepokusila živá duše. Vraťte se raději tam, odkud přicházíte, rytíři, věřte staré ženě."

"Díky za radu, ale nemůžeme se jí řídit ani kdybychom chtěli. Nechci vám dávat plané naděje, ale může se stát, že se už brzy shledáte s mužskými členy vaší rodiny. Warga byl poražen a jeho vojáci, tedy ti, kteří nepadli v boji, dostali milost a mohou se vrátit do svých domovů. Nezbývá vám tedy než čekat a doufat."

Oba jezdci se po snídani vzdálili drobným klusem.

Jak žena předpověděla, kolem poledne dorazili na okraj rozsáhlého lesního porostu.

"Konečně si budeme moci trochu odpočinout v chládku," vydechl s úlevou Mark, který měl čelo zmáčené potem.

Po krátké zastávce se vnořili pod klenbu stromů. Jejich zpočátku rychlý postup se stával čím dál obtížnější a pomalejší. Hustý podrost z trnitých keřů rozdíral koním kůži a zvířata stále častěji odmítala postupovat vpřed.

"Není tady ani památky po nějaké stezce," komentoval to znechuceně Mark. "Budeme si muset prosekávat cestu mečem. Lepší bude postupovat dál pěšky a koně pustit, ať si jdou po svých."

Ray musel uznat, že jeho přítel má pravdu. Kráčel první a razil průchod ve změti křovin a větví. Klenba stromů byla tak hustá, že světlo se jen s námahou prodíralo dolů. Ráz lesa se poznenáhlu změnil. Z vlhké půdy pokryté mechem stoupal pronikavý pach tropického pralesa. Z větví před nimi viselo několik dlouhých, bílých vláken. Mark se už nestačil zamyslet nad jejich původem ani účelem. Na Raye se prudce snesla jakási obří pavoučí síť a srazila ho na kolena. Vzápětí mu na ramenou přistálo monstrózní, děsivě vyhlížející stvoření. Kulaté tělo v průměru téměř dvou metrů a tloušťce asi půl metru, osm silných končetin obrostlých dlouhými chlupy a především hlava trojúhelníkového tvaru s vypoulenými složenými očima a s úzkými ústy, ze kterých vyčnívaly dva jedovaté zuby a dlouhý sosák.

"Proboha, Rayi, vstaň!"

"Nejde to! Ta vlákna jsou hrozně pevná a jak schnou, smršťují se. Už teď dosahují tahu několika kilogramů."

"Použij dezintegrátor!"

"Nemohu! Moje levá ruka je zkroucená opačným směrem."

"A co laser?"

"Pokusím se upálit nejbližší vlákna, ale bude to chvíli trvat."

Dvakrát po sobě vytryskl rudý paprsek a přetřel jedno z bílých vláken. Pavouk, překvapený, že jeho kořist nepřestává vzdorovat, se pokusil vrazit své jedovaté zuby do Rayovy šije.

"Marku!" Androidův hlas zněl až nepřírozeně lidskou úzkostí. "Můj ochranný štít je nastavený na nízký výkon. Jed téhle bestie obsahuje velmi těkavé látky, které pronikají silovým polem spolu se vzduchem."

Silový štít byl konstruován tak, aby odpuzoval jen pevné látky a kapaliny. Kdyby tomu tak nebylo, jeho majitel by se rychle udusil. "Je silně korozivní. Za pár minut mi rozleptá mou umělou pokožku a pronikne

k elektrickým obvodům. Přivolám ti ještě modul, aby ses mohl vrátit na Neptuna. Nemůžeš pro mě nic udělat. Sbohem!"

Marka zaplavila vlna divokého vzteku. Jeho jediný přítel přece nemže skončit jako kořist téhle odporné příšery. Vytáhl meč z pochvy a zasadil monstru silný úder do břicha. Na tlusté chitinovové vrstvě, kryjící tuto partii pavoukova těla, to však zanechalo sotva znatelné škrábnutí. Útok přesto zvíře překvapil. Otočilo se a upřelo na Marka své složené oči. Ten o několik kroků ustoupil doufaje, že tak vyláká obludu ven z její sítě. Jeho předpoklad mu vyšel. Pavouk vyrazil vpřed rychlostí, kterou by od něho vzhledem k objemu jeho těla málokdo čekal. V okamžiku, kdy ho od nečekaného protivníka vtělilo jen pár centimetrů, zapnul Mark svůj ochranný štít na plný výkon. Silové pole odmrstilo zvíře prudce zpět. Obluda se odkulila o několik metrů, ale v mžiku byla zase na nohou. Naneštěstí si všimla Rayova úsilí o osvobození a rozhodla se vrátit ke své kořisti v síti. Ve chvíli, kdy nevšimavě mýjela Marka ve vzdálenosti necelého metru, bodl pozemšťan vši silou do odporného těla. Čepel pronikla chitinem a zabořila se do měkkého podkladu. Mark, nedbaje na prudké údery zmítajících se končetin, znásobil své úsilí. Hrot jeho meče pronikl naskrz tělem pavouka a zabodl se do země. Mladý muž těžce oddychujíc a se srdcem bušícím až k prasknutí, se opřel o zbraň celou svou vahou, dokud se jeho meč nezabořil až po jílec. Teprve pak uskočil rychle nazpět. Monstrum přibodnuté k zemi sebou divoce zmítalo. Z rány mu vytékala nazelenalá, páchnoucí tekutina.

"Rayi, pospěš si! Nevím, jestli jsem ho zranil smrtelně. Může se každou chvíli vyprostit."

"Už mi zbývají jen tři vlákna. Pak budu mít volnou levou ruku. Tak, a je to! Honem ustup, použiju na zbytek dezintegrátor."

Marka oslnil fialový záblesk. Android se pomalu zvedl i se sítí na bedrech. Tento pohled zjevně popudil pavouka, který znásobil své úsilí o uvolnění z bolestivého zajetí.

"Dávej si pozor," varoval androida Mark. "Vypadá to, že se mu podaří vyrvat meč ze země."

Série laserových zášlehů upálila všechny čtyři končetiny na jedné straně těsně u pavoukova těla.

Článekované pazoury dopadly na zem, kde sebou ještě křečovitě šhubaly.

"Proč jsi nepoužil dezintegrátor?"

"Chci nejdřív získat zpět tvou zbraň."

Ray se oťásl, aby ze sebe shodil zbytek vláken, z nichž některá byla tlustá jako kabely vysokého napětí.

"Ten hnus drží jako namazaný lepem!" zavrčel.

Na jeho šíji a v místě lopatek bylo přes díry v kabátci vidět jeho syntetickou pokožku, která teď měla granulovitý povrch s četnými drobnými prohloubeninami. Když se konečně zbavil zbytků sítě, zamířil k zmrzačené obludě, která sebou stále ještě divoce šhubala.

S pomstychtivým výrazem jí nejprve odřízl laserem jedové zuby. Potom prudkým pohybem vytrhl meč z rány a uskočil opět. Vzápětí ukončil fialový záblesk existenci nebezpečně obludy. Mark se s úlevou svalil do trávy a utíral si zpoceně čelo.

"Doufám, že jsi to všechno nahrál. Služba bude mít alespoň co nabídnout televizním tvůrcům hororů.

Nebylo by špatné stát se jako neohrožený mladý hrdina miláčkem mladých diváků."

"Je mi velice líto, ale musím tvé herecké ambice zklamat. V té poloze, v jaké jsem se nacházel, jsem nemohl tvůj hrdinský čin zaznamenat. Přesto ti děkuji. Ta bestie mě málem připravila o mé obvody. Až se vzpamatuješ ze svých emocí, mohli bychom pokračovat v cestě."

Přiblížila se noc a les stále nebral konce. Našli si proto místo na malé mýtině, v jejíž blízkosti tekl potok, kde Mark uhasil svou žízeň. Když vsedě opřen zády o kmen stromu cucal výživnou tabletku, ozval se Ray ustaraným tónem:

"Ty různé předchozí šarvátky a teď ta bitva s pavoukem vyčerpaly už polovinu energetických zásob tvého generátoru v ochranném opasku. Moje rezervy už také značně poklesly. Říkám si, jestli by nebylo moudřejší vrátit se na Neptun a doplnit si energetické zásoby... Mark zavrtěl odmítavě hlavou.

"Situace ještě není tak kritická a navíc jsme příliš blízko svého cíle, než abychom riskovali odhalení."

Ray, ač nerad, souhlasil. Nasbíral hromadu dříví a rozdělal oheň. Mark se natáhl na silný mechový polštář a zavřel oči. Bezděčně se mu vybavila mladičká dívka, se kterou strávil předchozí noc. Uvědomil si, že ani nezná její jméno.

"Spi!" ozval se ironicky Ray. "Trochu samoty a odříkání ti udělá jediné dobře..."

14

"Marku! Vstávej! Honem, rychle!"

V Rayově volání bylo tolik úzkosti, že Mark se okamžitě probral a vyskočil. Časné svítání zalévalo mýtinu bledým, pochmurným svitem. Na břehu potoka se cosi hemžilo. Mark si protřel nevěřicně oči. Snad stovky chobotnic s těly velikostí zralého melouny vylézaly z vody a kmitaly přitom svými chapadly. Několik těchto hlavonožců se už přichytilo na těle androida. Než stačil odtrhnout jednoho, měl na sobě dva další.

"Ten hnus má na sobě nějaké zvláštní přísavky, které ho udrží na povrchu silového pole. Ustup dál od potoka, neradi se opouštějí dál od vody."

Jeho hypotéza však byla vzápětí vyvrácena. Chobotnice pokračovaly ve svém postupu na suchou zem a to dokonce nečekaně rychlým tempem. Mark klopýtl a málem upadl. Jedno ze zvířat, rychlejší než ostatní, ho dohnalo a chytilo za nohu. Přemohl odpor, vzal do ruky slizké stvoření a zakroutil s ním, jak to vídával dělat rybáře na břehu Středozemního moře. Fungovalo to i tady. Po několika záškubech povolil hlavonožec sevření a spadl na zem. Toto krátké zdržení však stačilo, aby dalších nejméně deset jeho druhů Marka téměř dostihlo. Ten nastavil svůj ochranný štít na maximální výkon. Ted' se nacházel uprostřed jakéhosi poklopu o průměru asi pěti metrů, na jehož povrch se přichytily chobotnice. Neustále jich přibývalo. Mark zřetelně rozeznával jejich přísavné bradavky. Z některých se vysunula jakási žihadla, ze kterých prýštila žlutá tekutina, jež se při styku se silovým polem okamžitě vypařovala.

"To jsou zažívací šťávy, mimořádně žíravé," vysvětloval Ray.

Mark byl prozatím v bezpečí, nemohl se však v této situaci zapojit do boje. Ray neúnavně drtil rukou hlavy útočníků. Občas použil laseru. Uběhlo možná dvacet minut a zvířat neubývalo.

"Marku, nevidím jiné řešení než použít antigrav. Až budu ve vzduchu, zbavím se těch potvor, co se na mne nalepily. Potom to dezintegrátorem vyčistím kolem tebe. Hlavně se ted' nehýbej."

V okamžiku, kdy se chtěl Ray vznést, rozrazil vzduch ostrý, vysoký skřek. Mark koutkem oka zahlédl ptáka podobného červenému racku s křiklavě žlutým zobákem a s pařáty opatřenými mohutnými drápy. Dravec uchopil chobotnici do spárů, jediným klovnutím zobáku jí roztrhl tělo a pak se s ní vznesl vzhůru. Červení rackové byli najednou všude kolem, přilétali v celých hejnech, odnášeli svou kořist a zase se vraceli, jako v nějakém vražedném balenu. Hlavonožci, kteří přežili první nájezdy vodních ptáků, se snažili rychle dosáhnout potoka, kde by se mohli ukrýt. Predátorů bylo však tolik, že se to podařilo jen málokterému z nich.

Za chvíli nebyla na povrchu neviditelné koule obklopující Marka žádná chobotnice.

"Tihle roztomilí ptáčkové jsou velice užiteční tvorové," neodpustil si Ray ironickou poznámku. "Škoda, že nepřilétli o něco dříve. Ušetřili by mi spoustu práce."

"Hlavně, že dorazili včas. Už se mi to začínalo zajídat. Kde se tady ty bestie vzaly?"

"Nevím, stál jsem právě na břehu potoka a chtěl ti chytit pár ryb k snídani, když se náhle objevily. Než jsem si stačil pořádně uvědomit co se děje, byla jich tam už spousta. Pod břehem musí být nějaká jeskyně, kde se ukrývají a odkud se vydávají lovit zvířata, která sem chodí po ránu pít."

"Mám pocit, že je nejvyšší čas, abychom už byli z toho lesa venku. Ted' už chápu, proč se mu říká prokletý..."

"Nejdřív si ale vezmi výživnou tabletku, musíš načerpat trochu sil."

Podal Markovi bílou pastilku, kterou jeho přítel vsunul do úst.

"Za dané situace je víc než nepravděpodobné, že by se tady promenovali nějakí domorodci. Použijeme tvého antigravu a vzneseme se těsně nad koruny stromů. Získáme tak spoustu času a bude to příjemnější než kdybychom se museli prosekávat tím zelenýmpeklem."

"To má logiku," uznal Ray. "Chyt' se mě za krk a jde se na to."

* * *

Les náhle skončil a byl vystřídán mímě zvlněnou planinou. V dálce se tyčila silueta mohutného hradu.

"Zvláštní," poznamenal Ray, když s Markem na zádech měkce dosedl na zem. "Ta stavba je přesnou kopií hradu, který otroci stavěli v Sile. Není mi jasná funkce té vysoké věže bez oken."

Mark ukázal na velkou osadu, ležící asi míli od opevněného místa. "Zdá se mi rozumnější zajít nejdřív tam, než rovnou zabušit na bránu hradu. Třeba tam mají nějakou útulnou hospůdku, kde by se dalo pojit

a získat pár informací."

Pozemšťan, povzbuzený vlastní představou, vyrazil vpřed rázným krokem. Asi uprostřed odpoledne došli oba přátelé k okraji vesnice. Bylo to spíš menší městečko a kupodivu nebylo chráněno žádnou hradbou, dokonce ani jednoduchou palisádou. Místní obyvatelé se v těchto končinách zřejmě neobávali žádného útoku, nebo měli naprostou důvěru v ochranu své nedaleké vrchnosti.

Příchod cizinců nevyvolal téměř žádný zájem. Kdykoli se přiblížili k nějakému domorodci, ten rychle odvrátil pohled a obloukem se jím vyhnul. Markovi se nakonec přece jenom podařilo oslovit jednoho vysokého chlapíka.

"Kde je tady nějaký hostinec?"

Muž ukázal prstem na jeden dům a potom zmizel, jako by mu hořelo za patami. Příchozí vstoupili do místnosti s nízkým stropem, kde bylo všeho všudy asi jen půl tuctu stolů. Pouze dva z nich byly obsazeny. Přišourala se k nim obtloustlá hostinská obutá do dřeváků, s unaveným výrazem ve tváři. Mark objednal džbán vína. Žena přikývla a bez jediného slůvka se stejně elegantním způsobem vzdálila.

"Všimni si, že téměř všichni mají na krku obojky s vysílačem! Těžko se nám tady podaří utajit před naším neznámým svou přítomnost."

"Teď už chápu, proč jsou tak zamlklí a uzavření. Časem si uvědomili, že přílišná upovídanost jim může přinést spoustu nepříjemností."

Hostinská se vrátila a postavila před ně na stůl džbánek a dva cínové poháry. Mark ukázal na maso opékající se na rožni a rozevřel dlaň, ve které byl zlaták. Tato pantomima ženě zřejmě vyhovovala, protože přikývla a dokonce se pousmála. Potom se vzdálila o poznání rychlejším krokem.

Mark, vyhladovělý namáhavým putováním, jedl s chutí. Mozek mu však přitom nepřestával pracovat.

"Je zbytečné se tady zdržovat, nic nového tu nezjistíme. Klíč k hádance se ukrývá na hradě."

"Jak se tam chceš nechat pozvat?"

„Už jsme ztratili dost času. Dnes v noci tam vnikneme s pomocí tvého antigravu."

Když pozemšťané dojedli, vzdálili se aniž by o ně někdo z hostů při odchodu zavadil pohledem.

Byla už tma a ulice byly jako po vymření.

"Tihle chudáci asi nevedou příliš bujarý noční život," neodpustil si Ray ironickou poznámku.

Bez potíží se dostali z městečka ven. K pevnosti vedla cesta z udusaně hlíny. Po půl hodině chůze se proti nim z temnoty vyloupila silueta hradní věže.

"Měj se na pozoru, Marku, mé detektory zachytily biologické vlny."

Varování však přišlo pozdě! Asi desítka ozbrojených mužů, ukrývajících se do té doby v úvoze ze ohybem cesty, obkličovala příchozí. Všichni na sobě měli dlouhé, splývavě pláště se znamením rudého kruhu na prsou. Jasně to prokazovalo jejich příslušnost k Wargově gardě. Ten, který se zdál být jejich velitelem, vysoký chlapák s širokým hrudníkem, oslovil pozemšťany nesmlouvavým tónem:

"Je přísně zakázáno pohybovat se v noci v okolí hradu. Zasloužíte si trest smrti!"

"Jsme potulní rytíři. Zabloudili jsme v lese plném hrozných příšer a přišli o své koně."

"Lžete! Nikdo nedokáže projít prokletým lesem."

"Nám se to ale podařilo, i když nás to stálo málem života. Chtěli jsme požádat pána tohoto hradu o pohostinství."

"Žádný cizinec nesmí dovnitř."

"Berte nás tedy jako vaše vězně," nedal se odbýt Mark, "a odved'te nás."

Důstojník zavrtěl netrpělivě hlavou.

"Královy rozkazy jsou jasné. Každý, kdo bude přistižen v zakázané zóně, musí být neprodleně st'at. Dávám vám minutu, abyste odevzdali své duše stvořiteli."

"Proč nás chcete zabít, když se vzdáváme? Ať o tom rozhodne váš nadřízený."

"Nemohu porušovat předpisy! Dovnitř smějí být dopraveny jen mrtvoly."

Mark v duchu proklel mužovu zbedněnost, která je nutila k boji na život a na smrt.

"Chopte se jich," zavelel důstojník svým mužům.

Pozemšťané bleskově tasili meče. Mark se uhnul útoku prvního protivníka a odpověděl prudkým bodnutím do jeho hrudi. Neměl však čas vychutnat své vítězství, protože už se na něho řítily tři další vojáci. Rozpoutala se divoká bitka. Stone, který chtěl maximálně šetřit svůj ochranný štít, musel odrážet

rány, které na něj jen přšely, což mu bránilo ve vlastním útoku. Ray už mezi tím poslal k pánu dva své nepřátele.

Důstojník, překvapený a rozrušený nečekaným odporem, chrlil nadávky stejně tak na cizince, jako na své muže. Z Marka se lil pot a jeho dech se stal přerývaným. Zdálo se mu, že jeho meč je stále těžší a těžší. Gardisté byli výborní bojovníci, pečlivě vybraní a dobře trénovaní. Navzdory své mrštnosti a šermířskému umění byl mladý muž zasažen do levého ramene a každý pohyb mu působil pronikavou bolest. Podařilo se mu zranit pouze jednoho protivníka. Hrozně si přál alespoň na okamžik si vydechnout, ale neměl šanci. Byl nebezpečně tísněn dvěma vojáky, kteří se chytře střídali ve svých výpadech a nedopřávali mu ani vteřinku oddechu.

"Pozor!" zařval náhle Ray.

V tisícině sekundy posoudil android nebezpečí hrozící jeho druhovi. Mark si v zápalu boje nepovšiml gardisty, který se dostal za jeho záda a už zvedal oběma rukama svůj těžký meč nad jeho lebkou. Ray se vrhl zoufalým skokem ke svému příteli. Jeho levička se v posledním okamžiku vsunula mezi gardistovu zbraň a Markovu hlavu. Přesto byl úder velice citelný. Ray, zaplavený vztekem a nenávistí kvůli nebezpečí, které hrozilo jeho příteli, vyrazil do útoku. Hrotem svého meče proklát gardistovo hrdlo a vrhl bezvládné tělo pod nohy vojákům dotírajícím na Marka. Ti klopýtli a než stačili nalézt rovnováhu, android byl u nich. Úderem předloktí zlomil prvnímu vaz a prudkým kopem do břišní krajiny vyřadil z boje druhého.

"Díky," zamumlal Mark a ustoupil o několik kroků, aby se trochu vzpamatoval.

Na zemi leželo šest mrtvých nebo těžce zraněných mužů, ostatní viditelně váhali s dalším útokem.

"Kupředu," rozkřikl se důstojník a sám se vrhl s napřaženým mečem na Marka.

Kratičká přestávka v boji umožnila pozemšťanovi, aby trochu nabral dech. Snadno odrazil kvintou útok vedený na jeho hlavu a vzápětí odpověděl seknutím do boku protivníka. Na šedém plášti se objevil rudě zbarvený pruh. Muž bez sebe vztekem se bezhlavě vrhl vpřed. Doslova se nabodl na meč Marka, který se mezitím vrátil do střehu.

Voják, který přispěchal svému veliteli na pomoc, už stačil zachytit pouze bezvládné tělo kácející se k zemi. Mark, nikterak nelačnicí po dalších mrtvých, se spokojil s tím, že ho uspal úderem čepele do spánku.

Ani Ray mezitím nezahálel. Usoudil, že boj se táhne už příliš dlouho a rychle vyřadil z boje zbývající tři gardisty.

Mark se posadil na zem a čekal až jeho srdce trochu zpomalí svůj zběsilý tlukot.

"Musím uznat, že to byli vynikající vojáci. Je hloupé, že je kvůli jejich stupidnímu veliteli musel potkat takový osud. Mimochodem, musím ti poděkovat. Nebýt tebe, asi bych teď měl silné bolení hlavy."

Ray odpověděl až po několika sekundách: "Vzhledem k prudkosti úderu a nastavené úrovni tvého ochranného štítu tě čekala přinejmenším fraktura lebky... Já mám ale také problém. Moje předloktí... vstrčil jsem ho mezi tebe a čepel toho meče. Obávám se, že to odnesl můj dezintegrátor."

"Chceš, abychom se vrátili na Neptun?"

"Moje kalkulace potvrzují tvé předpoklady. Přivolávat v téhle zóně modul by bylo velice riskantní."

"Nezbývá nám tedy než pokračovat a doufat, že už nás nečekají podobná překvapení jako bylo toto."

Ukázal bradou na ležící gardisty.

"Bojím se, že naše doufání vyjde naprázdno. Podívej se na tělo důstojníka. má na krku náramek s vysílačem. Takže nepřítel o nás už jistě ví."

"V tom případě bychom sebou měli hodit. Zapni antigrav a přenes nás před hradby."

15

O deset minut později vysadil Ray Marka na hradební zeď. Stáli v téměř naprosté tmě a pozorovali hradní nádvoří. Mark, který viděl stěží na dva tři metry před sebe, byl odkázán na androidova čidla.

"To je zvláštní," řekl android tiše. "Moje detektory nezaznamenaly přítomnost žádné živé bytosti. Vypadá to, že budova je úplně prázdná."

Uchopil Marka a snesl se s ním na nádvoří. "Tamhle je jediný vstup do věže."

Byli jen několik metru od dveří, když je oslnilo světlo silného reflektoru.

"Právě opouštíme středověk," ušklíbl se Mark. "Do kterého období civilizace asi vstoupíme?"

Jeho filozofování však vzalo rychlý konec. Ve dveřích věže se objevily dvě siluety.

"Jsou to androidi," informoval Ray.

Jeden, svírající v ruce meč, se mu okamžitě vrhl v ústřety. Druhý s roztaženými pažemi vykročil k Markovi s očividným úmyslem sevřít ho ve smrtícím objetí. Pozemšťan zamířil svým mečem na jeho lebku a sekl. Dal do úderu všechnu svou sílu i váhu svého těla. tepel zasáhla svůj cíl, protože robot se ani nepokusil uhnout. Drtivý úder jím nikterak neotřásl a pokračoval ve svém rychlém postupu. Markovi nezbylo než udělat kotoul vzad, aby se vyhnul roztaženým pažím pokoušejícím se ho uchopit. V zoufalém výpadu vymrštil obě nohy a vrazil je do podbřišku robota. Stroj byl silou kopu nadzvednut a s temným zaduněním dopadl na záda. Mark, který se vzpamatoval první, se odrazil a skočil oběma nohama na hrudník svého protivníka. Zdálo se mu, že zaslechl slabé zapraskání. Skutečně! Nárazem se odloupila destička kryjící část robotova krku a odkryla svazek vodičů. Mark však neměl čas radovat se ze svého, byť jen částečného úspěchu. Automat se vzpřímil a odhodil jej tak prudce, že pozemšťan prolétl vzduchem několik metrů a s zúchnutím dopadl na zem. Instinktivně přitom stačil zvýšit výkon svého ochranného štítu a ztlumit tak náraz. Generátor to však stálo dost velkou dávkou energie.

"Ještě deset takových postrčení a generátor bude na dně," pomyslel si Mark sbíraje se namáhavě ze země. Android byl už docela blízko a zvedl paži, aby ho uchopil za krk. Mark se k němu natočil bokem, chňapl ho za zápěstí, nastavil bok a technikou juda přehodil robota přes rameno. Kdyby to bylo při tréninku na žínence, pustil by okamžitě protivníkovu paži. Ted' však sevřel ještě pevněji a v okamžiku, kdy jeho soupeř dopadl na zem, se zapřel kolenem o jeho loket. V důsledku nasazené páky se robotova ruka ohnula do opačného pravého úhlu. Zdálo se, že stroj deformaci své končetiny nevzal vůbec na vědomí a stejnou silou jako předtím odmrštil Marka vzad. Náhoda chtěla, že ten dopadl kousek od svého meče, který předtím upustil. Jeho prsty mechanicky sevřely rukojeti zbraně.

Jeho protivník, zdánlivě ničím neotřesený a vyhlízející se svou opačně trčící paží téměř komicky, už znovu útočil. Na zlomek sekundy se před Markovými zraky mihl nepřítelův krk, kde chyběl plátek materiálu imitujícího pokožku. Jeho paže se instinktivně napjala a čepel meče vnikla do nekrytého místa, přesekávajíc svazky miniaturních drátků. Následovala série záblesků doprovázených praskotem, jak ocel čepele vyvolala krátké spojení obnažených vodičů.

Robotovo tělo se zachvělo několika silnými záškuby. Stroj se otřásl a padl obličejovou částí na zem. Ray mu zasadil další dvě bodnutí do stejného místa mezi lopatkami.

"Ted' je konečně jeho generátor vyřazen z provozu!"

"Uf!" vydechl Mark s úlevou. "Musím se přiznat, že jsi mě pěkně vyděsil."

"Vidím, že ty jsi si docela dobře poradil sám."

"Měl jsem víc štěstí než rozumu. Navíc si myslím, že android mě měl dostat živého. Kdyby mě chtěl zabít, nedalo by mu to velkou práci."

"Tahle bitka se opět pěkně podepsala na našich energetických rezervách. Všechno ted' mluví pro to, abychom odtud co nejdříve zmizeli. Vrátime se, až zase zprovozníme své zbraně a dobijeme generátory." Vyčerpaný Mark by nejspíš s Rayovým názorem souhlasil, ale osud rozhodl jinak. V záři reflektoru se náhle objevila známá postava, robot, který si nechal říkat Warga. Jejich nepřítel držel v ruce cosi připomínající velkou pistoli s protáhlou, trychtýřovitě se rozšiřující hlavní.

"Nehýbejte se," zaječel svým vysokým, ostrým hlasem. "Tohle je strašná zbraň!"

Na důkaz svých slov stiskl spoušť. Do země kousek od Marka udeřil namodralý blesk, který vytvořil hluboký kráter.

"Je to něco na způsob dezintegátoru," vyslal Ray. "Jeho výkon je srovnatelný s obdobnou výzbrojí bojových robotů. Znamená to, že ani můj ani tvůj ochranný štít mu nevydrží vzdorovat ani celou minutu."

"V tom případě bude moudřejší pokusit se vyjednávat," uzavřel mentálně Mark.

Zvedl ruce nad hlavu a zavolal hlasitě:

"Vzdáváme se, messire! Jsem jen obyčejný potulný rytíř, cizinec..."

"Lžete! Jste rytíř Mark, který bojoval pod korouhví hraběte Luka, potom zorganizoval útěk otroků a velel dobytí mého hradu. Viděl jsem vás tam bojovat. Jak jste se dostali až sem?"

"Byla to strašná cesta. Les obývají děsivé příšery. Jen o vlasek jsme unikli obrovskému pavouku, potom jsme museli prchat před záplavou chobotnic..."

"Měli jste skutečně až neuvěřitelné štěstí. Proč jste se vydali na tuto výpravu? Co tady chcete?"

Mark horečně přemýšlel. V dané situaci musel za každou cenu získat čas. Rozhodl se lhát, ale tak, aby to vypadalo co nejpravděpodobněji.

"Nový panovník je ještě dítě. Velký vliv na něho mají konetábl a baron Spartak. Mé zásluhy nebyly vůbec odměněny. Nebylo mi přiděleno ani to nejmenší léno. Napadlo mě proto, že bych mohl nabídnout své služby vám. Došel jsem přitom k závěru, že jste nejspíš uprchl sem."

"Je možné, že tentokrát mluvíte pravdu. Ale upřímně řečeno dost o tom pochybuji. Uvidíme zítra!

Přejděte támhle k těm dveřím!"

Warga ukázal na přístavek přilepený jednou stěnou k hradbám.

"Strčte do nich!"

Dveře se se zlověstným skřípěním otevřely a odkryly schodiště vedoucí pod zem, do tmavého sklepení. Dole se míhalo jakési slabé světlo. Sestupovali po vlhkých, kluzkých schodech, na jejichž konci byla místnost s nízkým, klenutým stropem. Nějaké individuum ležící do této chvíle na dřevěné pryčně se posadilo a protíralo si oči. Byl tu zcela jistě humanoid, který však svému druhu nedělal velkou čest. Mohutný trup spočíval na dvou krátkých nohou ve tvaru písmene O, jedno rameno bylo posazeno o poznání výše než druhé. Hranatý obličej s tlustými váčky pod očima byl zarostlý divokým plnovousem. "Toroku! Dej je do řetězů! Pán je vyslechne zítra."

Strážce odemkl nízká dvířka a postrčil k nim vězně. Warga zůstal z opatrnosti pozadu a sledoval každý jejich pohyb, aby mohl v případy potřeby zasáhnout. Shrbeni došli do sousední místnosti. Torok zasadil ladící louč do držáku ve zdi a ukázal Markovi, aby se postavil k protější stěně. Z té visely dva kovové kruhy na krátkých řetězech, jejichž druhý konec byl upevněn v kamenné zeti. Žalářník naučeným pohybem zacvakl okovy kolem Markových zápěstí a kotníků. Ten se tak ocitl zády ke zdi s mírně rozkročenýma nohama a rukama roztaženýma nad hlavou. V následujících minutách potkal Raye stejný osud.

"Tak, Výsosti, je to hotovo."

Warga se musel hodně sehnout, aby mohl vstoupit do cely. Pečlivě zkontroloval pouta obou vězňů. Spokojen s výsledkem své prohlídky se vzdálil. Ještě předtím však důrazně upozornil svého služebníka, aby dával na zajatce dobrý pozor. Ten se podíval na Marka a krátce se uchechtl.

"Nechám vám tady louč. Každou hodinu se přijdu podívat, jestli vám něco nechybí."

Když za ním zapadla dvířka, Mark nakvašeně zahuhlal:

"Dostali jsme se do dosti nezáviděníhodné situace. Můžeš se osvobodit, Rayi?"

"Bez laseru to nedokážu. Pokusil jsem se vytrhnout řetězy ze zdi, ale drží tam příliš pevně. Musíme počkat, až nás sami pustí."

Plynuly dlouhé, jednotvárné minuty. Mark cítil, jak mu do ramen vystřeluje bolest. Zavřel oči a pokusil se uvolnit. Náhle ho zaplavil pocit, jakoby se do jeho neuronů snažila proniknout nějaká cizí myšlenka. Bylo to jako jemné chvění, vtíravě a vytrvale bušící do jeho spánků. Od svého setkání s jedinečným myslícím rostlinným společenstvím žijícím na vzdálené planetě byl mnohem vnímavější k telepatickým jevům. Pokusil se zkoncentrovat své myšlenky na noc s Minu a promítnout si znovu v duchu všechny momenty jejich milostných hrátek včetně těch nejchoulostivějších.

"Někdo se pokouší sondovat můj mozek," zamručel polohlasně. "Jediná naše výhoda je, že, jak se zdá, zatím nezjistili, že jsi android. Pokus se vysílat erotické psychické vlny. Mysli třeba na to, jak ses miloval s tou komornou, zatímco já obšťastňoval princeznu... rychle..."

Mark si sám znovu a znovu vyvolával stejné obrazy: ňadra Miny, její boky, stehna, klín, milování...

Neviditelný průzkumník náhle skončil tak nečekaně, jak začal. Pozemšťan, zcela duševně vyčerpaný, si hlasitě oddechl. Znovu ucítil svá rozbolavená ramena. Pomyslel si, kolik asi tak muže být hodin. Kdy už si pro ně konečně přijdou?

16

Hluk otevíraných dveří probral Marka rázem z polospánku. V téhle nepohodlné pozici byl schopen nejvýše podřimovat. Vstoupil žalářník s džbánkem v ruce. Obličej měl zarudlý a oči mu svítily. Ztěžklým jazykem promluvil:

"Je to od vás hezké, že jste se rozhodli dělat mi tu společnost. Nudím se sám v téhle díře už celé měsíce.

Jó, dříve to bývalo jiné: některé dny tady bylo tolik vězňů, že jsem je neměl kam... uložit," zasmál se skřípavým smíchem. "Byly to zlaté časy. Napadlo mě, že máte třeba žízeň."

Zvedl džbán, přiložil jej k ústům a pil hlubokými doušky. Víno mu stékalo po bradě až na krk a za špinavou halenu.

"Dejte si se mnou ještě jednu sklenici," ušklíbl se. "Na vaše zdraví."

Tentokrát mu rozlitý mok pobryndal i kalhoty. Celou se šířil pach vinných výpalků. Marka náhle něco napadlo.

"Když mě pustíš, dám ti tisíc zlatáků."

Výše vyslovené sumy způsobila, že v mužových skelných očích se objevil záblesk zájmu.

"S takovou spoustou zlata," pokračoval Mark po krátké přestávce, "najdeš plno děvčat, která k tobě budou milá... Budou se prát o tvou přízeň..."

Torokovo bezděčné trhnutí potvrdilo pozemšťanovi, že uhodil na správnou strunu. ,

"Představ si, kolik rozkoše si budeš moci dopřát za pouhé dva zlatáky? Být v posteli s mladou, krásnou ženou, ležet v jejím klíně, tisknout její ňadra..."

"Mlč už," vyrazil ze sebe strážce příškrčeným hlasem.

"Tak co, jak se dohodneme? Přijímáš mou nabídku?"

"Nemůžeš mít tolik peněz!"

"To se ví, že ne v mincích, ale mám u sebe dva drahokamy, které mají ještě větší cenu než tisíc zlatáků. Dostal jsem je za odměnu od nového krále v Sile."

"Musel bych je vidět."

"Pust' mě a já ti je dám."

"Ne... nejdřív ty kameny!"

"A slibuješ, že mi potom sundáš okovy?"

Po žalárníkově tváři se mihl prohnáný úsměv.

"To ti mohu odpřisáhnout."

"Dobrá," řekl Mark, předstíraje, že nemá ani stín podezření. "Věřím ti! Podívej se na přezku mého opasku. Je ozdobena tepanou kovovou hvězdou. Stačí ji pootočit doleva. Tím se otevře tajná skrýš, do které jsem uložil drahokamy. Potom ale musíš splnit drahou část naší dohody."

"To víš, že jo... jistě..."

Torok napřáhl své tlusté, špinavé prsty k Markovi a uchopil do nich hvězdici. Oči mu přitom svítily lačností.

Neměl se už nikdy dozvědět, co se mu vlastně stalo. V okamžiku, kdy se ozdoba na přezce pohnula, odhodila ho neznámá síla s takovou prudkostí, že prolétl vzduchem napříč celou a narazil do protější stěny. Jeho poledním vjemem byl strašný náraz.

Ochranné silové pole nastavené na plný výkon zlikvidovalo nejen chamtivého žalárníka, ale přetrhlo okovy vězníci Marka. Ten si teď třel ramena ochromená křečí. Potom došel k bezvládnému Torokovi, odepjal z jeho opasku svazek klíčů a po několika marných pokusech našel ten pravý, který osvobodil Raye.

"Ještě nikdy jsem se necítil tak ponížený," bručel si android. "Být přikován ke zdi jako motýl ve sbírce, bez možnosti úniku je silně deprimující. Zmizme odtud co nejrychleji!"

Tři minuty jim stačily, aby se ocitli venku na nádvoří, které opět tonulo v úplné tmě.

"Ať už je to sebevíc riskantní, musíme se okamžitě vrátit na Neptun a doplnit si zásoby energie," řekl android.

"Ne! Náš útěk bude nejpozději za pár hodin objeven. Naši protivníci, ať už je to kdokoli, pochopí, že nepocházíme z této planety. Rychle odtud zmizí a my ztratíme jejich stopu. Když budeme jednat hned teď, máme značnou šanci je překvapit."

"Nebo se taky nechat odeslat na onen svět, o kterém se říká, že je lepší než ten náš. Škoda, že se z něho ještě nikdy nikdo nevrátil, aby to potvrdil..."

"Nech těch poraženeckých úvah a jde se na to."

Stanuli u dveří vedoucích do věže. Byly odemčené. Potichu je otevřeli a zůstali stát na prahu. Zdi fosforeskovaly a slabě ozařovaly vnitřek stavby.

Věž byla ve skutečnosti obřím raketovým silem, což právě vysvětlovalo, proč neměla žádná okna.

Uprostřed se tyčil astronef zcela neznámé konstrukce.

"Tohle není loď Pozemské unie! Odkud může pocházet?" zamyslel se Mark.

Ukázal na kovové schůdky vedoucí k boku astronefu a řekl tiše:

"Možná se to brzy dozvíme."

Vystoupil nehlučně po jednotlivých stupních, které končily před kulatým, tmavým otvorem. Čekal, až k němu dorazí Ray.

Náhle prostor před ním zalilo světlo. Současně se ozval ironický hlas:

"Pojďte dál, messire Marku, už vás očekáváme."

Několik kroků od nich se tyčil Warg s namířeným dezintegrátorem v roce. Po jeho boku stálo stvoření, jehož vzhled Marka v první chvíli téměř fascinoval. Byl to nepochybně humanoid, vysoký ale jen něco málo přes metr. Z téměř normálně vyhlížejícího trupu čněly krátké, tenké, jakoby zakrnělé končetiny. Co ale nejvíce bilo do očí, byl objem jeho hlavy. Obrovská až monstrózní lebka, jejíž vrchní část připomínala přerostlou tykev. Kulaté oči posazené hluboko v očnicích měly těžko definovatelnou barvu. Vyzařovala z nich krutá ironie.

Trpaslík mluvil stejně vysokým a ostrým hlasem jako jeho robot:

"Jděte pomalu dopředu! Jestli vy nebo váš android uděláte sebemenší podezřelé gesto, budete okamžitě dezintegrováni. Vypaříte se!"

Mark následovaný Rayem udělal několik opatrných kroků.

"Tak, to je ono! Vidím, že si rozumíme. Teď deaktivujte váš stroj."

Pozemšťan se pokusil namítnout, že to nejde, ale skrček ho zlostně zarazil:

"Nepokoušejte se mi lhát! V levé horní části hrudníku je krytka a pod ní hlavní vypínač. Od chvíle, kdy jste prošli dveřmi věže, jste pod stálou kontrolou mých detektorů. Mám vás oba důkladně prostudované."

Markovi nezbylo než poslechnout. Rozepjal potrháný kabátec svého druha, nadzdvihl malou destičku a stiskl červený spínač. Ray zbavený přívodu energie znehybněl.

"Necháme ho zatím tady," uchechtlo se stvoření. "Rozeberu ho až později. Některé jeho obvody mi připadají docela zajímavé... Teď už rozumím, jak se vám podařilo eliminovat mé roboty."

Otočil se a udělal několik kroků. Pak se zastavil a vyštěkl:

"Pojďte za mnou! Budeme v rozhovoru pokračovat v mé pracovně. Cítím se tam lépe. A žádné nepředložnosti! Warg je schopen přelámat vám kdykoli ruce i nohy. V tom bych mu myslím ani nebránil, protože mě na vás zajímá jedině. Váš mozek!"

Jeden po druhém vstoupili do kruhového sálu, jehož stěny byly přeplněny nejrůznějšími měřicími přístroji, obrazovkami, ciferníky a spínači. Byli zřejmě v pilotní kabině této cizí kosmické lodi. Trpaslík se usadil do otočného křesla a opřel svou enormně velkou lebku o speciálně tvarovanou opěrku. Viditelně se mu ulevilo a ukázal Markovi na křeslo proti sobě.

"Je pro vás trochu malé, ale budete se s ním muset spokojit. Je na čase, abychom se začali zaobírat vážnějšími otázkami. Tedy v prvé řadě: Kdo jste?"

"Kapitán Mark Stone, důstojník Pozemské unie zařazený u Služby pro dohled nad primitivními planetami. Prováděl jsem řádnou, diskrétní pozorovací misi obyvatel planety Summa."

"Musím uznat, kapitáne, že jste svou roli diskrétního pozorovatele plnil velice dobře. Až do dnešního večera mě nenapadlo, že byste mohl být na této planetě cizincem, ani že váš společník je android. Co je to ta Pozemská unie?"

"Poměrně významná federace sdružující k dnešnímu dni osmdesát pět planet."

Trpaslíkovy rty se zkrivily do cynického úsměšku:

"Děláte si ze mne legraci? Kdyby vaše federace byla tak mocná, jak se snažíte naznačit, nevypravil byste se sem jako špión. Stačilo by tady vysadit malý ozbrojený oddíl, který by za pár dní tyhle divochy s jejich směšnými zbraněmi zpacifikoval..."

"Cílem naší federace a jejího prezidenta není dobývat planety. Právě naopak! Když objevíme nějakou primitivní planetu na nízkém civilizačním stupni, zůstáváme raději ve skrytu, abychom nenarušovali přirozenou evoluci domorodců. Spokojujeme se s tím, že je pozorujeme, aniž by o tom měli tušení. To

byl také hlavní úkol mé nynější mise."

Chodící tykev se pohrdavě ušklíbla:

"Že by vaši představitelé byli stejně zdegenerovaní, stejně ustrašení jako příslušníci mého druhu?"

"A kdo jste vůbec vy, že si dovoluujete vynášet takové soudy?" opáčil Mark strohým tónem.

Trpaslík dotčeně zvedl svou těžkou hlavu.

"Jmenuji se Krotos. Moje rodná planeta je odsud vzdálena stovky světelných let. Patřím k rase Trikanů. Jsme nejcivilizovanější a nejinteligentnější bytosti v této galaxii. Máme proto nezadatelné právo dobývat a ovládnout všechny ostatní rasy této části vesmíru. Zkoušel jsem o tom přesvědčit své krajany. Bohužel, marně. Stali se z nich zbabělci, kterým je vlastní pohodlí nade vše. Za to, že jsem je chtěl probudit z jejich letargie a ustrašenosti, jsem byl s několika svými přáteli vypovězen z jejich společenství. Ale já jim dokážu, že jsem měl pravdu a vrátím se ověněný slávou vítěze."

Mark útrpně zavrtěl hlavou.

"O jaké slávě to mluvíte? Co je to za úspěch rozdrtit s pomocí androidů a dezintegrátorů skupinku domorodců vyzbrojených primitivními meči?"

"To je teprve začátek. Musíte připustit, že jsem se dosud choval velice rezervovaně. Chci je nechat vyvíjet tak sto nebo dvě stě let a za tu dobu z nich vytvořit první zálohu pro mé legie."

"Dvě století je dlouhá doba."

Přes Krotovu tvář přelétl pohrdlivý úsměšek.

"Pro tak nedokonalá stvoření jako jste vy to je jistě dlouho. Ale my Trikanové nemáme stejnou časovou stupnici. Dožíváme se více než tisícovky let. Povím vám pravý důvod mé neokázalé přítomnosti na Summě. Svůj první experiment jsem uskutečnil na jiné planetě. Moji roboti rychle zlomili odpor domorodců a zcela si je podrobili. Ti se však bohužel od té chvíle stali zcela nepoužitelnými pro mé záměry. Poslouchali jen rozkazy, aniž by se cokoli snažili pochopit. Ztratili jakoukoli vlastní iniciativu. Odešel jsem proto odtamtud a našel si tenhle svět. Tady chci začít znovu a jinak. Hodlám upřednostňovat nejinteligentnější a nejdynamičtější jedince a vychovat tak jistou, i když pochopitelně omezenou elitu." Ironicky se zasmál: "Vy jste mi připadal jako velice zajímavý objekt. Pomýšlel jsem dokonce jmenovat vás do roka konetáblem."

"Díky, ale nestojím o účast na vašem projektu."

Trpaslík, zahleděný sám do sebe, přešel jeho poznámku a pokračoval ve vysvětlování:

"Za dvě stě, tři sta let dosáhnou místní obyvatelé, pod mým pečlivým vedením, průmyslového stádia vývoje. Tato planeta je bohatá na přírodní zdroje a stane se jedním gigantickým zbrojním arzenálem. Až budu schopen postavit dostatečně početnou kosmickou eskadru, začnu se svými výboji."

"Co se stane, když přitom narazíte na technologicky srovnatelně silnou civilizaci?"

"K tomu nemůže dojít! Už jsem vám říkal, představuji nejinteligentnější a nejmocnější rasu. Jsme tedy předurčení vládnout ostatním."

"Skutečně si myslíte, že jste nejlepší? A že jimi zůstanete stále?"

"Vím, že narážíte na vaši ubohou Pozemskou unii. Buďte si jist, že její podrobení pro mě bude směšně jednoduché..."

Když postřehl v Markově mysli pochyby, rozkřičel se vztekle:

"Vy, vy... vy se cítíte silný, protože jste větší a svalnatější. Ale já jsem mocnější, než vy. Fyzická síla nemá žádný význam. Jedinou myšlenkou dokáží přikázat na dálku svému androidovi, aby zabil jakékoli lidské stvoření. Z intelektuálního hlediska se nemáte vůbec čím chlubit. Mezi mnou a vámi je stejná propast jako mezi vámi a opicí." Zvedl svou zakrnělou paži a ukázal si na hlavu. "Dokážete používat maximálně dvacet procent svých neuronů. Já mám tři mozky a ty dokáží pracovat na plnou kapacitu. Vy strávíte spánkem třetinu své existence. Mé mozky odpočívají střídavě, takže dva z nich nepřetržitě bdí. Musíte uznat, že nad vámi mám obrovskou převahu. Proto musím vaši rase vnutit svou vůli. Silnější vždycky vládne slabšímu. To je nevyvratitelný zákon přírody."

"Ještě k těm rozdílům mezi našimi mozky," řekl Mark s nádechem ironie, "sám jste tvrdil, že my je dokážeme využívat tak na dvacet procent. Logicky z toho vyplývá, že máme ještě osmdesátiprocentní rezervu, kdežto vy už teď pracujete na hranici svých možností." Trpaslíkova tvář se zkřivila zlostí, ale Mark nevzrušeně pokračoval: "Pokud jde o váš názor na přírodní zákon týkající se práva silnějšího, tak

podle mne to platí pro zvířata a ne pro myslící bytosti. Stejně jako se vyvíjí věda, mělo by se vyvíjet i svědomí a morálka."

"Povídačky! Používáte stejné argumenty jako mí krajané. Ale filozofie a morálka slouží jen k tomu, aby ukolébaly ducha a zamaskovaly zbabělost."

Krotos se několikrát zhluboka nadechl.

"Povedlo se vám mě rozčítit. Přesto, ještě jednou, dřív než se rozejdeme, bych vám chtěl položit pár otázek. V první řadě: Když jsem dnes v noci sondoval vaše myšlenky, byly naplněny téměř výhradně výjevy z vašeho rozmnožovacího procesu. Je to snad způsobeno vašim primitivním pudem po zachování druhu, když se cítíte být ohroženi na životě?"

Marka zaplavila vlna v dané situaci nepatřičného veselí.

"Můj ubohý příteli, jestli nedokážete rozlišovat mezi rozmnožováním a sexualitou, jsem docela rád, že nepatřím k vaší rase."

"Mlčte! My jsme už dávno překonali tyto nízké materiální potřeby. O vytvoření nového individua rozhoduje Vysoká rada Trikanů a řídí se přitom potřebami naší rasy. Celá operace probíhá v laboratoři na základě genetických kódů uchovávaných v paměti počítače."

"Ten, který vytvořil vás, byl nejspíš postižen kolísáním napětí," neodpustil si Mark jedovatou poznámku. Trpaslík vrhl na vězně nenávistný pohled.

"Ujist'uji vás, že této poznámky budete litovat," zasyčel. Pak s přemáháním pokračoval: "Kde přistál váš astronef? Kolik členů má jeho posádka?"

"Už jsem vám vysvětloval, že chceme být co nejméně nápadní. Vysadil nás tady malý přistávací modul, který se vrátil na mateřskou loď, obíhající mezitím na parkovací dráze kolem planety."

"Mé radary nic nezaznamenaly."

"Nejspíš to bude tím, že za moc nestojí."

Trpaslík s námahou potlačil výbuch vzteku.

"Kde se teď nachází váš astronef?"

Zdálo se, že ten problém skřeta znepokojuje. Mark proto odpověděl opatrně:

"Odlétl vysadit další agenty na jiných planetách."

"Kdy se má vrátit?"

"Až ho přivolám."

"Chtěl byste co nejvíce prodloužit dobu vlastní existence, abyste stačil kontaktovat své přátele.

Pravděpodobně máte dohodnutý signál pro případ nebezpečí, Ovšem této naděje zanechte, do vaší léčky nevlezu."

Mark pokrčil lhostejně rameny.

"Pokud se jim včas neohlásím, přiletí mě hledat sami."

"A já je zaměřím a sestřelím! Mám k tomu dokonalý zbrojní arzenál!"

Dlouho si zkoumavě prohlížel svého vězně. Za jeho nevýraznými očima planula divoká nenávist.

"Přemýšlím," ozval se konečně, "o způsobu jak se vás zbavit..."

Mark rovněž usilovně přemýšlel. Trpaslík byl od něho vzdálen tři nebo čtyři metry. Warga stál celou dobu jejich diskuse nehnutě u dveří, ale jeho zbraň nepřestávala mířit na zajatce. Když teď skočí po trpaslíkovi, stačí otočit jeho křeslem dřív než android stiskne spoušť? Pravděpodobně nikoli. Musí tedy nějak odvrátit mimozemšťanovu pozornost, třeba jen na krátký okamžik. Ale jak?

Přejel pohledem panel přeplněný číselníky a displeji. Svítilo na něm několik zelených kontrolky. Pod každou z nich byla další, červená, momentálně zhasnutá. Mark se několikrát zhluboka nadechl, aby okysličil svaly, jak doporučovali trenéři svým svěřencům před každým sportovním výkonem.

"No ne," vyrazil ze sebe překvapeně, "proč se najednou rozsvítila všechna ta červená světélka?"

Krotos bleskově otočil své křeslo o sto osmdesát stupňů.

17

V okamžiku, kdy se chtěl Mark vymrštit ze své židle, se otevřely dveře a nějaký stín zakryl Wargu, zvedajícího ozbrojenou paži. Ray! Kde se tu vzal?

Pozemšťan i trpaslík, oba stejně překvapení, se stali svědky souboje dvou androidů. Ray uchopil Wargovo zápěstí a vši silou se jej snažil zkroutit. Jednu chvíli oba zápasící nehnutě strnuli v křečovitém

objetí, ale pak Ray pomaloučku a neúprosně začal přetlačovat protivníkovu paži dozadu. Za chvíli už Wargův loket a rameno ohnuté za zády překročily únosný úhel a ozvalo se zřetelné zapraskání. Ray ještě znásobil úsilí. Konečně dezintegrátor vyklouzl z Wargovy zdeformované končetiny. Jakmile zbraň dopadla na zem, Ray ji nakopl Markovým směrem. Ten se pro ni bleskově shýbl. Když ucítil v dlani chladivý kov, projela jím nesmírná úleva. Namířil hlavěň na trpaslíka a se zadostiučiněním sledoval, jak se jeho groteskní obličej stáhl úzkostí.

Mezitím oba roboti pokračovali ve své potyčce. Když Ray uvolnil sevření, Wargova paže zůstala třet v nepřírozené poloze za jeho zády. Někdejší král se přesto pokusil zasáhnout svého protivníka pěstí zdravé ruky. Ray se uhnul a odpověděl úderem malíkové hrany na Wargův krk. Rána byla tak prudká, že syntetická pokožka praskla v délce několika centimetrů. Ray vyrazil vpřed oběma rukama najednou. Jeho prsty sevřely okraje poškozené tkaniny a prudce trhly směrem dolů. Umělá kůže neodolala obrovskému tahu a rozštěbila se až k břišní krajině. Objevila se změť jemných drátků a kabílků, miniaturních soukolí a převodu. Pohled na kovové a plastové vnitřnosti však neměl dlouhého trvání. Ray do nich zabořil pěst své levičky a vyvolal tím spršku jisker. Z Wargových útrob se vydral zvuk podobný lidskému zasténání a robot klesl k zemi. Místností se rozšířil pach spáleniny. Krotos, jehož pohled vyjadřoval směsici úžasu a strachu, byl právě svědkem zničení svého posledního androida. Když k němu Ray vykročil, zaječel pištivým, třesoucím se hlasem:

"Nedotýkejte se mne! Vzdávám se."

Mark se dal do poněkud nervózního smíchu.

"Pane bože, Rayi, kde ses tu vzal? Už jsem se do toho chtěl pustit sám."

"Já vím, četl jsem tvé myšlenky."

"Proč ses mi neozval?"

"Obával jsem se, aby náš roztomilý přítel náhodou nezachytil mé psychické vlny."

"Jak jsi to dokázal?"

"Víš, že mé energetické rezervy byly téměř na kritické hodnotě. Ale protože jsme se ocitli na kosmické lodi, bylo logické, že tady někde musí být generátor, ze kterého bych si mohl doplnit zásoby. Našel jsem ho bez větších potíží. Trochu víc času mi zabralo najít způsob, jak naakumulovat energii a nespálit přitom své obvody."

"Musím uznat, že jsi opět ve výborné formě," pokývl Mark uznale hlavou a ukázal na nehybnou Wargovu konstrukci.

Do jejich hovoru se vmísil nevěřicím tónem skrček.

"To přece není možné! Sám jsem na vlastní oči viděl jak jste ho deaktivoval."

"Ani jeden z vašich tří mozků nezaregistroval dost důležitý detail. Když je Ray vypojený, stává se naprostí autonomním a nikoho už neposlouchá. A protože mě má docela rád, může být pro mé nepřátele velice nebezpečný."

"Žádný robot nemůže prožívat lidské pocity," zadeklamoval Krotos obecně rozšířený názor.

"Myslíte? Jsem přesvědčen, že se máte ještě hodně co učit. Pokud vám ovšem ještě zbývají nějaké volné neurony."

"Co teď uděláme?" ozval se Ray.

"Vrátíme se na Neptun a vezmeme s sebou našeho roztomilého přítele. Musím odeslat hlášení Khovovi a vyžádat si další instrukce. Takže už at' jsme pryč!"

"Já se odtud nehnu," prohlásil vzdorovitě Krotos a jeho malé pěstičky se křečovitě chytily opěradel křesla.

"V tom případě vás tam Ray odnese. Vzpomeňte si na svou teorii. Slabší musí poslouchat silnějšího." Trpaslíkův odpor neměl dlouhého trvání.

"Dobrá, půjdu s vámi."

Když vyšli na nádvoří, požádal Mark Raye, aby přivolal modul.

"Už se stalo. Přistane tady za dvacet minut. Chtěl bych se mezitím vrátit na jeho loď a získat co nejvíc informací. Mohlo by se nám to hodit, kdybychom náhodou někdy narazili na jemu podobná individua jeho rasy. Dobře ho hlídej a kdyby ho napadlo dělat nějaké nepředloženosti, klidně použij jejich dezintegrátor."

S tím se Ray vzdálil. Mark si už začínal dělat starosti, když vtom se android znovu objevil. Téměř ve stejném okamžiku se vedle nich s tichým šumem snesl modul. Ray se usadil k řízení.

"Račte přijmout místo," zahlaholil ironicky Mark, "a připevňte se."

Příklop se zavřel a stroj vystřelil prudce k tmavé obloze. Krotos bolestně vykřikl.

"Zdá se, že náš, pasažér špatně snáší následky zrychlení," poznamenal Ray nezáživným hlasem.

"Trochu zpomal! Není třeba ho trápit."

"Podívej se dolů. Za chvíli začne ohňostroj."

Na důkaz jeho slov se pod nimi objevil rudooranžový záblesk, který se rychle rozšířil a překryl dokonce svou, intenzitou světlo rodícího se dne.

"Naprogramoval jsem zpožděně odpálení náloží. Bylo by zbytečné, aby si obyvatelé Summy lámali hlavu, co je to za podivný monument."

Krotos se vzpamatoval z nevolnosti a nenávisť vyštěkl:

"Jak jste se mohli opovážit zničit můj astronet?"

"Zákon o nevměšování říká, že na primitivní planetu nesmí být dovezen žádný cizí předmět," zarecitoval Mark. "Jelikož Summa patří do sféry vlivu Pozemské unie, řídili jsme se pouze podle platných předpisů." Zdálo se, že ztráta lodi trpaslíkem otrásla. Přesto si však neodpustil jedovatou poznámku:

"Tenhle stroj je neobyčejně nepohodlný. Doufám, že váš astronet je poněkud lépe vybaven."

Ray se svou obvyklou přesností navedl modul do skladistního prostoru Neptuna. Jakmile se vyrovnal vnější tlak, Mark vystoupil, podáváje ruku svému vězni. Ten však nabízenou pomoc odmítl a vyškřábal se ven nemotorně sám.

"Kam ho zavěsíme?" staral se Ray.

"Doved' ho zatím do pilotní kabiny. Chci našeho zajatce ukázat Khovovi jako doplněk mého hlášení, jinak mi generál stěží uvěří."

Zatímco Ray zapínal různá zařízení a přístroje, Mark si nalil sklenici skotské.

"To mi dodá odvalu zavolat šéfa. Nechcete ochutnat, Krotosi?"

Mimozemšťan, který ležel se zavřenýma očima zabořený do relaxačního křesla, odpověděl znechuceně:

"Pití alkoholických nápojů jsme zavrhnuli už před tisíci lety."

Mark blaženě vychutnával obsah své sklenky.

"Kontrola skončena," hlásil Ray. "Lod' připravena ke zpátečnímu letu. Volám Službu... Pozor Marku! Psychokinetická vlna mimořádné síly... Jsem paralyzován... Nemohu..."

V stejném okamžiku zaplavil Marka pocit, jako by ho něco zavíralo do tlusté, pevné slupky a do jeho neuronů se bolestivě zaryla nesmírně silná myšlenka, naplněná zlomyslnou radostí.

"Domýšliví tvorové! Jak vás mohlo napadnout, že byste mohli porazit Trikana. Předstíral jsem prohru jenom proto, abych si mohl prohlédnout vaši směšnou techniku a získat souřadnice vašich planet!"

Mark, přitluštěný obrovskou silou k ovládacímu pultu řízení, ztěžka oddychoval.

"Je s vámi konec..., lidé vaší rasy se stanou mými otroky... Budou pykat za vaše chyby..."

Pozemšťan se snažil pohnout prsty. Měl pocit, že jeho ruka váží přinejmenším tunu. Ve spáncích mu bušila krev. Zmobilizoval poslední zbytky sil a podařilo se mu pohnout ukazováčkem o několik milimetrů. Z hrdla se mu vydralo zasténání. Bolest svírající jeho hrudník byla takřka nesnesitelná. V lebce mu přitom nepřestávaly pulsovat cizí myšlenky. Nedalo se tomu uniknout.

"Chci cítit tvou bolest... Tvé přání, aby tě smrt vysvobodila z útrap... Věř mi, bude to trvat dlouho... velmi dlouho..."

Další milimetr, ještě jeden...

"Křič!... Mám rád tenhle projev bolesti..."

Zase milimetr...

"No tak, pros mě, abych té ušetřil. Třeba si nechám říct?..."

Proč jenom je ten spínač tak daleko? Řev raněného zvířete.

"To jsem byl já?" zeptal se sám sebe Mark.

"Ještě... Tvé utrpení není dostatečné... Musíš zaplatit za svou opovržlivost... za ty drzosti..."

Ukazováček se opět nepatrně posunul.

"Takto budou potrestáni všichni, kteří urazí budoucího vládce Galaxie... Dokonce i mí krajané neujdou

trestu..."

Marka přepadl zoufalý pocit, že nikdy nedosáhne svého cíle.

"Všichni jsou zbabělí! Pros mě o milost..."

Vzteky vyburcoval v pozemšťanovi poslední špetku energie. Čas ztratil jakýkoli význam. Bolest pronikla do každého kousíčku jeho těla, do každého svalového vlákna... Jak dlouho to ještě bude trvat?... Jak dlouho to vydrží?...

"Nedokážeš si představit to blaho, jaké teď pociťuji... mnohem větší než ti mohou poskytnout ty tvoje samice."

Mark ke svému překvapení zjistil, že jeho prst je u cíle svého nekonečného putování. I minimální tlak, který musel vyvinout ke stisknutí spínače, ho stál obrovské úsilí.

"Teď!"

Pilotní kabinou oťrásl řev motorů spuštěných na plný výkon. Jedna sekunda... dvě... tři. Neptun se doslova urval ze své oběžné dráhy. Přes poměrně účinné antigravitační zařízení, byly důsledky přetížení čím dál nesnesitelnější.

"Ne... Ne... Nemáte právo..."

Psychická vlna se rozkolísala, zeslábla, až úplně odezněla. Mark přesto nebyl schopen sebemenšího pohybu. Neviditelný psychický svérák, který ho předtím drtil, teď vystřídala jiná síla, která ho doslova přibila na podlahu. Náhle ostrý svist propulsorů zeslábl. Současně s tím někdo odvalil závaží z jeho hrudníku.

Ray svého přítele opatrně uložil na sklápěcí křeslo. "Už je po všem, doprovodím tě na ošetřovnu."

Mark se pomalu posadil.

"A Krotos?"

"Jak se dalo očekávat, nebyl schopen unést tak drastické přetížení. Hned jak zmizelo telepatické pole, věnoval jsem se ručnímu řízení Neptuna."

Trikan ležel bezvládně ve svém křesle. Jeho pokožka měla teď zvláštní, voskový vzhled. Na hlavě a pažích bylo vidět četné krevní výrony, způsobené popraskáním cév. Když se nad ním Mark sklonil, pronikla mu do mozku velmi slabá psychická vlna.

"Je to zbytečné... Umírám. Myslíš si, že jsi vyhrál, ale mylíš se. Mám přátele, kteří smýšlejí jako já... Podal jsem jim zprávu... Oni mě pomstí... Připrav se, že zemřeš..."

Psychický kontakt náhle skončil.

"To je definitivní konec," zamručel Ray bez známky dojetí. "Co s ním mám udělat?"

"Dej ho do mrazicího boxu. Odborníci se budou určitě zajímat o stavbu jeho organismu."

"Ty by ses také měl podrobit vyšetření v lékařském bloku."

Mark se rozesmál.

"Cítím se naprosto v pořádku. Jestli něco potřebuji, tak je to horká sprcha. V životě jsem se ještě takhle nezpotil."

18

Mark se vrátil do pilotní kabiny uvolněný, šířící kolem sebe vůni kolínské. Převlékl se také do čisté astronautské kombinézy. Ray, s tváří zářící spokojeností, podal svému příteli sklenici naplněnou bílou, opalizující tekutinou.

"Je to povzbuzující tonikum. Potřebuješ nabrat nové síly."

Mark se blaženě svezl do pilotního křesla a s úlevou vydechl:

"Mám pocit, že jsem prošel obřím šrotovníkem. Bolí mě každíčký sval. Ale chvála bohu, je to už za námi."

"Potřeboval by ses pár hodin prospat. Ale před tím bys měl zavolat Khova."

Spojení s S.D.P.P. se podařilo navázat až nezvykle rychle.

"Zpráva pro generála Khova. Důležitost A-1."

Operátor, aniž by se obtěžoval zvednout hlavu od klávesnice, otráveně zabručel:

„Měl byste si na počítači zkontrolovat světový čas. V New Yorku je teď jedenáct hodin v noci. Generál už dávno odešel domů."

"Trvám na svém požadavku! Buďte klidný, je to na mou odpovědnost."

Službu konající seržant konečně zvedl hlavu, aby se podíval do tváře opovážlivce, který si jasně koleduje o přeložení na nějakou vzdálenou kosmickou stanici. Když poznal Marka, rty se mu roztáhly do upřímného úsměvu.

„Kapitáne Stone! Víím, že jste specialista na noční hlášení.“

Ve Službě dokonce kolovaly pověsti, že když Mark odletí na akci, uzavírají operátoři sázky, v kolik hodin přijde jeho první hlášení. Podle seržantova úsměvu by se dalo usuzovat, že právě takovou sázku vyhrál.

„Přepnu vás do jeho bytu.“

Přes obrazovku videofonu přeběhlo několik černobílých pruhů a pak se na ní objevila tvář plavovlasé ženy. Manželka generála Khova vypadala na necelých čtyřicet let. Jenom nepatrné vějířky vrásek kolem očí naznačovaly, že jí může být i o deset víc. S příjemným úsměvem okamžitě spustila:

„Jsem ráda, že vás vidím, kapitáne Stone. Předpokládám, že chcete mluvit s mým mužem. Hned ho zavolám...“

Poodstoupila, ale stále zůstávala v zorném poli snímací kamery, odhalujíc tak svou oku lahodící nahotu.

Markovo potěšení však trvalo jen velmi krátce, protože žena se rychle vrátila k přístroji.

„Právě vylézá z vany. Musel si dát osvěžující koupel.“ Se spikleneckým mrknutím pokračovala: „Nikdy vám nezapomenu, jak jste mi pomohl rozptýlit mé pochybnosti, pokud jde o jeho chování na té... ehm... trochu zvláštní misi. Od té doby se každý večer snažím odčinit to hrozné podezření. Bohužel, často bývá velmi unaven. Kdybyste náhodou na některé ze svých cest narazil na nějaký účinný stimulator...“

Khovova tvář vystřídala obličej jeho ženy. I přes zarůžovělou barvu pokožky vypadal vyčerpaně.

„Co mi zrovna teď chcete?“ zavrčel otráveně.

„Navzdory potěšení, kterým pro mne vždycky je rozhovor s vaší ženou, bych si vás nikdy nedovolil vyrušit z manželské pohody, kdyby k tomu nebyl vážný důvod.“

Mark se dal do popisu událostí, které se sebehly od jeho přistání na Summě. Když byl asi uprostřed svého vyprávění, Khov se otočil ke své neviditelné ženě a řekl:

„Nalij mi, prosím tě, trochu whisky. Mám pocit, že ji budu potřebovat.“

Když Mark skončil, zavládlo až nepřirozeně dlouhé ticho.

„Máte, chlapče, nesporné nadání změnit i tu nejjednodušší misi v zapeklitý případ. Zůstaňte na oběžné dráze kolem Summy a čekejte na další rozkazy. Musím se spojit s náčelníkem Vesmírné policie, který bude informovat prezidenta.“

Když obrazovka zhasla, obrátil se Mark na Raye. „Zapni všechny detektory včetně dálkových čidel a nastav kolem nás silové pole. Já si teď dopřeji přímo monumentální spánek. Mám pocit, že jsem nezamhouřil oko asi deset let.“

19

Mark se usadil do křesla druhého pilota. Deset hodin spánku ho dostalo znovu do slušné fyzické i duševní kondice.

„Žádné zprávy od generála?“

„Mám dojem, že kdyby něco přišlo, nejspíš bych tě vzbudil,“ odpověděl kousavě Ray. „Chce to trochu trpělivosti.“

Mark sklopil opěradlo křesla do šikmé polohy a pohodlně natáhl nohy před sebe. Nechal své vědomí napůl cesty mezi spánkem a sněním.

Nepříjemně ostrý zvuk signálního zařízení ho vytrhl z relaxace.

„Vynoření v kvadrantu 130,“ hlásil Ray. „Dva astronefy. Míří velkou rychlostí k Summě.“

„Zaměř na ně všechny detektory!“

Mark zapnul obrazovku vnější viditelnosti.

„Mají podobný tvar jako loď Krotose,“ poznamenal Ray.

„Pokus se s nimi spojit,“ rozhodl se Mark po kratičkém úvaze. „Můžeme se pokusit vyjednávat.“

„Jestli jsou všichni Trikanové tak omezení jako byl Krotos, nemáš žádnou šanci.“

Na panelu videorádia se rozblíkala kontrolka. „Volají nás sami. Uvidíme, co mají na srdci, ale měj se na pozoru.“

Na obrazovce se objevil Trikan. Vyznačoval se stejnou morfologií jako Krotos, enormní lebkou s úzkou

bradou. Jeho světlé oči plály zvláštním leskem.

"Pokud nechcete zemřít, okamžitě se vzdejte. Přestupte si do záchranného modulu a zanechte váš astronef v neporušeném stavu."

Mark zareagoval smířlivým tónem.

"Jsem jen pouhý zástupce Pozemské unie. Nechcete se raději spojit s hlavou mé vlády?"

"Později se možná uvolíme diskutovat s tvým prezidentem, ale pouze o podmínkách vaší kapitulace. Teď nás zajímáš ty! Máš minutu na opuštění lodi. Potom zahájíme palbu."

"Myslím, že jste mě špatně pochopili. Voják se nemůže vzdát bez svolení svého nadřízeného."

"Zmlkni, ničemo! Nauč se poslouchat své skutečné pány. Máš už jen čtyřicet sekund."

"Jestli napadnete loď Pozemské unie, dopustíte se trestného činu pirátství. Kromě toho riskujete rozpoutání konfliktu, za který poneseš plnou odpovědnost."

Trpaslík s pohrdlivým úsměškem opáčil:

"Trikanové ovládnou celou Galaxii..."

"Ušetřete mne své slabomyslné teorie o nadvládě vaší rasy, která hodlá ze všech ostatních živých bytostí udělat své otroky. Krotos mě o tom už udělal přednášku. Jak jste si jistě všimli, jemu to s tou nadvládou příliš nevyšlo."

Mimozemšťanovy rysy se zkřivily zuřivou nenávistí.

"Za ten zločin budeš pykat! Zdechni!"

Z nepřátelského astronefu vyšlehl rudý záblesk.

"Laserový paprsek střední síly," diagnostikoval Ray. "Ochranné pole jej bez problémů pohltí. Ovšem kdyby se vzdálenost mezi námi zmenšila, intenzita by prudce stoupla a to už bychom mohli mít jisté potíže."

Protože spojení nikdo nepřerušil, mohl Mark pobaveně sledovat údiv zračící se v obličeji Trikana. Zjevně nepočítal s tím, že jeho útok skončí fiaskem.

"Opakuji svou nabídku pokračovat ve vyjednávání," řekl mladý utuž. "Nenuťte mě k opětování palby."

Skřet, třesoucí se zlostí, horečně tiskl spínače na panelu před sebou. Z boků obou nepřátelských lodí se téměř současně odlepily řízené střely.

"Tentokrát je to vážnější," oznamoval znepokojeně Ray. "Nesou jaderné hlavice. Naš ochranný štít takovému energetickému šoku neodolá."

"Zvyš rychlost a vypuť návnady!"

Návnada byla dokonalou maketou lodi, poskytující přesný termický, objemový i magnetický obraz Neptuna.

"Zbytečně se pokoušíte uprchnout," ušklíbl se skřet, "naše střely jsou vybaveny samonaváděcími hlavicemi. Už se vás nepustí."

Mark neodpověděl, jenom v důsledku zrychlení stiskl pevně zuby. Ray provedl několik prudkých úhybných manévřů, což způsobilo, že Markův pohled zahalila hustá černá mlha.

Úzkostí naplněný hlas androida ho přiměl, aby se rychle vzpamatoval.

"Malér, Marku! Torpéda nereagovala na návnadu a jsou nám stále v patách."

Pozemšťan nervózním pohybem malíčku vypnul videorádio, aby se nemusel dívat na výsměšný výraz Trikanovy tváře.

"Tyhle mňavé příšery musí řídit své střely psychicky, stejně jako to dělají se svými roboty. Přidej ještě rychlost a otoč to přímo na bližší nepřátelskou loď. Trochu toho mozkuona vystrašíme. Musíme ho vyděsit natolik, aby se nemohl soustředit na řízení svých torpéd. Je to naše jediná šance."

Ray udělal ostrý obrat, až to Marka bolestivě vmáčklo do sedadla. Teď se oba astronefy řítily proti sobě obrovskou rychlostí.

"Rakety ve vzdálenosti dvacet tisíc metrů," oznamoval syntetický hlas počítače, "...patnáct tisíc metrů..."

Nepřátelská loď už zabírala téměř celou plochu centrální obrazovky. Mimozemšťan byl zjevně vyveden z míry. Zpomalil a začal měnit chaoticky svou letovou dráhu.

"Rakety dva tisíce metrů..."

"Ještě alespoň pět sekund," vydechl Mark prosebně. "Než uhneš, vypuť návnadu... Teď!"

Neptun změnil směr tak prudce, že Mark ztratit vědomí. Když se probрал z mrákot, z levé nosní dírky mu

vytékal pramínek krve.

"Manévr vyšel! Nepřátelská loď po srážce s maketou explodovala. Nejspíš byli tak vyplašení, že nezapnuli ani ochranný štít. A při té obrovské rychlosti..."

"Kde je druhý astronef?" přerušil Mark androida.

"Momentálně se drží v uctivé vzdálenosti. Zkáza partáka zřejmě zchladila jeho bojový zápal."

"Musíme ho pronásledovat! Nemůžeme takového cvoka nechat, aby se promenoval po Galaxii."

Vtom se rozeznělo poplašné zařízení.

"Je to zlé," konstatoval vážně Ray. "Přilétají posily. Právě se ze subprostoru vynořilo pět lodí."

Kontrolka videorádia znovu ožila.

"To snad nemá cenu zapínat," řekl rezignovaně Mark. "Nemám nejmenší chuť poslouchat další ultimata a k tomu ty praštěné řeči."

"Zkus alespoň získat čas! Potřebujeme dosáhnout kritickou rychlost pro ponoření do subprostoru. Na rozloučenou jim samozřejmě pošleme balíček torpéd. Ještě jsme neměli možnost otestovat odolnost jejich ochranných štítů. Výsledek by mohl zajímat naše přátele od Vesmírné policie."

Mark se lehce dotkl spínače. Trikan na obrazovce vypadal starší než jeho předchůdce. Obočí mělo stříbřitou barvu a z jeho obličeje vyzařovala určitá důstojnost.

"Zdravím vás, pozemšťané. Jsem prezidentem Trikanů a chtěl bych se vám jménem svého lidu omluvit. Teprve včera se nám podařilo zachytit poselství Krotose, vyzývající jeho přátele k nenávisti a pomstě.

Okamžitě jsem se vydal na cestu." jeho hlas prozrazoval potlačované rozčilení. "Když Krotos přednesl našemu Shromáždění moudrých své směšné myšlenky, samozřejmě jsme je okamžitě zavrhlí. Ale udělali jsme neodpustitelnou chybu tím, že jsme ho vyobcovali z našeho středu. Nenapadlo nás, že by se on a jeho dva kumpáni rozhodli pustit do páchání takových ohavností na primitivních planetách."

"Jak jste o nich mohl vědět, když jste byl o celé věci, jak říkáte, informován teprve včera?"

V Trikanových očích se objevil pobavený záblesk. "Studoval jsem Korkovu mysl. To je ten druhý Krotosův společník, jehož loď jste ušetřil. Když jsem objevil ty hrůzy, byl jsem zděšen. Víím, že jste bojoval bez nenávisti v srdci a chtěl do poslední chvíle všechno řešit smírně. Po pravdě řečeno, příliš jsem nevěřil, že vás tu zastihnu živého. Váš manévr byl zoufale odvážný."

"Neměl jsem na vybranou," přiznal se Mark.

"Vím! Přísně logicky vzato, vaše šance byla téměř nulová. Spíše instinktivně jste vytušil slabinu svého protivníka. Tím delšího života se jedinec dožívá, tím větší strach má ze smrti." Trikan se usmál:

"Jste ještě mladá, netrpělivá rasa a já chápu, že nemáte chuť poslouchat nějaká filozofická kázání.

Hrozba, která se vznášela nad Summou a možná i nad celou Galaxií, byla díky vaší statečnosti odvrácena. O potrestání třetího viníka se postaráme sami. Můžete ujistit vašeho prezidenta, že podobná politováníhodná záležitost se už nebude opakovat. Trikanové už více neopustí svou planetu."

"Nechtěli byste navázat kontakty s Pozemskou unií?"

"To by mohlo narušit klid našich myslí. Jsme už velice stará rasa a netoužíme po objevování nových světů a civilizací. Věnujeme se meditaci a rozjímání a to nás plně uspokojuje. Sbohem, příteli, a odpusťte nám zkoušky, kterým jste byli naší vinou vystaveni."

Obraz starce se rozplynul.

"Nabírají rychlost," oznamoval Ray.

O pět minut později se kosmické koráby Trikanů ponořily do subprostoru.

"Končí se to lépe, než jsme vůbec mohli doufat," vydechl s úlevou Mark. "Po téhle sérii šoků si doufám zasloužím mimořádnou dovolenou."

"Zatím jsme stále ještě na misi a dost daleko od Země. Navíc se někdo hlásí na frekvenci Vesmírné policie."

"Spojím vás s admirálem Neumanem," vyštěkl důstojník, který se objevil na obrazovce.

Nejvyšší šéf Vesmírné policie se tvářil vážně až přísně.

"Hlášení, které jste předal generálu Khovovi, vyvolalo v nejvyšších kruzích značný rozruch. Na osobní prezidentův pokyn jsem k vaší podpoře vyslal tři naše křižníky. Velice mu záleží na tom, aby ti Trikanové byli zneškodněni."

"Můžete klidně vaše plavidla zase odvolat, admirále, je po válce."

Neuman pozorně vyslechl podrobný Markův popis posledních událostí.

"Blahopřeji vám, kapitáne! Ale co kdyby přece jen zaútočili znovu? Co když je to jenom léčka?"

"Jsem přesvědčen, že jejich prezident mluvil pravdu. Na rozdíl od těch tří šílenců se zdá, že ostatní Trikanové celého incidentu upřímně litují."

"Doufejme, že se nemýlíte."

Admirálův obraz vystřídala tvář generála Khova. "Jakmile budete mít jistotu, že na Summě se život skutečně vrátil do normálních kolejí, můžete se vrátit."

20

Slunce se sotva vyhouplo nad obzor, když Mark s Rayem prošli branou Sily. Modul je před svítáním vysadil nedaleko města.

Přes časnou ranní hodinu už Vylo v ulicích živo, protože byl právě den trhu. Pozemšťané procházeli nazdařbůh městskými uličkami a bedlivě pozorovali okolí. Srovnávali, nakolik se atmosféra od jejich prvního příchodu změnila.

"Teď bychom se měli vypravit na hrad," rozhodl asi po hodině Mark.

Strážný u padacího mostu nejevil příliš chuti pustit je dovnitř, ale dozorcím důstojníkem byl naštěstí jeden z bývalých uprchlých otroků.

"Messire Marku! Ani nevíte, jak jsem rád, že vás vidím živé a zdravé. Okamžitě vyrozumím Jeho Výsost."

Cestou do předpokoje královské komnaty potkal Mark několik dvořanu, kteří se přehnaně zdvořilými pozdravy snažili zamaskovat své rozčarování z návratu nebezpečného konkurenta.

Dveře se otevřely a Burk se s rozzářenou tváří vrhl v ústřety svému staršímu příteli.

"Messire Marku! Pojd'te honem dál! Právě se chystám k snídani. Najíme se spolu."

Mladý panovník vyslal dvěma sluhům příslušné příkazy a pokynul Markovi, aby se posadil proti němu. V těch několika dnech se Burk dost změnil. Jeho pokožce se vrátila zdravá barva a tváře se mu viditelně zakulatily. Když ho na to Mark upozornil, dal se do smíchu.

"Výhodou královského řemesla je, že panovník má každý den pravidelnou stravu a nemusí si dělat starosti, kde sežene jídlo na další den. Alespoň zatím..."

Vyložil pozemšťanovi, že ustavil radu, jejímiž členy je kromě konetábla několik dalších šlechticů.

"Jmenoval jsem vrchního královského správce, strážce pečeti, královského pokladníka. Na toho osobně dohlížím a kontroluji všechny účty. Ale o tom až později. Teď mi vyprávěj o sobě."

"V první řadě vám chci oznámit, že Warga je mrtev. Zahynul v troskách svého sídla v Sarku, které zničila nevídaná bouře. Zůstalo tam jen pár ozbrojence bez velení. Můžete toto panství přidělit některému ze svých baronů. V té souvislosti bych každému, kdo by se do Sarku vypravil, doporučoval, aby se raději vyhnul lesu a použil cesty, která vede velkou oklikou, ale je bezpečná."

S ústy plnými voňavé paštiky a křupavé pečeně vyličil Burkovi barvitě příšery, na které v prokletém lese s Rayem narazil.

"Taková nebezpečnost by nikdo kromě vás nedokázal překonat, messire Marku," řekl král a upřel na Marka vážný pohled.

"Teď, když hrozba v osobě Wargy byla zažehnána, myslím, že bych mohl bez větších potíží vládnout slušnou řádku let. Pokud samozřejmě nebudu dělat moc hloupostí. Za to vděčím téměř výlučně vám, messire Marku. Jaký úřad si přejete zastávat? Je to nabídka, která mi jde přímo od srdce."

Mark lehce zavrtěl hlavou.

"Vrátil jsem se jenom proto, abych vám pověděl o Wargově konci. Teď se už opravdu musím vrátit domů."

Burk si Marka dlouho mlčky prohlížel. Z jeho tváře se dala vyčíst směsice nostalgie, smutku i zvědavosti.

"Kdo jste doopravdy, pane?" řekl téměř neslyšně nakonec. Dříve než mohl Mark odpovědět, pokračoval: "Hlavně mi nevykládejte nic o daleké zemi na východě. Tam žijí jen divoké kočovné kmeny. Je nemyslitelné, aby tam někdo získal znalosti, jaké máte vy." S nádechem ironie dodal: "Vaše vysvětlení by snad mohlo uspokojit moje šlechtice, ale ne protřelého zloděje, jako jsem já. Vyznám se v lidech."

Mark chvíli váhal s odpovědí.

"Bude z vás velký král! Příliš si vás vážím, než abych vám lhal. Jen bych vás prosil, abyste se o našem

rozhovoru nikdy nikomu nezmiňoval. Kdybyste prozradil jeho obsah, způsobilo by vám to značné nepříjemnosti, protože by vám nikdo nevěřil. Přišel jsem k vám opravdu z jedné velmi vzdálené země. Tak vzdálené, že si to vůbec nedokážete představit. Nepatřím do vašeho světa! Můj svět obíhá kolem jednoho z těch zářících bodů, které v noci planou na obloze a které nejsou ničím jiným než vzdálenými slunci."

"A Warga?"

"To byla také cizí bytost. Musel jsem ji zničit a je to tak dobře, věřte mi! Budete se tak moci dál vyvíjet bez zásahů zvenčí. Kdoví, třeba neuplyne ani tak mnoho staletí a vaši potomci se sami vydají dobývat nebeské dálky."

Chlapec položil svou ruku na Markovu paži:

"Děkuji, příteli, že jste byl ke mně upřímný. Je mi smutno, že odejdete, ale kdykoli pohlédnu na hvězdy, vzpomenu si na vás."

Ve dveřích se objevil sloužící a oznamoval:

"Dostavily se osoby, které jste nechal zavolat. Výsosti."

"Ať vstoupí!"

Burk se dal do smíchu a vzal Marka důvěrně kolem ramen.

"Tušil jsem, že mi chcete oznámit svůj odchod a tak jsem se rozhodl připravit vám malé překvapení."

Do komnaty vstoupily Mina s Nalou. Tonuly v rozpacích a hluboce se ukláněly.

Burk mrkl jedním okem na Marka, naklonil se k němu a zašeptal:

"I král si musí doplňovat své znalosti o životě. S Nalou přitom neriskuji žádný diplomatický incident.

Povečeříme spolu ještě a já vám povím, co všechno jsem se naučil."

Mark vzal zářící Minu za ruku a odváděl ji do svého pokoje. Mimoděk mu do neuronů pronikla Rayova káravá myšlenka:

"Vracím se do města nahrávat scény z každodenního života místních obyvatel. Alespoň nebudu nucen cenzurovat své záznamy, a být tak v rozporu se svým svědomím."

Jakmile za dvojicí zapadly dveře, Mina se vrhla Markovi kolem krku. Sama ho jemně dotlačila k posteli. Potom se na ústa mladého muže přitiskly svěží rty a hbité prsty začaly rozepínat jeho kabátec...

21

Mark v nažehlené uniformě stál před Komisí pro nevměšování, která si ho přála po jeho návratu za Zemi vyslechnout a položit mu některé otázky.

V čele Komise stál prezident Unie, kterému asistovali Neuman a Khov. Dalšími členy bylo pět senátorů. Mark musel v krátké době už poněkolkáté popsat podrobně svá dobrodružství. Z pochopitelných důvodů vynechal pasáže týkající se jeho citových zážitků s osobami druhého pohlaví. Při svém proslovu si v duchu představoval, jak by se asi ti přísní strážci zákona a mravů tvářili, kdyby znali jen část skutečnosti. Jejich poslední schůzka s Minou měla o to bouřlivější průběh, že mladá žena podvědomě cítila, že už svého milence nikdy nespátrá. Rovněž večere s Burkem byla velmi příjemná. Bylo zřejmé, že Nala mladému králi odkryla dosud nepoznané obzory... Mark zavřel své vystoupení před Komisí slovy: "Po té večeři jsem kolem půlnoci se svým androidem opustil hrad a vrátil se na Neptuna v přesvědčení, že jsem splnil všechny úkoly mise na Summu."

Jeden ze senátorů, hubený jako treska, s vrásčitou tváří, mu položil první otázku:

„Proč jste v lese, když obří pavouk napadl vašeho androida, nepřivolal okamžitě modul, ale místo toho se pustil do riskantního boje?"

Mark předstíral, že si nevšiml ironického pohledu Khova, který velice dobře věděl o přátelských poutech spojujících jeho důstojníka s Rayem.

"Kdybych tímto způsobem řešil vzniklou situaci, tedy v podstatě kapituloval a vrátil se na Neptun, byl bych nucen ukončit misi. Předpisy totiž zakazují agentu bez doprovodu androida pokračovat v akci.

S.D.P.P. by pak byla nucena vyslat na tuto primitivní planetu novou expedici, se všemi s tím spojenými náklady. A ty, jak jistě víte, nejsou malé."

Toto ekonomické zdůvodnění bylo přijato s všeobecným souhlasem. Stařec se však nenechal jen tak odbýt a pokračoval kousavým tónem:

"Je politováníhodné, že se vám nepodařilo přesvědčit prezidenta "Trikanů, aby navázal kontakty s

Pozemskou unií."

"I já toho velice lituji, ale myslím si, že v tomto případě by neuspěl ani ten nejohravnější diplomat."

"Jak si můžeme být jisti, že nás jednoho dne nenapadnou?"

"Co vám teď říkám, je můj osobní dojem, ale z jejich jednání jsem vycítil, že si upřímně přejí mír. Konec konců, kdyby tomu tak nebylo, nebyl by pro ně žádný problém zničit můj astronef."

Další z členů Komise, tloušťk ruměných tváří, ze sebe vyrazil vysokým hlasem:

"Proč jste na dvojici lodí, které na vás útočily, nevypálil okamžitě salvu řízených střel?"

"Musel jsem nejdříve setřást tu, která mě pronásledovala..."

Admirál Neuman zasáhl do hovoru suchým tónem. "Mohu potvrdit, že kapitán Stone manévroval obdivuhodným způsobem."

Prezident souhlasně přikývl.

"Existence Trikanů, jakož i všechny jejich charakteristiky, které se v průběhu mise podařilo získat, budou uloženy do našich počítačů. Protože tito humanoidé dosahují věku přes tisíc let, je pravděpodobné, že naši potomci se s nimi někdy znovu setkají... Navrhují uzavřít dnešní jednání a poblahopřát kapitánu Stoneovi k perfektně splněnému úkolu a odvaze, kterou při tom projevil." Pak se sotva znatelným úsměvem dodal: "V průběhu vašeho minulého slyšení před touto Komisí byl podán návrh na vaše povýšení. Znovu jej dnes opakuji a doufám, že tentokrát neupadne v zapomnění."

V prostorné hale ministerstva pro Galaktické záležitosti, kde se schůze Komise konala, dohonili Marka Khov a Neuman.

"Byl jste skvělý, kapitáne," hlaholil admirál. "Stále říkám, že je vás pro S.D.P.P. škoda. Vstupte do mých služeb a za pár let to dotáhnete hodně vysoko."

Khova Neumanovy pravidelné pokusy vyfouknout mu Marka zlobily. Nicméně přemohl se a vyloudil na tváři ne příliš přesvědčivý úsměv. Potom vzal Stonea pod paži.

"Však já si ho už ohlídám. Kdyby dal na vaše přemlouvání, tak ho ještě než se stačí rozkoukat, pošlete na sebevražednou akci do nějakého zastrčeného koutu Galaxie. Zatímco já mu vybírám jenom bezpečné mise..."

Poct ironickými pohledy obou mužů se generál zarazil a zmlkl.

"Buďte klidný, generále," usmál se Mark, "zůstanu u S.D.P.P. Netoužím po tom honit se někde po vesmíru za kriminálníky. Dávám přednost tomu, cválat v sedle po špatně vydlážděných cestách, rozdávat ale i dostávat rány mečem. Služba mi umožňuje poznávat se s mimořádnými lidmi a navazovat s nimi pevná, i když jen krátká přátelství."

"Myslím, že vám rozumím," řekl chápavě Neuman.

"Ale kdybyste přece jen někdy změnil názor, máte u mne dveře vždycky otevřené."

Admirál se rozloučil a vzdálil se dlouhým, důstojným krokem.

Mark využil situace a zaútočil na Khova.

"Dnes je pátek, mohu počítat s volným víkendem?"

"Je mi velice líto, chlapče, ale mám na vás ještě velice mnoho otázek. V pondělí mě už totiž čeká celá hora dalších pracovních problémů."

Vyšli z budovy a zůstali chvíli stát na chodníku. Pozorovali hustý provoz na ulici. Začínala pravidelná dopravní špička. Opodál se nějaká mladá žena opírala o kapotu luxusního transvozidla, zaparkovaného na zákazů stání.

"Dobrý den, generále! Ahoj, Marku!"

"Rád vás vidím, slečno Swensonová," zamručel nepříliš přesvědčivě Khov.

Elza Swensonová byla velice pohledná tmavovláška s nádherně zelenýma očima. Navíc se o ní tvrdilo, že je nejbohatší ženou Galaxie. Bylo veřejným tajemstvím, že mezi ní a Markem existuje důvěrný vztah.

Khov, který tušil, že její přítomnost zde není náhodná, rychle dodal:

"Je mi to upřímně líto, ale mám s kapitánem Stonem ještě velice dlouhé jednání."

"Přesně to jsem předpokládala a dovolila jsem si proto pozvat vaši ženu a vás na víkend na můj ostrůvek v Pacifiku."

Khov chtěl něco namítnout, ale Elza mu k tomu nedala příležitost:

"Paní generálové se na ty dva dny už velice těší. Kdybyste odmítl, moc byste ji zklamal. Kromě toho se

mi svěřila, že jí v poslední době připadáte velmi unavený a že pobyt na mořském pobřeží by vám přispěl." Khov zrudl jako krocan a pokusil se protestovat. "Musím být ve stálém spojení se Službou!" Elza smetla námitku nedbalým gestem své dlouhé, pěstěné ruky.

"Mám k dispozici téměř stejně dokonalé telekomunikační prostředky jako vaše Služba. Nezapomínejte, že řídím finanční impérium, které má své pobočky na všech planetách Pozemské unie."

Khov, kterému už došly argumenty, přesto ještě váhal.

"Pospěšte si, šofér už odjel pro vaši paní a nerada bych ji nechala dlouho čekat na letišti. Můj helijet je už připraven. Budeme na místě za necelé dvě hodiny."

Zatímco Khov se odevzdaně snažil nacpat své mohutné tělo do transvozidla, Elza lehce políbila Marka.

"Už jsem se tě nemohl dočkat," pošeptal jí Mark.

"Já také ne! Řekla jsem si, že by bylo stupidní, připravit se kvůli byrokracií o celý víkend. Bud' klidný, generálova manželka už svého muže patřičně specifikuje. Myslím, že jí můj návrh přišel velice vhod."

Vůz řízený Rayem se vnořil do dopravní řeky. Elza otevřela příruční bar a nabídla oběma mužům trochu skotské. Když zvedala svou sklenku, zeptala se jakoby mimochodem Khova:

"Vy čtete jistě podrobně všechna hlášení svých agentů, že? Myslíte, že je mi Mark na svých misích věrný?"

Zatímco Mark cítil, jak se mu do tváří hrne krev, slyšel, jak generál odpovídá s hlubokým zadostiučiněním:

"Často, slečno Swensonová, často!"